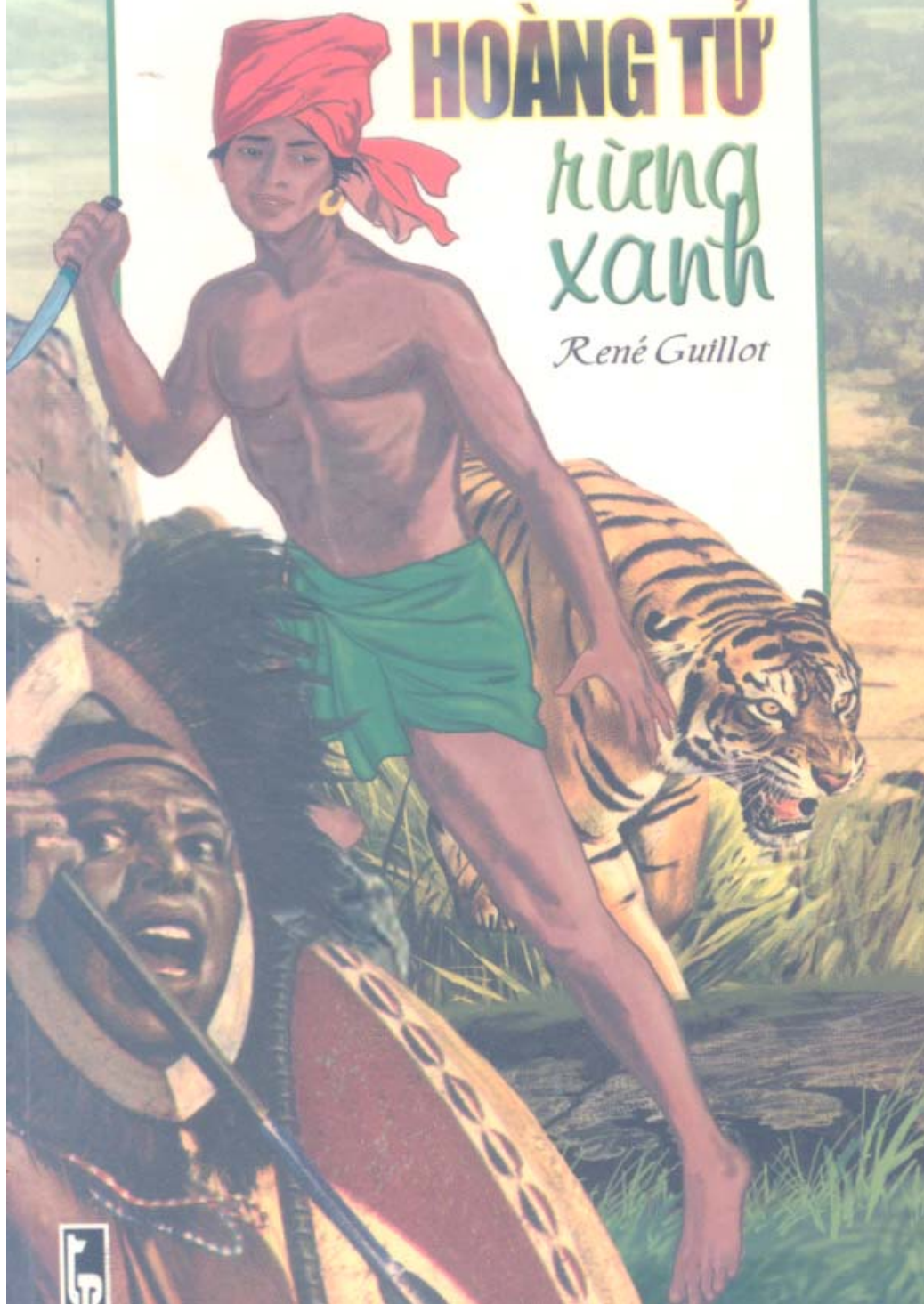

TÁC PHẨM VĂN HỌC CỔ ĐIỂN CHỌN LỌC

HOÀNG TỬ

kình
xanh

René Guillot

Tác phẩm văn học cổ điển
CHỌN LỌC

René Guillot
Hoàng tử
RỪNG XANH

THANH XUÂN phỏng dịch

Nhà Xuất Bản THANH NIÊN

Chương 1

CON NGỰA ISPAHIR

Vừa thúc dùi vào hai bên sườn nhể nhại mồ hôi của con ngựa, Raani vừa cúi xuống cổ nó vuốt ve đôi chân cứng cỏi như đang mềm đi vì thấm mệt bởi quãng đường trường. Hai lỗ mũi con ngựa sùi bọt trắng xóa, hơi thở nặng nề, những chiếc vó nện càng lúc càng chậm dần.

- Hê! Hê!... Ispahir!

Cứ mỗi lần bên tai con ngựa đen này vang lên tiếng hô xung trận của người cưỡi thì nó dường như quên cả mệt nhọc, chỉ còn dòng máu chưa thuần bốc lên hưng hực. Và qua làn da đẫm mồ hôi Raani cảm nhận cơ thể con vật đang run lên trong suốt chuyến đi dài.

Đoạn đường mà Raani vừa đi qua mất hút trong mê lộ dốc đèo và cây cối bạt ngàn của những khu rừng già.

Cứ mỗi lúc dừng chân chàng trai lại nhảy xuống quỳ gối xem xét kỹ từng chiếc móng sắt bịt chân con ngựa như để tìm ra dấu vết đoạn đường mà chàng đã đi qua.

Có những viên đá sỏi nhẵn bóng bám vào vành các chiếc móng.

“Chắc chắn mình đang đi trên con đường đèo”. - Raani thầm nhủ.

Mặt trời ban mai chiếu những tia nắng đầu tiên lên đỉnh núi Mandara và trải ánh nắng ấm áp xuống phía chân núi có tuyết phủ trắng xóa.

Lần nữa chàng trai lại cố gắng thúc con ngựa vượt qua một con dốc thẳng đứng để leo lên ngọn núi cao ngất chần ngang con đường phía trước mặt.

- Hê!...

Con ngựa lùi lại rồi vọt lên, chàng trai gan dạ gồng mình làm các cơ bắp chân tay hằn lên những đường gân guốc khi cố thúc vào hông con ngựa. Sự hăng hái của Raani lan tỏa sang cả người bạn đường. Ispahir hung hăng phi nước đại qua những con dốc gập ghềnh. Những viên sỏi bắn ra từ móng sắt lăn lông lốc rồi rơi vào vực thẳm sâu hun hút.

Từ ngọn núi chập chùng nhìn xuống, Raani trông thấy những đồng cỏ bao la và thung lũng trải dài đến tận làng mạc của người Kalanaie giữa bạt ngàn rừng xanh.

Đến đỉnh đèo là biên giới của bộ lạc kẻ thù. Raani đã trông thấy thành Najrabad

rộng lớn. Nơi đó những người Kalanaie hiếu chiến vẫn thường đem quân đánh phá lãnh thổ thuộc bộ lạc chàng.

Sừng sững giữa làng mạc là một pháo đài. Xung quanh được bao bọc bởi các thành lũy dày vững chắc nhấp nhô những vọng gác. Thành Najrabad nổi bật bởi bề mặt lát đá trắng toát, với những đỉnh mái vòm tháp và những tháp phòng ngự san sát.

Nghỉ ngơi sau những chặng đường đèo dốc, con Ispahir dụi mõm vào tay chủ, cào cào chiếc móng trên mặt đất nôn nóng tiếp tục lên đường.

Một dòng máu nhỏ chảy dài dưới bàn chân trái con ngựa. Raani lo lắng cúi xuống, chàng đưa tay sờ mó, xem xét vết thương. May thay đó chỉ là một vết xước ngoài da. Bỗng Raani phát hiện thấy có những vết chân ngựa khác rải rác gần đấy. Một con ngựa nào đó đã dừng nghỉ, trước lúc con ngựa của chàng đến và cách chàng không lâu lắm.

“Chẳng lẽ cha mình...”. Chàng trai thoáng nghĩ và cảm thấy sung sướng muốn kêu lên thật to. Bao nhiêu mệt mỏi tan biến trong chốc lát.

Sau chuyến viễn du, cuối cùng Raani cũng tìm thấy được dấu vết người cha là ông Tidji Khan thủ lĩnh của bộ lạc Kiang.

Người đã từng đến nơi này và mở một con đường dẫn dắt đàn voi chiến, ngựa chiến tấn công thành Najrabad giải phóng các chiến hữu và giết nhiều kẻ thù.

Dù chỉ mới là chàng trai mười lăm tuổi Raani đã được bạn bè phong là thủ lĩnh hoang dã, bởi chàng là người luôn ước muốn thực hiện những cuộc chinh chiến đầu đời và đầy khát vọng chiến thắng.

Chàng đã cầu khẩn cha cho phép chàng được đi theo ông để tận mắt trông thấy biên giới kẻ thù. Nhưng Tidji Khan đã từ chối tất cả mọi người ngay cả với người dẫn ngựa trung thành của ông là Kong. Thế rồi một tuần lễ sau, lúc Raani đang tập luyện cùng những người bạn tại trại voi, cậu đã nhận ra Kong vì quá lo lắng về sự vắng mặt quá lâu của người thủ lĩnh đã cho quân lên đường tìm kiếm Tidji Khan qua những dấu vết mà vó ngựa ông ta để lại trong núi rừng.

Những người thuộc hạ cho rằng Tidji Khan chỉ có thể lạc trong rừng sâu thôi! Nhưng đoàn quân của Kong đã đến tận biên giới Kalanaie, đến tận ngọn núi nơi mà kẻ thù đang canh giữ khắp nơi. Raani thầm nghĩ có thể là cha chàng đã rơi vào một ổ phục kích.

Vào một đêm, thủ lĩnh hoang dã sau khi tâm sự với người bạn tên Rao, đã thắng yên cương cho con ngựa và rời trại lên đường. Men theo bìa rừng, chàng cưỡi ngựa lần theo những dấu vết trên mặt đất cho đến tận dãy núi chắn ngang con đường dẫn đến đỉnh Mandara. Nhưng rồi những dấu vết cứ mất hút sau các mỏm đá. Thế là đã hai ngày trôi qua cậu tìm kiếm dấu chân ngựa của cha trên con đường đèo. Và tại nơi đây, ngay biên giới Kalanaie thủ lĩnh hoang dã đã tìm thấy dấu vết người cha kính yêu.

Raani nhận ra rõ đâu là dấu móng sắt ngựa của mình, đâu là dấu móng sắt ngựa của Tidji Khan. Móng sắt của con Ispahir nhỏ hơn những móng sắt con ngựa của cha chàng, chắc chắn Tidji Khan đã không vượt qua bên kia sườn núi kẻ thù. Dấu vết chân ngựa cho biết ông đã quay lại xứ sở rừng xanh Kiang trong thời gian gần đây.

Lúc này Raani có thể khẳng định cha mình đã quay trở về và có khi ông còn lo lắng cho người đi tìm chàng rồi cũng nên.

Hê!...

Bằng một cú nhảy chàng trai đã ngồi gọn lên lưng ngựa và cầm lấy dây cương, lạng lẹ thúc con ngựa của mình quay lại,

vượt qua những triền dốc dựng đứng, tiếng móng ngựa gõ trên đá vọng lại. Ispahir không còn cảm giác khi thấy chủ gò cương. Càng lúc nó càng lao nhanh xuống những con dốc cao đến chóng mặt, vì chàng đang hầu như rạp trên lưng ngựa. Con ngựa lại phóng nước đại sau một lúc trượt khùng khiếp. Nó vội băng qua những mỏm đá, tránh những vũng nước bằng những bước nhảy vững vàng có thể quật ngã những người chủ đang ngồi trên lưng, nếu người đó không phải là Raani.

Mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp xuống khu rừng khi những bước chân ngựa trải dài trên con đường núi, Raani đã thoát khỏi những thung lũng bạt ngàn.

Lúc này những dấu chân ngựa lại mất hút vào khu rừng. Cậu bé tìm một dòng suối và cho con Ispahir uống nước. Trước mắt cậu là một đám cỏ nhàu nát do những con voi hoang và trâu rừng giẫm đạp, bao quanh dòng suối là tre nứa, dây leo chằng chịt. Raani vỗ về con ngựa đang chần chừ trước khi bước vào đám cỏ bốc mùi loài vật hoang dã vẫn thường qua lại hoặc sinh sống tại vùng này.

Chàng trai thúc con Ispahir lại gần vũng nước. Bỗng Raani nhận thấy có

những dấu chân ngựa trong bùn. Vậy là những người đi săn cũng đã cho ngựa uống nước ở đây và làn khói xanh lam đang bốc lên ở phía chân đồi kia chắc do họ đốt lên. Vẫn ngồi yên trên ngựa Raani cúi xuống ngắt một vài bông súng và lấy cái hạt màu vàng giữa hoa ra nhai. Cậu vớt nước lên rửa mặt khi con Ispahir đã bước xuống đầm nước ngập lên đến tận bụng nó. Sau một lúc nghỉ ngơi cậu lại thúc con ngựa lên bờ để tiếp tục mục tiêu của mình.

Mặt trời tỏa ánh sáng khắp bầu trời trong xanh, Raani càng mong muốn trở về trại trước khi trời tối.

Con đường quanh co khuất sau những ngọn núi. Vừa về đến xứ sở của mình, chàng trai vội cho ngựa đi lẫn vào các khu rừng bạt ngàn cây xanh.

Cậu đã trở về theo một lộ trình đúng như dự định. Màn đêm vừa buông xuống khu rừng trở nên náo nhiệt bởi sự hoạt động của những loài thú hoang dã.

Loài khỉ đang chuyển từ cành này sang cành kia dưới vòm lá của các cây cổ thụ. Loài cóc trâu cất tiếng kêu từ trong hang. Tiếng loài chim di trú trở về từ những cánh đồng khi chiều xuống đáp trả những tiếng kêu của các con vật sống trong đầm

lấy. Bầy gà le, vịt nước cũng hòa giọng vào dàn nhạc của những con thú rừng xanh.

Giữa lúc tâm hồn đang ngập bởi muôn vàn thanh âm, Raani chợt nghe thấy tiếng bay của một mũi tên xẹt qua. Con ngựa Ispahir chồm lên thẳng đứng rồi nhảy vút tới làm chàng trai chao đảo, trượt khỏi yên, nhưng hai tay chàng đã kịp chộp lấy bàn đạp, chàng cố bám chặt nó để mặc thân hình bị kéo lê theo. Mũi tên đã cắm phập vào ức con ngựa, Raani không trông thấy những kỵ sĩ đang ẩn mình bên vệ đường, núp vào những cành cây rậm rạp sau khi lao băng qua đường.

Bất ngờ một vật cản chắn ngang đường đi, con Ispahir trong cơn đau đớn, hốt hoảng đã không kịp nhận ra đồng cảnh cây kèch xù cắt ngang lộ trình của nó, con ngựa ngã quy xuống.

Raani chồm ra phía trước, nhưng vẫn cố bám vào cổ con Ispahir, miệng áp sát vào tai nó và hai tay vẫn cố ghì chặt lấy dây cương.

Cùng lúc ấy, một mũi tên lại rít qua đầu chàng, những tiếng hú hoang dã vang lên trong khu rừng tiếp đến là những tiếng hô xung phong của các kỵ sĩ bộ lạc Kalanaie! Chúng là những kẻ đã phục kích

và bắn lên chàng, bây giờ chúng xông lên từ sau những lùm cây và đang tìm cách tấn công Raani.

Con Ispahir ngã quỵ xuống vì mất đà. Trong cơn kinh hãi nó phát ra một tiếng hí dài. Raani cào cào tay vào sườn nó như vỗ về và chàng hô theo thói quen:

- Hê, Ispahir!

Bằng một bước nhảy con ngựa đen rướn mình băng qua vật cản. Nhưng nó lại ngã xuống và đè lên đồng cành cây, ngựa cùng chủ lăn tròn trên đất. Lúc này Raani vẫn cố bám vào bờm nó. Những mũi tên lại bay ra như mưa từ phía kẻ thù cùng những tiếng roi quất, tiếng hô xung trận của những kẻ phục kích. Bốn con ngựa lao ra đuổi theo con Ispahir nhưng con ngựa dũng cảm của Raani hí dài rồi lồng lên như muốn thách thức những kẻ phục kích.

Bằng những bước nhảy nhẹ nhàng, con ngựa đã kịp mang Raani đi khỏi tầm tên bắn. Ngựa của bọn phục kích không tài nào bám kịp con Ispahir.

Những kẻ đuổi theo thừa dần, chỉ còn một tên bám sau Raani. Nó đã đuổi kịp Raani khi mà cậu không thể thúc con ngựa mệt nhọc đang thở hồng hộc phải tăng tốc hơn. Hai chân cậu vẫn bám lấy bàn đạp

của nó. Mồ hôi cậu hòa lẫn mồ hôi con Ispahir và cả hai như đều nghe rõ tiếng đập thình thịch của hai trái tim người và vật. Tình thế buộc Raani cố thúc con ngựa nhanh chân bằng tiếng hô quen thuộc.

- Hê!...

Tên cưỡi ngựa bám theo Raani chỉ còn cách chàng chưa đầy hai mươi bước. Những tên khác đã tụt lại phía sau. Quay đầu nhìn lại, Raani thấy rõ cả tia máu vằn đỏ trong đôi mắt kẻ thù. Ôi! Giá như con Ispahir còn đủ sức, Raani bắt đầu cáu giận.

Nghe tiếng chủ thốt lên, tuy kiệt sức con ngựa Ispahir vẫn dũng cảm cố gắng gượng thêm lần nữa nhưng con ngựa của người đàn ông thuộc bộ lạc Kalanaie đã bám sát nó. Gã quất roi mạnh vào mông ngựa rồi vượt lên trước chàng trai. Hai con ngựa đối đầu nhau và chồm lên như muốn quất ngã địch thủ.

Ánh sáng loang loáng của lưỡi kiếm cong vung lên. Kẻ rượt đuổi đã sẵn sàng giao đấu với Raani.

Con Ispahir lúc này đã kiệt sức, đầu gối nó quy xuống, lưỡi kiếm của kẻ thù đã vung mạnh trên đầu Raani, cậu không kịp chống đỡ, thả lỏng dây cương rồi lấy đà nhảy xồm lên mông ngựa. Đồng thời con Ispahir chột

đứng lên bất thần, tung chàng trai thật chính xác vào con ngựa đối phương, chỉ cần một sai lệch nhỏ cậu có thể nát thân khi rơi xuống đường. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Vừa rơi xuống hông con ngựa, Raani chồm lên vai kẻ thù. Con ngựa tung mình phi nước đại, Raani đã siết chặt tay người đàn ông bộ lạc Kalanaie khiến hắn phải buông kiếm và cố vùng vẫy thoát ra. Nhưng không chậm trễ, bàn tay Raani đưa lên siết chặt vào cổ người đàn ông lạ:

- Đồ xấu! - Raani gằn giọng.

Nhưng sự đau đớn làm cậu bé tắt nghẽn tiếng kêu điên dại, những ngón tay đang siết mạnh của cậu yếu dần. Người đàn ông nghiêng rặng cổ giật hai tay cậu bé ra và bất ngờ gã quay lại hất Raani xuống khỏi ngựa. Với bản lĩnh hoang dã, chàng trai vẫn kiên trì bám chặt lấy kẻ thù, người đàn ông bèn dùng roi ngựa quất túi bụi vào mặt chàng. Raani mất thăng bằng, chao đảo và ngã lặn xuống đất sau một hồi cố níu giữ kẻ thù trong tình thế tuyệt vọng.

Mặt mày bê bết máu nhưng chàng đã kịp rút con dao găm đâm thẳng vào kẻ thù trong lúc ngã. Lưỡi dao chệch sang sườn con ngựa, khiến nó vụt chồm lên đau đớn và cất tiếng hí khủng khiếp.

Người đàn ông ngã lộn nhào xuống đất nhưng một chân gã vẫn mắc cứng ở bàn đạp vì thế gã bị tung lên, ném xuống theo bước nhảy của con ngựa. Cuối cùng gã bị kéo lê sên sệt trên mặt đất gồ ghề, máu đỏ nhuộm thắm cả một đoạn đường, tiếng hú của gã ngừng bật khi móng sắt của con ngựa xéo lên đầu gã.

Raani vuốt khuôn mặt đầm máu. Ispahir đã nhận ra chủ, nó tiến lại gần, cúi xuống, ép sát cái mõm đen đầy nước bọt liếm máu chàng trai.

- Nhanh lên!

Chàng trai nhanh chóng nhảy lên ngựa khi nhận ra ba kỵ sĩ xuất hiện trên đoạn đường phía sau lưng. Con ngựa chồm tới, phi nước đại vào rừng và biến mất sau những tàng cây thấp.

Trông thấy một con suối Raani ghì cương ngựa lại. Bên tai chàng văng vẳng tiếng kêu của những kẻ săn lùng. Có lẽ chúng đã phát hiện ra xác đồng đội. Raani buộc con ngựa lại bên suối và nhẹ nhàng quay trở lại phía con đường ban nãy. Nấp sau một bụi cây, chàng trông thấy một trong ba người đàn ông bộ lạc Kalanaie đang ôm thi thể người chết đặt vắt ngang lưng ngựa rồi gã nhảy lên lưng con ngựa,

cùng hai người kia quay trở lại những dãy núi Mandara. Raani nghĩ chắc đêm nay họ sẽ vượt đèo để trở về bộ lạc của mình.

Tiếng vó ngựa thưa dần. Màn đêm bao trùm khu rừng, cây cối như sống động hơn bởi những tiếng kêu của muôn ngàn loài thú hoang.

Raani tách khỏi con Ispahir. Chàng theo dấu chân mà phát hiện lần ra đến tận chân những quả đồi chập chùng dẫn về phía đồng bằng, đến tận xứ sở Bala Bandjor và vương quốc của những chiến binh người Sick.

Từ vùng đất cây cối rậm rạp thuộc lưu vực con sông Ganga cổ xưa, nơi mà mỗi tối người Kiang đều đến cầu nguyện trong những đền thờ được dựng dọc hai bên bờ sông, và những vòng hoa được ném ra giữa dòng sông để dâng lên thần linh. Mẹ Ganga người đem lại tất cả. Mẹ Ganga cho lúa gạo, cá và mưa gió thuận hòa cho việc gieo trồng và cầu chúc cho mùa màng sinh sôi nảy nở, làng xóm trù phú.

Nơi đây là một xứ sở đẹp nhất, hoang vu nhất của Ấn Độ: Xứ sở Kiang, với những người con có những đồng minh là muôn thú của rừng xanh.

Rừng xanh là vương quốc của Sharka,

tên một loài hổ. Ngày xưa tù trưởng đầu tiên của bộ lạc Kiang khi đến sinh cơ lập nghiệp nơi này đã ký kết một hiệp ước với lãnh chúa Sharka và Sharka đã để cho bộ lạc có đất trồng lúa và có quyền săn bắn trong rừng. Từ đó trở đi, tất cả các tù trưởng lần lượt thực hiện hiệp ước của chúa tể rừng xanh.

Raani mơ ước đến một số phận xán lạn của người con trai tộc trưởng là được kế thừa địa vị của cha chàng hiện nay.

Trong dinh thự cha chàng, dưới bàn thờ các thần linh có đặt một chiếc hộp mà cha chàng sẽ giao cho chàng, nếu như rừng xanh và bộ lạc Kiang chứng nhận chàng xứng đáng thừa hưởng. Trong hộp có một hạt thóc trắng, độc nhất một hạt thóc nhưng nó đã được lưu giữ trên nghìn năm. Biểu tượng của một truyền thống lâu đời của một bộ lạc chuyên sống bằng nghề trồng trọt.

Sau khi phi nước đại đến chân những quả đồi thấp, Raani ngược nhìn những dãy núi sừng sững trong đêm tối như mực, cuối cùng Raani đã nhận ra cái mà chàng đang tìm kiếm. Chấm vàng của ngọn đuốc đang cháy trong gió. Nơi đó bạn bè của chàng, chắc chắn là Rao và Kalki bé bỏng đang

mong chờ chàng trở về từ dấu hiệu ngọn lửa được thắp sáng dẫn đường cho chàng lần theo nếu chàng còn trơ trọi giữa rừng núi đầy cạm bẫy.

Đường đi đầy hiểm trở. Sau những con dốc đầu tiên, những con đường mòn khúc khuỷu mất hút trong những vách núi dựng đứng, những dây leo chằng chịt và những tảng đá gồ ghề chắn ngang.

Ispaphir biết rằng nó đang trên con đường về trại. Nhiều lần, trong suốt con đường đổ dốc, Raani mệt đến rã rời, chàng thúc ngựa dừng lại để lắng nghe tiếng vang lạ vọng lại trong núi. Từ sâu trong thung lũng, Raani tin chắc là chàng đã nghe thấy phía sau chàng tiếng guốc ngựa, thỉnh thoảng vọng lại đáp trả tiếng gõ nhịp chân được bịt móng sắt của con Ispahir và đôi lúc chàng nghe thấy cả tiếng lách cách của bàn đạp và yên ngựa.

Con vật vô tình dừng lại và bước đi theo nhịp điệu con Ispaphir. Người kỵ sĩ cũng không trông thấy được sự di chuyển của con ngựa ma. Tiếng vọng của núi đồi đã đáp lại tiếng hí sợ hãi của một con ngựa khác...

Raani nghĩ đến con ngựa không người cưỡi bị bỏ lại sau trận chiến trong rừng, có thể là nó đã đi theo chàng. Nhưng rồi

chàng chợt nhớ ra là người Kalanaie không đóng móng sắt cho ngựa và bàn đạp được làm bằng dây thừng chứ không lót những mảnh kim loại.

Raani thúc con ngựa phi nước đại, cuối cùng nó dẫn chàng đến một con thác nhỏ nước tuôn chảy rì rào.

Chàng đã về đến trại.

Ngày mai, thủ lĩnh hoang dã sẽ xuống thung lũng Galaad xứ sở của cha chàng, đó cũng là nơi mà Tidji Khan cha chàng chắc chắn đã trở về và đang dừng nghỉ.

Chương 2

TRẠI VOI

- Yorik, mày sẽ bị phạt. - Một đứa trong bọn lên giọng đe dọa.

Bọn trẻ tưởng chừng Yorik sẽ run rẩy sợ sệt, nhưng ngược lại nó ngẩng cao đầu, nheo mắt nhìn những kẻ kết tội mình. Thân hình to khỏe, vạm vỡ nhất trong số họ, Yorik đứng thẳng bất động giữa những chàng trai đang ngồi xổm trên nền đất và bao bọc chung quanh là những thân cây được trồng sâu vào trong đất, tạo thành một bức tường vững chắc với một lối ra vào khu trại.

- Khi người quản tượng hỏi mày Raani đang ở đâu. - Kalki, cậu bé nhỏ tuổi nhất trong nhóm nói. - Thì mày biết phải trả lời ra sao rồi chứ. Mày không thể bịa ra một lý do gì đó được sao? Ông ta đã xuống tận thành phố Galaad để tìm Raani đấy!

- Kalki, im mồm đi! - Agar cắt ngang. - Yorik đã nhận tội rồi mà. Nên im lặng nghe anh ta nói.

- Đúng, tôi không hề che giấu những

điều bí mật. - Yorik bình thản giải thích. - Tôi nghĩ rằng ông quản tượng cuối cùng rồi cũng sẽ nhận ra sự vắng mặt của Raani. Giả sử Raani có xin phép ông ấy ra khỏi trại thì cậu ta cũng sẽ được chấp nhận vì rằng cậu ta đi tìm cha mình. Chính tôi cũng sẽ hành động như cậu ta, nếu cha tôi đi đâu đó quá lâu. Còn khi quản tượng hỏi tôi và Raani thì tôi đã nói thật tất cả rằng Raani đã cùng con ngựa của mình đi khỏi trại từ ba hôm nay, chưa trở về.

- Thế mày phải dè chừng rủi ro xảy ra với cậu ta chứ! - Agar nói với nụ cười nhếch mép. - Lỡ có kẻ nào đó bám theo và làm hại cậu ta thì sao?

Yorik không trả lời.

- Sao mày không trả lời rằng trước khi ra đi Raani đã ra lệnh cho tất cả chúng ta không được nói với ai chuyến đi của cậu ta?

- Tôi không làm theo lệnh của Raani. - Yorik cương quyết trả lời. - Tôi không phải nô lệ của anh ta.

- A! Mày không tuân lệnh! Thế thì, mày sẽ phải bùng đá. - Agar kêu lên. - Và sẽ bùng cho đến khi đôi chân mày quy xuống đất. Mày nghe rõ không Yorik.

Bùng đá là một hình phạt tàn nhẫn mà người ta đã sử dụng để trừng phạt những

nô lệ, phạm tội. Trong hàng giờ, kẻ phạm tội phải quay quanh một thân cây, hai tay đưa lên đỡ một khối đá lớn mà khi rơi nó có thể đè bẹp đầu người. Ngoài ra, kẻ đó còn phải chịu những trận đòn roi đến rách thịt, máu chảy và chịu đói khát.

Bọn trẻ đã sử dụng hình phạt này để trừng phạt những ai làm sai những điều mình đã cam kết, và hôm nay chính Yorik đã vi phạm.

- Mày chịu hình phạt đó chứ? - Agar hỏi Yorik.

Nguyên do đã rõ ràng, mọi người đều tán đồng bằng sự im lặng.

- Thi hành lệnh. - Agar nói.

- Không! - Một giọng cương quyết vang lên để phản đối Agar.

Mọi người cùng hướng ra cửa. Rao bước vào, rồi dừng lại khi đã đến gần các chàng trai. Chàng có vóc người thanh mảnh nhưng rắn chắc và mái tóc đỏ rực.

- Không được. - Rao lặp lại.

- Chính nó đã nhận tội rồi. - Agar nói.

- Tôi đã nghe thấy! Thì sao nào?

- Rao, cậu không liên quan gì đến Yorik sao cậu lại muốn bảo vệ nó, cậu không biết nó đã làm sai những lời hứa sao?

- Đúng vậy, chính tôi sẽ bảo vệ cậu ta.

Tôi đã nghe thấy Yorik nói chuyện với viên quản tượng việc ra đi của Raani. Mà cậu ta không nói, thì tôi cũng nói thôi. Cậu nghe cho kỹ đi Agar.

- Thế thì cậu cũng trở thành kẻ thù của Raani rồi, Rao ạ!

- Đúng vậy, và còn hơn thế nữa bởi vì tôi là bạn của Yorik. - Cậu bé tóc đỏ chậm rãi nói vừa đưa mắt nhìn Yorik. - Tôi đã quyết định nếu Yorik không nói thì đêm nay tôi sẽ nói cho những người lớn tuổi biết. Nào Agar và Kalki cùng các cậu khác nói đi chứ? Tôi có bị phạt sẽ phải bung đá không?

- Sao lại không chứ? - Một người trong nhóm nói.

- Rao, cậu hãy bỏ dao găm ra. - Agar vừa quát lên vừa tiến lại phía Rao. - Bỏ ra đi và nhất là cậu không được hành động! Nghe đây, Raani sẽ kết tội cậu khi cậu ta trở về.

- Giá như cậu ta quay về. - Rao gần giọng. - Tôi sợ rằng cậu ấy sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại các cậu nữa.

Tất cả im lặng trong giây lát.

- Cậu biết cậu ấy đi đâu à? - Agar lên tiếng hỏi.

- Đúng, tôi biết. Cách đây ba hôm, lúc cậu ấy rời trại, tôi đã đi theo cậu ấy đến

tận con thác. Nghe kìa! Chắc chắn có tiếng chân một con ngựa đang phi nước đại, nhưng không hẳn đấy là ngựa của Raani.

- Chỉ có tiếng gió. - Agar nói. - Và hình như là tiếng ngựa hí, cậu nghe rõ chưa?

- Thật ra đó là tiếng rống của một con voi trong đàn voi đang bị xích dưới những gốc cây.

- Con Cheitane vừa kêu đấy. - Kalki nói.

Cheitane là tên con voi già nhất trong đàn, nó chỉ nghe lệnh của Raani và người quản tượng già nua.

- Con trăng sắp tàn rồi. - Rao nói. - Khu rừng trải dài vào tận những dãy núi. Chúng ta phải xích con Cheitane lại vì nó có thể nhỏ cọc đi vào rừng trong đêm nay. Nay, đây là con chó mà già Nag cử đến gặp chúng ta, không biết có chuyện gì xảy ra đằng ông ấy.

Con chó có màu lông vàng len lỏi qua những chàng trai, sục sạo đánh hơi mong nhận ra mùi mồ hôi của Raani. Nó không có tên. Những người ở đây vẫn thường gọi nó là con chó Nag và nó cũng giống như chủ, chỉ có da bọc xương và ánh nhìn căm lạng mù lòa như già Nag.

Từ bao năm nay, ngày cũng như đêm già Nag luôn có mặt ở trại voi. Lúc này ông

đang ngồi xổm dưới chân con Cheitane, gần đồng rơm và cái cọc bằng cây sao mà người ta dùng để buộc con voi to lớn này.

Cả đàn voi duy nhất chỉ có Cheitane không bị cưa ngà, hai chiếc răng nanh của nó vàng ố và dài gần sát đất. Già Nag vẫn bất động như đang nguyện cầu. Trông ông khô cằn như một bức tượng đức Phật được tạc bằng ngà voi. Ông ăn cơm rất ít, và sống nhờ vào những quả hồ đào dại dỏ các chàng trai hái trong rừng. Khi màn đêm buông xuống, trại voi trở nên yên tĩnh, nếu lắng tai người ta có thể nghe thấy tiếng vỗ của một hạt hồ đào mà Cheitane giẫm lên.

Già Nag đã từng một thời là tay thợ săn dũng cảm nhất của bộ lạc. Thế rồi ông bị tàn phế trong cuộc chiến chống bọn xâm lược Kalanaie. Thuở ấy, bộ lạc Kiang bị tàn phá, cướp bóc, còn ông bị bắt và bị đem bán như một nô lệ với dấu khắc trên lưỡi bằng sắt nung đỏ cùng đôi mắt bị chọc mù. Nhưng già Nag đã may mắn trốn thoát khỏi kinh thành Najrabad. Ông đã về đến trại voi cùng con chó trung thành đã luôn theo sát ông. Nơi đây con chó cũng như con voi Cheitane, con trâu đen Kouri và cậu bé Raani luôn hiểu được ngôn ngữ tất nghên ở cổ ông già Nag.

Chính vì thế khi già Nag muốn nói điều gì với Raani, ông cử con chó của mình đến gặp chàng.

- Đến gặp già Nag xem ông có điều gì muốn nói. - Rao nói với bọn trẻ. - Ai trong chúng ta nhận trách nhiệm này?

- Hãy để tôi đi. - Yorik lên tiếng. - Lúc này là phiên gác của tôi mà.

Nói rồi Yorik ngẩng đầu bước ra khỏi trại. Con chó ngằn ngừ một lát rồi cũng bước theo chàng trai.

Đêm trên cao nguyên thật thoáng đãng, gió từ những cánh đồng lúa nơi đồng bằng Ganga và con sông Tietjin đưa vào, trại voi dập dềnh. Trên bầu trời trong xanh lấp lánh những vì sao, tiếng côn trùng rả rích trong đêm như một dàn nhạc của ngày hội thiên nhiên.

Yorik ra khỏi trại. Đi dọc theo những thân cây lớn bao bọc cao nguyên. Rồi cậu dừng lại cạnh một con voi, cậu cúi xuống sờ soạng, kiểm tra sợi dây xích, mà cậu nghĩ rằng chính nó đã làm tổn thương con vật.

Trước mặt cậu là những đồng rơm, cỏ đã bị những con voi giày xéo. Chúng làm việc trong rừng từ sáng sớm cùng người quản tượng và đêm xuống chúng đi ăn uống thỏa thích và sau đó về trại nghỉ ngơi.

Sau một ngày mệt nhọc, những người đàn ông trở về làng, để rồi sáng mai họ lại đi làm. Sự an toàn của trại do từng tốp những chàng trai canh gác và bảo vệ.

Các chàng trai đốt lửa lên để canh gác. Phía trên cao có một ngọn đuốc làm từ nhựa cây cháy suốt từ ba hôm nay. Kể từ hôm Raani ra đi, chính một trong những người bạn của Raani đã có sáng kiến này - Phòng khi thủ lĩnh hoang dã gặp rủi ro có thể tìm đường trở về khi trông thấy ngọn đuốc báo hiệu.

Rao ngồi xồm giữa vòng tròn các bạn.

- Nhất thời. - Cậu ta nói. - Các cậu còn chưa hiểu tại sao tôi bảo vệ Yorik. Dù rằng trước đó tôi cũng nghi ngờ cậu ta và không tin tưởng cậu ta lắm.

- Nó thật xảo quyệt. - Agar nói.

- Cũng có thể do chúng ta không cùng phe với cậu ta. Nhưng ai đã bảo với các cậu rằng vì tất cả chúng ta, cậu ấy không muốn là bạn của Raani? Tôi đã nghe thấy Yorik nói chuyện với viên quản tượng. Tôi nghĩ rằng cậu ta cũng lo lắng khi chưa thấy Raani trở về. Yorik không xấu bụng, cậu ta có trái tim nhân ái, cậu ta không định làm hại Raani đâu.

- Nó ganh tỵ với Raani đấy! - Kalki nói.

- Đừng quá nghĩ tốt về nó.

- Chính Raani đã dẫn dắt chúng ta. -

Rao nói. - Thì chúng ta chỉ biết tuân lệnh cậu ta mà thôi. Rồi sau này cậu ấy sẽ là tù trưởng của bộ lạc Kiang. Nhưng cũng như Raani, Yorik là con trai của dòng họ Khan. Và một trong hai người sẽ được chọn làm tộc trưởng sau này, do đó Yorik và Raani bằng vai phải lứa. Yorik không phục tùng Raani cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

- Tidji Khan, cha của Raani. - Agar nói.

- Đã nắm quyền sau khi cha Yorik chết.

- Đúng đấy. - Kalki nói.

- Cha của Yorik đã đánh đuổi quân Kalanaie thiết lập nên xứ sở này bằng máu lửa. - Rao nói. - Ông đã chết như một anh hùng. Người Kalanaie đã dùng kiếm băm xác ông trên thân ngựa. Ông đã chỉ huy đội kỵ binh, đẩy lùi quân Kalanaie lên núi và giải phóng cho người Kiang chúng ta.

- Nhưng từ lâu nay, chúng đã không dám tràn xuống lãnh thổ của chúng ta nữa. - Agar nói. - Đó là bởi chúng sợ oai danh của Tidji Khan.

- Không, chúng không tràn xuống nữa.

- Rao nói. - Nhưng chúng vẫn chưa chịu thua. Và vẫn âm thầm chuẩn bị phục thù

đấy! Không sớm thì muộn chiến tranh sẽ xảy ra.

- Cậu tin rằng chúng sẽ lại tấn công chúng ta ư? - Kalki hỏi. - Căn cứ vào đâu cậu đưa ra ý kiến đó.

- Tao không biết nhưng tao cho rằng bọn Kalanaie sẽ tấn công vào bộ lạc chúng ta sau mùa mưa này.

- Chắc không? Tại sao chúng phải đợi qua mùa mưa nếu chúng muốn tấn công chúng ta.

- Tao chỉ đoán thế. Vì từ đầu con trăng, những con voi sẽ chuyên chở những khúc cây cùng những tảng đá để đắp xây những vùng đất dọc biên giới bị phá hoại trong cơn bão vừa qua. Đồng thời ngăn con sông Tietjin lại cho vùng đồng bằng khỏi bị ngập lụt và cắt tuyến đường lên đỉnh núi Mandara. Vậy thì chỉ có thể xảy ra giao chiến vào mùa khô.

- Nói đi Rao! Cậu tin rằng bọn mình cũng sẽ tham gia chiến đấu phải không? - Agar nói.

- Đương nhiên rồi! Cứ bình tĩnh đi Agar, rồi cậu cũng sẽ tham gia chiến đấu. Raani đã nói rằng lần này lũ quân Kalanaie man rợ gây chiến với bộ lạc Kiang, thì chúng ta sẽ đánh cho chúng không còn manh giáp, sẽ

chiếm lấy pháo đài của nó và thiêu cháy cả thành Najrabad.

- Chưa ai trong bộ lạc ta thấy thành Najrabad bao giờ cả. - Agar nói.

- Có đấy, già Nag. - Rao nói.

- Không ai biết thành phố của chúng ở nơi nào trong núi.

- Nhưng sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ biết thôi. - Rao nói. - Giá như có người nào đó ngoài Tidji Khan cũng tìm ra đường đèo dẫn đến bộ lạc Najrabad.

- Hình như Raani trở về! - Kalki kêu lên.

- Lần này thì đúng là cậu ta rồi. - Rao nói. - Nghe kìa, chỉ cần nghe tiếng chân ngựa chạy ngoài kia là đủ nhận ra con Ispahir. Nhanh lên Kalki, đứng dậy chạy ra mở cửa đi.

Thực tế là Tanit chứ không phải thủ lĩnh hoang dã bước vào trại. Và tiếng những bước chân gõ xuống đường là tiếng chân con trâu mà cô bé đẩy đi phía trước. Con vật mang hai bên hông những giỏ thức ăn mà cứ tối tối được đưa vào trại làm bữa ăn khuya cho các chàng trai. Quá say sưa tranh luận họ đã quên cả giờ ăn và cũng không thấy mình đang bị đói bụng.

Tanit hỏi:

- Raani vẫn chưa trở về à?

- Chưa. - Một chàng trai đáp lại câu hỏi của cô gái.

Thực ra cô đã nghi ngờ khi trông thấy ngọn đuốc báo hiệu vẫn cháy sáng.

Cô gái tiến về phía Rao:

- Tôi lo cho Raani lắm! - Cô khẽ nói.

Tanit ngồi trước ngọn lửa mà Kalki vừa khơi lên. Ánh lửa tỏa sáng khuôn mặt thanh tú của cô gái. Cô không mang những nét dân dã thường thấy của những cô gái cùng bộ lạc, với đôi môi dày, đôi gò má cao, nước da sạm màu. Khóe mắt phẳng phất nét u buồn, nhưng ánh mắt linh hoạt tương xứng cùng vầng trán rộng. Cô đẹp như bầu trời sao lung linh khiến các chàng trai trẻ khi nhìn cứ ngây ngất.

Vốn sinh ra trong một gia đình danh giá ở bộ lạc Kalanaie. Trong một trận chiến, ngôi làng cô chìm ngập trong biển lửa, mọi người bỏ chạy tán loạn trong cơn khiếp đảm. Và một kỵ binh người Kiang đã trông thấy cô dưới bụng những con ngựa, ông ta đưa cô lên ngựa nhưng cô đã ngắt đi vì sợ.

Người kỵ sĩ cứu cô là Tidji Khan, cha cậu bé Raani. Ông để cô gái cho người vú già từng nuôi nấng con trai mình là bà Ravna chăm sóc. Ngày tháng dần trôi, cô

đã yêu mãnh liệt người anh trai khác tộc của mình hơn bất kỳ người con trai nào ở vùng đất cô sinh ra. Chuyến đi dài ngày đầu tiên của Raani làm cô lo lắng đến mất ăn mất ngủ.

- Tanit cô đang nghĩ gì vậy? - Rao hỏi.

Chăm chú tháo những dây đai buộc trên sống lưng con trâu để lấy những giỏ thức ăn. Các chàng trai đã không nhận ra nét buồn rầu trên khuôn mặt người bạn gái của Raani. Tanit vẫn ngồi im, mắt nhìn ngọn lửa. Rao tiến lại gần cô gái để hâm nóng một đĩa súp và đã bắt gặp sự lo lắng của cô. Một lần nữa cậu ta cất tiếng hỏi:

- Tanit cô nghĩ gì vậy? À, tôi biết rồi, cô lo lắng cho Raani, tôi cũng thế! Nhưng Tanit này, đây không phải là lần đầu Raani rời trại. Cậu ấy vui sướng khi cho ngựa chạy trên những con đường đồi núi. Và không ai ngăn cản được cậu ấy, cô nghe rõ chứ, cậu ấy biết rõ mình hơn ai hết.

- Ôi! Rao, giá như anh biết!

Cô gái nghẹn lại, cố kìm giữ dòng nước mắt, đôi môi cô run lên.

- Giá như anh biết tôi lo lắng đến chừng nào. Tôi thấy sợ Rao à!

- Nói đi, sao nào, cô sợ cái gì?

- Rao, họ có thể giết Raani của chúng

ta! Có thể họ đã giết anh ấy như đã làm đối với ông ấy!

- Như vậy đấy! Cô đừng làm tôi sợ, có chuyện không lành xảy ra phải không?

- Đúng vậy! Rao, tại sao anh không cùng đi với anh ấy? Tại sao anh để anh ấy một mình ra đi? Anh yêu quý và luôn lo lắng cho anh ấy kia mà.

- Tanit, chuyện gì xảy ra vậy?

- Tidji Khan. - Cô gái thì thảo. - Cha của Raani đã chết.

- Tidji Khan đã chết! - Rao kêu lên.

- Đúng vậy, anh gọi mọi người đến đi.

Nhưng những chàng trai đã nghe thấy những lời của Tanit. Họ lặng thinh tiến lại bao quanh Tanit, không dám hỏi cô gái cái tin khủng khiếp ấy có chính xác không.

- Bọn người Kalanaie! - Cuối cùng Rao kêu lên.

Tanit gục đầu xuống.

- Có lẽ chúng đã mai phục và tấn công ông ấy. - Agar nói. - Nhưng không biết làm sao chúng phát hiện ra Tidji Khan? Và ở nơi nào?

- Ở lối vào khu rừng. - Tanit nói. - Những người đi săn đã tìm thấy xác ông bên một vũng nước mà Tidji Khan đã bò qua. Mũi tên vẫn còn đâm sâu vào ngực.

- Ông ta chết rồi ư? - Kalki hỏi.

- Đúng vậy. - Tanit trả lời. - Những con chim kên kên đã rĩa mắt đôi mắt của ông. Người ta vùi đưa xác ông về Galaad, hiện giờ thi thể ông được đặt tại nhà Raani...

- Ai đang canh gác vậy?

Mọi người bật đứng dậy bởi tiếng quát bất ngờ. Thủ lĩnh hoang dã đã về đến nhưng không ai hay biết. Cậu nháy xuống ngựa, trao dây cương cho Kalki.

- Hãy lau mồ hôi cho con Ispahir, rồi đưa nó về chuồng. Nhớ cho nó một bó rơm, nhưng đừng cho nó uống nước. Nó còn mệt lắm. Lát nữa tôi sẽ ra xem nó. Nhưng sao bữa tối đã được đem đến mà các cậu lại không ăn. Sao Tanit đến giờ này mà vẫn còn ở trại! Có chuyện gì vậy?

Rao nói lí nhí:

- Raani, nghe đây!

"Làm sao mà nói những mất mát và đau đớn cho cậu ấy hay biết được đây?" - Rao nghĩ thầm.

- Raani, nghe đây!

Nhưng Raani đã không nghe thấy những lời ngập ngừng lí nhí của cậu.

- Tôi hỏi ai gác vậy?

- Yorik đấy!

- Thế cậu ta đâu rồi?

- Cậu ta đang đi tuần. - Agar nói. - Già Nag có chuyện gì đó.

- Già Nag đã cử con chó của ông ta đến. - Raani bất ngờ cắt ngang. - Cậu ta nghe lời già Nag hèn gì ông ta biết hết mọi chuyện ở trại. À những chuyện đó xảy ra lúc tôi vắng mặt mà! Các cậu còn chờ gì nữa mà không thả con Kouri ra hả? Tôi không muốn những con báo xé xác một con ngựa non nào đó trong đêm nay. Các cậu không nghe thấy tiếng gầm của chúng sao? Nào, Agar đứng dậy thả con Kouri ra, nhanh lên!

Kouri là tên một con trâu đen, nó hung hăng dữ tợn như một con chó săn khổng lồ. Minh nó thôi cũng có thể ngăn chặn những con báo mà khi màn đêm vừa buông, thường rảo quanh trại, nhảy qua rào tre để tấn công những con ngựa tận chuồng.

Yorik vừa về đến trại tuy mệt lả nhưng khi vừa trông thấy Raani, cậu ta đã kêu lên:

- A! Raani đã về!

- Yorik, sung sướng thay cậu đã về! Khi tôi đi vắng, không còn ai chỉ huy nữa thế là cậu nghĩ mình có thể trở thành thủ lĩnh ư? Cậu đến chỗ già Nag có chuyện gì vậy?

- Chuyện con Cheitane. - Yorik nói.

- Nó làm sao?

- Tôi không biết vì sao nó đã trở nên hung dữ một cách khác thường.

- Thế còn già Nag. - Raani nói. - Ít ra nó cũng chưa làm gì được ông ta chứ?

- Tôi đã đỡ ông ta dậy từ dưới bàn chân con voi. - Yorik nói. - Nó đã đạp lên cả ông ta kia đấy.

- Nhanh lên, lấy dây xích. - Raani ra lệnh. - Đốt đuốc lên và tất cả hãy đi theo tôi.

Các chàng trai vội vàng theo sau thủ lĩnh hoang dã. Chẳng mấy chốc họ đã đến trại voi. Con Cheitane đang lồng lên như có ma ám. Nó vung vẩy cái vòi rồi quấn vào thân cây mà nó bị xích. Với sức mạnh điên dại, nó nhổ bật gốc cây một cách thật dễ dàng.

- Abok! Cheitane Abok!

Con vật to khỏe bỗng chốc dịu lại khi nghe giọng nói của Raani. Nhưng đôi tai to bản vẫn vung vẩy giận dữ và cọ mạnh vào vai. Cái vòi đang cuốn vào gốc cây, từ từ mở ra và duỗi thẳng, rồi cuộn tròn xuống cổ, như một con rắn. Sự giận dữ thất thường của con voi đã lắng lại nhưng có vẻ như nó đang chịu đựng một cơn đau bất thần và dai dẳng.

- Tháo dây xích ra! - Raani ra lệnh.

Rao đến phía sau thân cây tháo những

dây xích ra. Con voi cuộn mình lại dưới chân Raani và cào cào hai chân trước xuống đất.

- Abok! Cheitane! Ô! Kia...!

Mọi người ồ lên ngạc nhiên.

- Đưa đuốc! - Raani kêu lên.

Con vật nhìn thấy ngọn đuốc trong tay chàng trai hươ hươ trước mắt liền rướn thân lên, duỗi chân ra, bụng áp sát đất. Raani đưa đuốc cho Kalki, nhảy lên vai con Cheitane, vượt ve đôi tai bị rách do những trận chiến trong rừng.

- Abok! Kia, Cheitane, hãy để ta cười!

Con voi há mồm, đưa chiếc vòi vào cái miệng đang ngoác, rộng như cái cối xay. Không lẽ... Raani thầm nghĩ con Cheitane muốn khắc nhỏ một cái răng đau của mình?

Linh tính làm Raani giật mình. Sao cậu không nghĩ ra nhỉ? Con chó Nag sủa vang. Raani quay đầu lại và thấy một cảnh tượng lạ lùng.

Người thợ săn già đang ngồi dưới gốc cây cầm một cọng rơm dài ngoáy ngoáy vào mũi con chó như muốn nhắc nhở cậu một điều gì đó. Raani chợt hiểu ra.

- Cám ơn già Nag! - Cậu kêu lên.

Thì ra có một con chuột nhắt ở trong vòi nó, đó là nỗi khiếp sợ của loài vật da

dày. Con chuột nhắt luồn sâu vào vòi làm con voi đau đớn.

- Một con chuột nhắt chui vào vòi nó! - Raani kêu lên.

Trong trường hợp này, các quân tượng thường dùng một xô nước bỏ tiêu vào để nhử con chuột ra. Nhưng Raani nghĩ nước tiêu cũng vô ích trong lúc này.

- Một cây tre... nhanh chân chặt một cây tre lớn. - Raani nói. - Đồng thời mang đến cho tôi một miếng đường. Quý thần ơi! Nếu ta không đến kịp thì con chuột này sẽ chui vào não con voi mất rồi.

- Rao, xích chân nó lại giúp tôi.

Những sợi dây xích được quấn mạnh quanh chân con vật và buộc vững chắc vào hai thân cây khiến nó không thể bước tới cũng không thể bước lui. Nó lồng lên. Nhưng Raani dùng hai ngón tay bỏ vào mồm rít lên một thứ âm thanh thần diệu, như ngôn ngữ của loài rắn làm ớn lạnh tất cả các con vật trong rừng xanh. Ngay cả chúa sơn lâm cũng dựng đứng lông gáy. Ngôn ngữ này dùng để huấn luyện những chú voi con vừa bị bắt về trong vài tuần đầu.

- Kountchchchch... chi!!

Rao vót nhọn cây tre dài.

- Đưa cho tôi. - Raani nói. - Bây giờ cậu

đứng yên phía sau tôi, tay giữ lấy vai tôi. Cậu sẵn sàng chưa? Mạnh một tí. Nào, bây giờ vút cho nó một mẩu đường.

Cheitane đưa vòi ra để cuốn lấy cục đường. Nhanh như cắt, Raani dứt cây tre vào vòi con voi, chàng ngoáy vào và tức thì kéo ra một con chuột xám. Cheitane đã được cứu thoát, nó hạ cái vòi xuống trước mặt Raani. Một lần nữa những sợi dây xích lại được tháo ra và con voi lại được đưa về gần đồng rơm.

Đêm gác ở trại hôm nay thật sôi động. Trước tiên cần phải ăn nên vừa trở về trại các chàng trai đốt lửa sáng rực hâm lại thức ăn. Nhưng không ai còn thấy đói nữa. Sự báo động khẩn trương đã qua, lúc này không ai đủ can đảm để nói sự thật về Tidji Khan với chàng. Ngay cả Tanit cũng ngồi bất động nhìn chàng buồn bã.

Raani không thoáng chút nghi ngờ.

Thủ lĩnh hoang dã lúc này đang say sưa kể cho các bạn nghe những chuyện phiêu lưu kỳ lạ của mình. Về cuộc tấn công của những kỵ binh Kalanaie, sự thông minh dũng cảm của con Ispahir. Cuối cùng là những bước chân bám theo Ispahir của con ngựa ma, trên suốt con đường mòn dẫn về trại.

Không ai trong số các chàng trai ngoài

Raani nghe thấy tiếng chân con ngựa này. Trong một thoáng nghi ngờ, chàng lắng tai nghe và rừng mình.

Chàng nghĩ, đây là con ngựa chết đang tìm lại con đường của mình. Lúc leo lên những sườn đồi, chàng không thể điều khiển con Ispaphir vì đường núi quanh co, gập ghềnh và trời tối đen như mực. Nhưng làm thế nào con ngựa này lại không bị lạc trong những mê lộ đường đèo? Làm sao nó có thể băng qua những ngọn thác và làm sao nó đi thẳng về tận nơi đây như là đã quá quen thuộc với địa hình này.

Chàng đứng lên, bước ra.

- Cậu đi đâu vậy? - Rao kêu lên.

Nhưng Raani đã đi đến cổng trại và lao chạy. Chàng muốn biết có phải ảo giác kia vẫn còn ám ảnh như lúc chàng ở trong núi và vì đây là lần đầu tiên trong đời chàng đã giết một mạng người.

Bỗng trước mắt chàng từ trong lùm cây một con vật chồm ra, nhe răng, cùng tiếng rít trong cổ họng, khiến tất cả những con ngựa trong chuồng đều hoảng loạn khi nghe thấy động tĩnh đó. Đồng thời không một tiếng gầm, con vật lạc vào đêm tối mịt mù vội phóng về phía trước. Nhưng Raani đã kịp nhận ra cú nhảy của

con báo. Nó đã bất ngờ lao vào đầu con ngựa từ trong bụi rậm và móng vuốt quặp vào ngực, những chiếc răng nhe ra cắn cổ con vật.

Raani đã lao đến, tay cầm giáo, nhưng con trâu đen Kouri đã lao ra trước, giận dữ giành lại con mồi của con báo đồng thời dùng sừng húc mạnh ném nó vào không khí, con báo rơi xuống chân Raani. Chàng lùi lại, tránh cú nhảy cuối cùng của con trâu, để rồi ngã đè lên cả con báo.

Rối loạn vì sự cố bất ngờ, Raani lăn trên mặt đất, cùng lúc con báo đã bám lấy được chàng bằng những móng vuốt.

Các chàng trai vừa la ó vừa chạy vội đến với những ngọn đuốc trong tay.

Raani nghệt thở vì sức nặng ghê gớm của con thú đè lên, vùng vẫy bất lực chàng vật lộn với con báo, mồm nó đầy máu đang tìm cách cắn xé chàng.

- Rao!

Tanit hốt hoảng kêu lên. Nhưng chàng trai tóc đỏ không chờ đợi tiếng gọi này. Chàng đã lao vào cứu bạn. Lúc con báo chuẩn bị cào vào mặt Raani. Với lưỡi dao của mình Rao đã vung lên đâm vào mồm con báo. Cái hàm khủng khiếp ngậm lại cùng mũi dao sắc nhọn bên trong. Agar và

Kalki bồi tiếp những cú đâm bằng giáo vào con thú khi nó đang quằn quại trên đất.

Tanit đỡ Raani dậy.

- Cám ơn Rao!

Chàng thì thảo.

- Cậu bị thương nặng không?

- Không, không hề gì.

- Hãy dựa vào tôi.

- Mặc kệ, chẳng có gì đâu, các cậu cứ yên tâm đi.

Thủ lĩnh hoang dã quên cả đau đớn. Qua vũng máu bắn lên khắp mặt chàng nhờ những ngọn đuốc, chàng nhận ra xác con thú và bốn chân nó vẫn còn giãy đạp...

Phía sau Raani, các chàng trai đã tiến lại. Cùng lúc họ đã nhìn thấy chiếc hàm bạc. Dây cương được bện từ miếng da màu đỏ, yên ngựa bằng da báo và nhất là đôi bàn đạp sáng chói với miếng lót có gắn hai chiếc khoen thật đẹp với năm móng bằng vàng, trên con ngựa đã chết.

Duy nhất chỉ có một người trong số những kỵ sĩ dòng dõi quý phái của bộ lạc Kiang là được phép mang vào con ngựa của mình bàn chân của chúa tể Sharka. Một bàn chân bằng vàng.

Đó là con ngựa của người chết mà suốt quãng đường băng rừng vượt đèo Raani vẫn

nghe tiếng bước chân của nó đi theo con Ispaphir. Thủ lĩnh hoang dã chợt nhận ra con ngựa của Tidji Khan, người cha kính yêu mà chàng vì quá lo lắng về sự vắng mặt lâu ngày của ông nên đã mạo hiểm lên đường tìm kiếm.

Raani đứng bật dậy, trước khi cúi xuống xác con vật để tháo đôi bàn đạp và bộ dây cương con ngựa của cha chàng bằng đôi tay run rẩy, chàng nhìn về phía các bạn, chàng trai Hindou nhận ra Tanit và các chàng trai khác tránh cái nhìn của chàng.

“Họ đã biết hết những chuyện này rồi!”
- Chàng đau buồn nghĩ.

Không một lời, Raani cùng các bạn đưa những vật gia truyền còn lại của Tidji Khan về trại.

Chương 3

KẺ NỔI NGHIỆP

TÙ TRƯỞNG KHAN

Tin tù trưởng Tidji Khan bị giết chết đã được loan truyền khắp khu rừng mà những người thuộc bộ lạc Kiang sinh sống. Từ những nông dân, dân chài sống trên ghe, thuyền đến những thợ săn sống trong những ngôi làng heo hút nhất đều biết tin đau buồn này.

Thoạt tiên người ta lo ngại trước cái chết đầy oan khuất của người tù trưởng lòng danh. Nhưng sự đe dọa của chiến tranh khiến họ nghĩ về những hiểm họa đối với đất nước.

Mọi người chờ đợi xem ai sẽ nổi nghiệp Tidji Khan. Vì trước đây đã từng xảy ra những cuộc cãi vã triền miên giữa những gia đình thuộc tầng lớp quý tộc ở Kiang, quanh ngọn lửa hay dưới những mái nhà tranh. Mỗi nghi ngờ đặt ra là liệu có thảm kịch xảy ra trong cuộc lựa chọn người kế tục chức vị tù trưởng của bộ lạc hay không?

Mọi người cũng biết rõ cuộc bầu chọn

này luôn kéo theo sự cạnh tranh giữa hai phe mà hai người đứng đầu xứng đáng nhất là Raani và Yorik. Nhưng ai trong hai người sẽ đoạt được cương vị tù trưởng thì mọi người hãy còn chưa dám khẳng định?

Sáng nay, đám đông tung hô Raani đổ ra từ những góc ngách bên con đường mà đàn voi vẫn thường đi lại vào những dịp chúng được đưa xuống núi chuyên chở gỗ đến chất đống trước ngôi đền Kali.

Nơi đây, trước những cột gỗ đỏ, cạnh bên giàn thiêu những xác chết, các vị pháp sư đội khăn vành màu vàng đang chặt đầu những con dê đực và dê cái làm vật hiến sinh cho buổi tang lễ này. Những người thân cận của tù trưởng Tidji Khan đứng quây thành vòng tròn, chờ đến lượt mình quỳ lạy với tất cả sự tôn kính.

Ánh mặt trời làm lấp lánh những đồ trang sức bằng vàng của phụ nữ qua những chiếc khăn voan, những chiếc áo cà sa màu vàng của thầy tu, những cậu bé trần truồng, da dẻ được nhuộm thành màu xanh, đỏ hoặc nâu thể hiện cấp bậc xã hội. Họ la hét, chen lấn tạo nên một sự náo động khắp khu bãi trống được chọn làm nơi tổ chức tang lễ.

Hàng nghìn cánh tay giơ cao, hươ hươ

những nắm rơm mà rồi đây nó sẽ lần lượt được đặt dưới giàn thiêu thi thể vị tù trưởng.

- Raani! Raani! - Đám đông hét lên khi thấy cậu bé từ xa đang đi lại chỗ họ.

Chàng trai được tôn sùng như một vị chúa trẻ. Người con trai của Tidji Khan cưỡi con voi Cheitane dẫn đầu đoàn voi bước đi trên con đường phủ đầy tràng hoa, vòng hoa và những cơn mưa hoa trên lối đi.

Con voi rẽ biển người bước đến một khoảng đất trống lớn dành cho thủ lĩnh hoang dã và dừng lại. Nó cong vòi lại rồi đưa thẳng lên trời để chào tất cả mọi người.

- Raani! Raani!

Mọi người chen lấn, tranh giành để có một chỗ trên những cành cây đa vì mặt đất đã chật ních người đến dự buổi lễ tang trọng thể.

- Raani đứng lên đi, đứng lên đi! Hãy đứng lên cho tất cả mọi người đều trông thấy cậu! - Rao nói với Raani từ trên con voi của mình.

Chàng trai tóc đỏ khuôn mặt rạng ngời vì tự hào là bạn của một người được mọi người sùng kính. Chàng nhìn đám đông một lượt rồi nói:

- Raani, đứng lên đi! Hãy đáp trả

những người tung hô cậu. Hãy nhìn mọi người đang ngưỡng mộ cậu kia.

Raani choáng ngợp trước sự nồng nhiệt của dân chúng trung thành luôn tưởng nhớ tù trưởng Tidji Khan và tung hô tên mình.

- Raani! Raani!

Sự tung hô càng cuồng nhiệt hơn khi đứa con trai của tù trưởng Khan đứng lên trên lưng voi trông như một pho tượng đồng. Chàng quán chiếc xà rồng màu đỏ, rực rỡ như đứa con trai của thần mặt trời. Như thường lệ, Cheitane đuổi cái vôi, hất ra phía sau, cuộn quanh lưng vị chúa trẻ. Đám đông càng lúc càng vây chặt nó. Họ chen lấn, xô đẩy để được xem quang cảnh ngoạn mục, nó không thể đặt chàng xuống đất mà nâng chàng lên cao trên những chiếc đầu đang ngược nhìn về phía chàng. Raani dưới ánh mặt trời chói lọi đang sống những giờ phút vinh quang nhất.

☛☛☛

- Ông nghe kìa! Người ta đang tung hô Raani. - Kong, người hướng dẫn ngựa của Tidji Khan nói. - Giá như vị chỉ huy quá cố của tôi nghe những lời này ngài sẽ vui lắm.

- Ông ta hẳn sẽ tự hào. - Già Nohc vừa nói vừa đưa tay vuốt một chòm râu bạc trắng. - Nhưng vẫn chỉ là vẻ tôn thờ của

một nhóm dân chúng nhỏ thôi, chưa phải là toàn thể bộ lạc Kiang tung hô cậu ấy.

Trong ngôi nhà rộng giữa làng các chiến hữu của Tidji Khan đang tụ họp. Họ là những người có quyền lực ở làng Galaad. Mọi người ngồi trên chiếc sạp lớn đặt giữa nhà, những chiến binh của các gia đình quyền lực dòng họ Kiang bao quanh. Ngoại trừ những người thuộc phe của Yorik. Họ chuyển tay nhau chiếc cần uống rượu cắm trong những ché rượu đầy tràn và thơm phức rồi họ nhai trầu và nói chuyện về người tù trưởng tương lai.

Tanit ngồi gần cạnh người vú nuôi của Raani. Phía trên đầu cô là một bức tượng màu đỏ tượng trưng thần Civa. Hương trầm từ chiếc lư hương tỏa ra nghi ngút bay khắp ngôi nhà.

- Ravna bà nghe thấy chứ! Mọi người tung hô Raani đấy. - Tanit nói. - Bà có cảm thấy sung sướng không?

- Có, nhưng đó chỉ là một đám đông nhỏ. Họ yêu quý Raani vì tôn trọng Tidji Khan.

Trong căn phòng cạnh bên, già Nohc cũng nói với giọng khinh bỉ:

- Chỉ là kẻ nhận được sự tôn thờ của một số ít người. Cậu ta còn lâu mới được như người cha của mình.

- Tidji Khan rất yêu mến nhân dân và ngược lại nhân dân cũng rất yêu mến Người. Nhưng chúng ta không đồng lòng với một phe ở tầng lớp bề trên. Trước mắt đó là phe những pháp sư. Họ đã ủng hộ Yorik hết mình và muốn đưa cậu ta lên làm tù trưởng.

- Ngay những người dân sống trong những túp lều chật chội cũng rất tôn kính một tù trưởng như Khan. - Tiếng ai đó chen vào. - Thì vẫn có một số người lên án việc tù trưởng đưa về nhà một đứa con gái thuộc bộ lạc của kẻ thù.

- Lẽ ra ông ta có thể cho hoặc bán cô gái ấy đi. - Giọng một người già nói. - Thay vì đem về nhà nuôi dạy nó nên người.

- Hãy giết nó đi, đúng là phải làm như thế. - Nohc nói với giọng nặng nề. - Bộ lạc chúng ta có luật lệ bất di bất dịch là con gái phải chịu một địa vị thấp hèn. Thế mà lẽ ra phải đối xử với nó chỉ như là một nô lệ thì Tidji Khan lại nuôi dạy cùng Raani, như thể nó là đứa con gái riêng của ông ấy vậy. Và các ngài biết đấy vị hoàng tử trẻ của chúng ta đã cảm mến trước vẻ đẹp khác thường này. Chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra với đôi trai gái ấy.

- Nó quá đẹp! - Kong nói.

- Đúng, rất đẹp nữa là khác và đó là điều bất lợi cho Raani. - Già Nohe tiếp lời.
- Vậy thì, các vị tính sao? Nếu sau này Raani có ý định chọn nó làm vị hôn thê và làm lễ cưới chính thức thật long trọng.

- Không bao giờ. - Già Nohe đáp cứng cỏi.

- Các ngài thấy đấy, ai trong chúng ta cũng đều phản đối người tù trưởng của bộ lạc Kiang đi cưới một cô gái nô lệ làm vợ, một cô gái của bộ lạc Kalanaie! A! Kẻ thù của chúng ta sẽ có cơ hội mà bới lông tìm vết đấy, tất cả những thuộc hạ của Yorik, kẻ mà cha nó cũng từng là tù trưởng. Như tôi được biết bọn họ đã bắt đầu rục rịch thực hiện âm mưu chống lại hoàng tử trẻ của chúng ta, tức là chống Raani một người xứng đáng nối nghiệp cha mình, để đưa Yorik vào địa vị ấy.

- Sau khi giết Tidji Khan. - Kong nói.

Mọi cặp mắt đổ dồn về phía người hướng dẫn ngựa.

Đúng lúc ấy Raani bước vào, theo sau là Rao. Raani đi thẳng đến chiếc ghế lớn đặt giữa nhà và ngồi xuống. Theo thông tục, người con trai của vị tù trưởng quá cố phải chọn lấy một người làm bạn tri kỷ trong số bạn bè cùng tuổi. Raani đã chọn Rao. Họ đã cùng nhau chia xẻ một miếng trầu,

chuyền nhau chiếc cần và uống cùng một chum rượu coi như đã làm lễ ăn thề.

- Raani, tôi xin được nói rằng người ta đã giết cha ngài. - Kong nói tiếp. - Rồi tôi sẽ chứng minh điều đó cho ngài xem. Những kẻ giấu mặt trong rừng cùng quân Kalanaie đã tấn công Tidji Khan. Rồi sớm muộn gì chúng cũng sẽ giết luôn Tanit người con gái mà chúng cho rằng sẽ là vợ chưa cưới của ngài.

- Từ mười năm nay. - Già Nohc nói. - Chúng ta giữ hòa bình với bộ lạc Kalanaie và họ cũng xuống núi vào rừng săn bắn nhưng chưa bao giờ gây chiến với bộ lạc chúng ta, như vậy tại sao họ lại giết Tidji Khan?

- Mũi tên giết Tidji Khan có lẽ cũng được bắn ra từ ai trong số họ thôi. - Một giọng đàn ông cất lên. - Bọn chúng muốn gây chiến tranh nên tìm cách loại trừ vị thủ lĩnh tài ba của bộ lạc ta.

- Còn tôi, tôi không tin rằng người Kalanaie đang chuẩn bị một cuộc tấn công. - Nohc nói. - Nhất là vào lúc này.

- Tôi cũng thế. - Kong nói. - Tôi đã theo những người dẫn đường và tìm thấy xác tù trưởng của chúng ở một nơi cách đây chỉ một giờ đi ngựa. Nơi mà Tidji Khan cố lết bò qua, nhưng không thể được vì sức ông

đã kiệt. Những người Kalanaie không bao giờ dám mạo hiểm đến một nơi cách xa ngọn núi của họ như vậy.

- Ngài đã tìm ra dấu vết mà Tidji Khan để lại à? - Nohc hỏi.

- Đúng vậy, nơi đó gần một vũng nước.
- Kong trả lời. - Nhưng lại không có những dấu chân ngựa. Không biết con ngựa của ông ta lúc ấy gặp chuyện gì?

- Như vậy tù trưởng của chúng ta hẳn đã bị tấn công trên đường. Và đã ngã xuống để mặc con ngựa của ngài chạy vào rừng. Gần vũng nước chắc chắn xảy ra một cuộc giao chiến. Tôi đã thấy những dấu chân của những kẻ phục kích. Tôi xin nhấn mạnh với các người rằng tù trưởng không phải chết vì tên bắn vào ngực, mà ngài đã giao chiến cho đến hơi thở cuối cùng. Tôi đã tìm thấy dao găm của ngài trong bùn. Như các người thấy đấy, nó vẫn còn dính máu. Và trên mình ngài các người thấy đã không còn chiếc áo da mà ngài thường mặc vàc những lần đi săn, ngài chẳng còn gì ngoài hai vết giáo đâm.

Raani vừa lắng nghe vừa suy nghĩ về những điều Tanit đã nói với chàng. Nàng đã chứng minh rằng mũi tên bắn vào cha chàng không thể do người thuộc bộ lạc

Kalanaie bắn ra bởi vì nó chỉ giống những mũi tên của người Kalanaie ở về bên ngoài và được làm bằng sắt. Nhưng nó lại không có những đường nét đặc trưng với những nét chạm khắc tinh xảo như mũi tên của người Kalanaie.

- Cha ngài đã có những kẻ thù ở ngay trong bộ lạc. - Già Nohc chậm rãi nói.

- Đúng, ông ta có những kẻ thù ở ngay trong làng này. - Kong nói. - Và chúng ta biết cả tên của chúng đấy. Nhưng chúng ta chưa đủ bằng cứ buộc tội chúng.

- Không phải tìm đâu xa, nó ở trong một gia đình danh giá. Và các ngài cũng biết, đó là một gia đình luôn luôn thù hằn với gia đình tù trưởng Tidji Khan. - Một giọng đàn ông nói thêm vào.

- Palkar Palal đã giúp đỡ cho phe này! - Người hướng dẫn ngựa nói. - Các ngài thấy đấy, tôi nói cả tên nó. Tôi đâu có sợ Palkar Palal, dù ông ta là giáo sĩ. Tôi không hề sợ ông ta như bao người khác.

- Kong, cẩn thận đấy. - Già Nohc nói. - Nóng giận làm ngài mất khôn. Ngài biết Palkar Palal là ai nào? Ở đây chẳng ai rõ hành tung của hắn, do vậy hắn càng nguy hiểm.

- Nohc, ngài cũng chẳng hơn gì tôi! Tôi

không biết nó là ai và từ đâu tới. Người duy nhất là Tidji Khan biết nhưng ông ta lại chết rồi. Nohc, ngài còn nhớ năm vừa rồi, có một người đàn ông đã đến làng chúng ta. Một người theo đạo Bà la môn, thật vậy, chính là nó đã kể chuyện.

- Kong, cẩn thận đấy!

- Đúng là một người theo đạo Bà la môn mà Nohc. Gã đã ngủ lại ngôi làng Galaad của chúng ta. Tôi còn nhớ rõ dù cách đây đã trên ba năm. Đó là một gã ăn mày hay đúng hơn đó là một khát sĩ.

- Kong, không bao giờ người ta hỏi một gã ăn mày đi đâu và từ đâu đến. Nhưng khi được cho đầy một bát gạo và uống nước đã khát, tự cái miệng gã đã nói ra sự thật. Gã biết Palkar Palal, người đã đến làng chúng ta là một kẻ đứng đầu một tổ chức có quyền lực lớn.

Người hướng dẫn ngựa của Tidji Khan bùng lên một cơn giận dữ và bộc lộ vẻ thù hằn lại đặc biệt gan dạ.

- Palkar Palal. - Ông nói. - Chỉ ngự trị đối với những kẻ luôn run sợ trước gã. Gã thật nguy hiểm. Và các ngài hãy nhớ rằng trước đây gia đình Yorik chịu sự chi phối của quyền lực này, không biết thực sự ai đã là tù trưởng của bộ lạc nữa? Chẳng phải

dòng họ Khan của chúng ta. Palkar Palal chỉ huy Yorik cha, thì chính Palkar Palal là kẻ nắm mọi quyền lực và thao túng cả bộ lạc. May mắn thay đến khi Tidji Khan thống trị, ông đã thay đổi quyền lực này.

- Thật là một tù trưởng vĩ đại. - Nohe nói. - Ngài đã phục hồi lại quyền lực của chúng ta. Phục hồi địa vị thật sự của những chiến binh và làm cho Palkar Palal mất quyền thống trị.

- Nhưng với sự sùng bái mãnh liệt Palkar Palal, những giáo sĩ đứng đầu bộ lạc lại khua tay phục trước thế lực vô hình của ông ta.

- Kong! Ngài muốn nói rằng gã đã sát hại tù trưởng Tidji Khan à? - Giọng người đàn ông khi nãy lại cất lên.

- Có thể lắm chứ.

- Ngài điên rồi. Căn cứ vào đâu mà ngài quả quyết như vậy?

- Có thể lắm chứ. - Kong lặp lại. - Nhưng Palkar Palal núp dưới cái bóng Yorik để âm thầm chống Raani, chẳng có lý do gì để kết tội gã cả. Gã đã phục thù còn Yorik rồi đây sẽ là công cụ của gã.

Bổng tấm màn cửa được vén lên.

- Kẻ nào vừa nói đến sự phục thù vậy?

Kong cùng mọi người quay về phía cửa,

vị giáo sĩ cao to thuộc giáo phái Kali, Palkar Palal sừng sững đứng trước lối vào của căn nhà làm ai nấy đều giật mình.

- Tôi. - Kong kiêu hãnh nói. Nhưng bỗng dừng giọng ông yếu đi. Chừng như là sợ sệt thì phải.

Khuôn mặt gã xương xẩu, dài với bộ râu quai nón rất đen và cứng bao quanh. Đôi mắt xéch ánh lên cái nhìn rực lửa bất động như mắt của loài chim săn mồi. Đôi gò má cao như kéo căng làn da sạm màu sương gió. Cả người gã toát lên một sức mạnh chinh phục làm cho kẻ khác không sợ hãi cũng phải nể nang.

Trên đầu gã quấn một chiếc khăn vành lớn thiếp vàng óng ánh, mình mặc một chiếc áo thụng dài màu vàng chói mà gã chỉ mặc trong những buổi đại lễ và trong các nghi thức hiến máu của ngôi đền Kali. Trên cổ gã đeo một chuỗi ngọc bích.

- Các ngài đã nghe Kong nói rồi đấy. - Gã tu sĩ trầm ngâm. - Ông rất yêu mến tù trưởng Tidji Khan, ngài đã không còn nữa. Nhưng linh hồn ngài vẫn còn gào thét trong khu rừng, rồi ngài sẽ được phục thù. Kong, ngay tại đây, trước những chiến binh trung thành của tù trưởng tôi xin thề rằng tôi biết Tidji Khan không phải bị giết bởi

người của bộ lạc Kalanaie mà do bởi một kẻ giấu mặt trong số chúng ta, ở ngôi làng Galaad, trong bộ lạc của chúng ta.

Sự im lặng lại bao trùm sau những lời lẽ của vị giáo sĩ.

- Raani. - Giáo sĩ nói tiếp. - Tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy là tôi yêu quý tù trưởng Tidji Khan như thế nào.

- Ngài biết kẻ giết cha tôi à? Nó tên gì?

Chàng trai trẻ quỳ xuống trước vị giáo sĩ bí ẩn vừa tỏ lòng cung kính vừa như tạ ơn ông ta.

- Raani, ta không hoàn toàn biết kẻ giết cha cậu mà chính là những linh hồn biết. Cậu phải sáng suốt vì rằng một người như cha cậu không thích kêu la khóc lóc vì ông. Cậu không phải suy nghĩ về định mệnh nữa. Rừng xanh sẽ nói cho cậu rõ mọi chuyện. Kong này!

Người hướng dẫn ngựa của cố tù trưởng bước lại gần gã tu sĩ chờ đợi.

- Kong, - Palkar Palal nói tiếp. - Người từng dẫn đầu đoàn ngựa của tù trưởng Khan thì ngày mai người hãy tiếp tục công việc của mình, người hiểu ý ta chứ? Người làm những việc ấy có cảm thấy phiền lòng không.

- Được rồi. - Kong nói.

- Raani. - Tu sĩ tiếp tục nói. - Cha cậu

đã tặng cho cậu một trong những con ngựa tốt của ông ấy. Một con ngựa mà ông ấy rất yêu mến và đã cưới nó với tiếng hô như một mệnh lệnh mà nó không thể quên. Tối nay cậu hãy về trại voi rồi đi thẳng xuống chuồng con Ispahir. Ta sẽ khẩn xin thần linh chuẩn bị một sự phục thù và ta hẹn cậu ngày mai để con ngựa dẫn cậu đến nơi xét xử kẻ thù.

Palkar Palal quay người bước ra cửa nhưng không quên đặt bàn tay trên đầu Raani vẫn đang quỳ trước gã.

- Kong ngài nghe rồi chứ. - Già Nohc nói sau một hồi im lặng. - Ngài thấy đấy, gã ra lệnh cho Raani! Gã nói về sự xét xử và con ngựa, gã hứa là sẽ báo thù cho Tidji Khan.

- Tôi biết và điều đó cho chúng ta cái gì chứ? Khi đối mặt với gã, ngài đã sợ hãi ôm lấy chân gã như loại đàn bà! Ngài không nhận sự xảo quyệt của gã à? Gã muốn làm một kẻ phán xử công lý nhằm lung lạc những mối nghi ngờ mà gã nghe được khi đứng bên ngoài ngôi nhà này.

- Kong, ngài muốn nói gì vậy?

- Chúng ta hãy đợi đến ngày mai, trong buổi xét xử bí mật mà Palkar Palal vừa nói đến. - Kong nói.

Hôm sau, lễ tang được cử hành trọng thể. Thi hài Tidji Khan được rước đi dưới ánh nắng chói chang của mặt trời buổi trưa.

Con Ispahir được đóng yên cương lộng lẫy. Chiếc yên đỏ chói đặt trên chiếc áo vải sọc thêu chỉ vàng dài phủ đến gần chân nó và luôn bay phất phơ. Đây là lần cuối cùng nó mang chiếc hàm thiết bằng bạc, chiếc bàn đạp mà Tidji Khan từng dùng. Kong cưỡi con ngựa vẫn đi ở vị trí quen thuộc trong đoàn quân. Phía sau ông là đông đảo đoàn ngựa cùng những vị thống lĩnh chiến binh và những chiến binh hết lòng trung thành với tù trưởng Khan.

“Người sẽ chọn con ngựa mà cha người yêu mến, con ngựa mà ông ta đã cưỡi và nó đã quen thuộc với giọng nói của ông...” Palkar Palal đã nói vậy nhưng hẳn có ẩn ý gì vậy, làm sao Raani biết được.

Con ngựa với dây cương thả lỏng bay phất phơ trước cổ, người kỵ binh thường cưỡi nó đã chết nên không thể dùng tay điều khiển nó. Đó là Tidji Khan. Người ta mặc cho ông bộ quần áo chiến trận và khoác trên người ông những vũ khí của ông ta dùng trước đây. Thi thể ông được đỡ bằng hai cây tre giữ chắc hai bên hông con ngựa, đầu ông ngẩng cao, bất động. Đám

người đi theo thật đông đảo, họ bao quanh con ngựa đen. Một số người tiến đến được gần nó, họ nói với nó rằng:

- Hãy tự hào Ispahir. Mày được một người thủ lĩnh cười!

- Hãy tránh đường! - Những chiến binh mở đường la lên với đám đông.

Không được điều khiển bằng dây cương, nhưng người kỵ sĩ đã chết hướng con ngựa của mình đi đến đúng nơi có kẻ đã sát hại mình đang ẩn náu. Đám rước đi thẳng đến ngôi đền Kali. Cánh cửa đền đã lộ ra thành linh, nó bật mở và Palkar Palal xuất hiện khi đoàn người tiến lại gần.

Ngôi đền là một nơi linh thiêng nhất trong làng. Không ai dám tự tiện bước đi trên bậc cửa, ngay cả khi đang truy đuổi một tội phạm giết người trà trộn vào nơi đây. Nhưng Kong đã lao xuống ngựa, Palkar Palal không can ngăn khi ông đang xăm xăm bước thẳng vào đền sau khi hai cánh cửa được mở rộng hết cỡ. Từ phía sau bàn thờ các thần linh, kẻ giết tù trưởng Tidji Khan bò lết ra. Trên lưng nó lộ một vết thương sâu hoắm mà hãn Tidji Khan đã đâm nó trong khi giao chiến giữa rừng. Người đàn ông quỳ xuống dưới chân Raani. Và nó định nói gì đó nhưng hãn

chưa kịp mở miệng thì Palkar Palal trịnh trọng nói:

- Raani, ta xét xử giúp người!

Bằng một nhát kiếm, gã đạo sĩ uy quyền của giáo phái Kali kết liễu đời kẻ khốn khổ chớp nhoáng không chờ người khác cản ngăn.

Đoàn người lại trở về ngôi nhà của Tidji Khan.

Những kẻ khóc thuê ngồi dưới những tượng thần linh đã ngừng rên rỉ. Những chiến binh lại tụ tập bên nhau.

- Kong, ngài thấy chưa? - Già Nohc lên tiếng. - Palkar Palal đã giữ lời hứa. Thủ lĩnh của ngài đã được trả thù rồi đấy.

- Kẻ sát hại đã phải đền tội. - Kong nói. - Nó đã đền tội nhưng cho ai nhỉ? Kẻ nào đã điều khiển nó chứ? Vĩnh viễn nó không còn nói ra được những gì mà nó biết thủ lĩnh của tôi bị trả thù vì lý do gì? Điều đáng quan tâm lúc này là số phận của vị hoàng tử trẻ Raani.

- Kẻ nào dám làm hại cậu ấy? - Nohc nói.

- Thì biết đâu cậu ta cũng sẽ bị sát hại như cha mình. Chúng ta đâu lường trước những mũi tên sẽ phóng ra từ một nơi bí mật! Raani, ta đã huấn luyện ngựa cho cha

cậu từ hơn mười năm nay thì nay ta sẽ tiếp tục công việc đó cho cậu và theo cậu như hình với bóng. Ta thề rằng ta chẳng để điều gì xảy ra với cậu cho đến hơi thở cuối cùng của ta khi ta còn ở trong khu rừng này dù cậu có trở thành tù trưởng hay không.

Sau một lúc im lặng, già Nohc tuyên bố:

- Ngài nói hay lắm, Kong. Đúng, cần phải bảo vệ Raani. Còn Rao, người là người bạn thân thiết nhất của cậu ta. Không được để tai họa nào xảy ra với vị hoàng tử trẻ. Vì rằng Raani là đứa con trai của vị tù trưởng vĩ đại của chúng ta, cậu ta hãy chứng minh mình là người dũng cảm nhất, mạnh nhất trong những thử thách của rừng xanh và phải kế tục danh tiếng của cha mình.

Màn đêm buông xuống, bầu trời sáng lên khi người ta châm lửa giàn thiêu kết thúc một uy quyền lớn.

Chương 4

THỦ THÁCH RỪNG XANH

Cuộc sống nơi bộ lạc Kiang trở lại bình yên như mọi ngày. Sau tiếng công buổi sáng, những chàng trai sau khi tắm gội xong ở một con thác nhỏ, vội cười những chú voi đi thành một đoàn vào rừng chặt gỗ.

Raani cười con Cheitane chỉ huy công việc. Con vật chỉ vâng lệnh mình chàng. Bằng đôi ngà nó cầu những súc gỗ lệch lên khỏi bùn và Raani buộc chúng lại bằng những sợi xích nặng nề, rồi mẩu vào phía sau con vật. Con Cheitane kéo súc gỗ với tất cả sức lực, vượt qua những bụi rậm tạo thành một làn đường và những con voi khác cứ thế theo sau nó.

Trên con đường từ rừng trở về nơi chứa gỗ đàn voi phải vượt qua một con thác chảy từ một nơi sâu trong thung lũng đổ ra sông Tiejin. Nước ngập lên đến tận bụng khiến những khúc gỗ xoáy trong dòng thác. Thật là công việc khủng khiếp đối với những người điều khiển đàn voi.

Những con voi bơi ngược dòng nước chảy xiết, phơi sườn lên như những mồm

đá đen sì. Và dù cố gắng hết sức thì dòng nước dữ dội vẫn cuốn trôi đi những súc gỗ. Các chàng trai vùng vẫy trong dòng xoáy nước, lặn dưới những súc gỗ để kéo chúng lại và buộc chúng vào với nhau bằng những sợi dây leo to sù sì.

Khi màn đêm buông xuống, sau khi cùng nhau ăn tối bữa ăn do Tanit mang đến, họ chạy vội về chỗ nằm của mình được trải bằng rơm rạ, lá khô và chợp mắt trong cơn mệt mỏi kiệt sức để rồi sáng hôm sau lại tiếp tục công việc nặng nhọc.

Riêng Raani và Rao không lúc nào rời nhau. Đêm đêm Tanit đem cơm đến trại họ cùng nhau đưa Tanit về làng Galaad. Rồi trở lại trại và đến chỗ già Nag đang ngồi dưới chân con Cheitane chờ họ.

Già Nag là một người biết rõ nhất những góc ngách của rừng xanh. Về những cạm bẫy, sự phản trắc và tâm tính của mỗi loài vật. Đã từng một thời ông chỉ huy đàn voi trong những trận chiến lớn nhất. Lúc này đây, duy chỉ có ông biết những bí ẩn của thử thách đang chờ đợi Raani và những người bạn của chàng. Ngày qua ngày, họ nôn nóng, lo lắng sự thử thách xảy ra và luôn tự hỏi mình có vượt qua nổi không?

Khi màn đêm bao trùm khu rừng, một mảnh trăng khuyết nhô lên rồi lại lặn đi, càng ngày nó càng mảnh dần và cuối cùng mất hẳn phía cuối chân trời.

- Khi mảnh trăng chỉ còn như sợi chỉ, là thời khắc hành động đến. Vậy nên, Raani, hãy sẵn sàng đi. - Có lần già Nag đã nói vậy nhưng Raani không hiểu lời già bao nhiêu.

Đêm nay, dưới chân con Cheitane, ba người chụm lại. Người thợ săn già, với giọng thì thào yếu ớt của mình đã nói chuyện với hai chàng trai đang độ tuổi trưởng thành. Như thể ông sợ rừng xanh nghe thấy điều ông tiết lộ với hai chàng.

Con Cheitane đuổi chiếc vò ra, hít hít không khí, bỗng nhiên nó ngừng lại nhai rơm. Đâu đó một chú chim bay chập choạng dưới những cành cây, nơi có những con sóc đang nhảy chuyển từ cành này sang cành khác. Bọn của già Nag, con Cheitane vẫn ve vẩy đôi tai, kéo những sợi rơm. Con chó đang ngủ ngoan ngoãn dưới chân nó.

Già Nag nói:

- Xưa kia, khu rừng này là vương quốc của loài hổ Sharka. Không ai biết từ đâu những con người đầu tiên đã đặt chân đến và xây dựng lều trại định canh định cư.

- Từ phía sau những ngọn núi đấy. -

Raani nói như thế cậu biết những việc này hơn cả già Nag.

- Có lẽ vậy. - Già Nag nói. - Họ sống dựa vào việc săn bắn hái lượm rau quả. Thế rồi một bộ lạc đã được dựng lên nơi đây. Người đầu tiên của dòng họ Kiang đã mang phe cánh của mình tiến vào khu rừng. Đơn thân ông đã liên kết với những tướng lĩnh loài vật của rừng xanh và những anh em của ông đã kết thân với những loài thú hoang dã khác.

- Vị tướng lĩnh ấy là Sharka chúa sơn lâm với quyền lực vô tận. - Raani nói.

- Phải qua nhiều lần con trăng mọc rồi lặn vào trong rừng, người này mới gặp được hổ chúa Sharka.

- Và họ có thách thức nhau không? - Raani hỏi. - Có xảy ra giao chiến giữa họ không hả già Nag? Làm sao một người có thể liên kết được với loài hổ hung dữ.

- Ta không biết. - Già Nag nói. - Không ai biết rõ điều đã xảy ra giữa thủ lĩnh của dòng họ Kiang và Sharka, cho đến khi về già, lui vào rừng sâu sống ẩn dật, ông đã nói với mọi người rằng ông và Sharka đã ký kết một hiệp ước và Sharka đồng ý cho bộ lạc ông vay mượn đất đai để trồng trọt, săn bắn cũng như xây dựng nhà cửa.

- Tôi biết. - Raani nói. - Đó là toàn bộ phần đất đai trải dài từ con sông Ganga vào tận trong rừng sâu và đến biên giới những dãy núi Mandara.

- Mảnh đất này đã trở thành vương quốc của bộ lạc Kiang. Người ta đã dựng lều, trồng lúa thiết lập nên cuộc sống nơi đây. Từ thế hệ này sang thế hệ khác, bộ lạc của chúng ta lớn dần. Những tù trưởng dòng họ Khan sinh sôi nhiều con cái cũng như ngày càng nhiều gia đình dòng dõi quý tộc trong bộ lạc được hình thành và mở rộng thế lực của mình.

- Và họ trở thành kẻ thù của nhau. - Rao nói. - Người ta đã chia nhau đàn voi thành hai trại cho Raani và Yorik chỉ huy đó là một cách khiêu khích trước khi tuyên chiến.

- Nhưng những gia đình này cùng dòng máu. - Già Nag nói. - Và con cái của họ, cũng như Raani và Yorik cũng có quyền đối đầu với thử thách của rừng xanh để trở thành tù trưởng của bộ lạc.

- Nhưng mỗi người có số phận riêng của mình. - Rao nói. - Và có những liên minh khác nhau, từ phía loài thú hoang.

- Người biết gì về số phận nào? - Già Nag ngạc nhiên hỏi khi nghe thấy câu nói rất già dặn của cậu bé Rao.

- Không, thưa già Nag, không chắc chắn lắm, nhưng không ai trong số những lạc dân chấp nhận Yorik là người thắng cuộc. - Rao nói.

Raani thốt:

- Yorik là người dũng cảm.

- Nó thù cậu lắm đấy Raani. Thế mà chưa bao giờ cậu nghi ngờ gì nó cả. Nó mà không có sự giúp đỡ của Palkar Palal thì có lẽ nó chẳng tham vọng như thế đâu. Ngoài cậu ra nó không sợ một đối thủ nào cả, nó tìm mọi cách để vượt lên và đến lúc có thể thì nó sẵn sàng triệt hạ cậu để những người còn lại sẽ phục tùng nó.

- Vậy là nó đã phản bội ta. - Raani nói với giọng nặng nề. - Cũng như nó dám đối đầu với ta mặc dù ta được mọi người yêu mến còn nó thì không.

Một tia thù hằn ánh lên nơi mắt chàng trai khi chàng nói những lời này.

- Nhưng nó sẽ không thách thức cậu đâu! - Rao nói với vẻ tiếc nuối. - Ai cũng biết là nó yếu đuối hơn cậu nhiều.

- Nó biết nó không phải là kẻ mạnh nhất và chính ta sẽ lấy máu của nó. - Thủ lĩnh rừng xanh nói khi không khí trở nên vô cùng nặng nề.

- Hãy chờ đợi sự thử thách của rừng

xanh, để xem ai là người xứng đáng nhất. Già Nag khuyên.

- Người đó sẽ là Raani. - Rao nói với vẻ cương quyết. - Chỉ cần ở ngay đây thôi, ai cũng thấy cậu ấy vượt trội Yorik mọi điểm.

- Bằng tất cả ý chí, sức lực của mình, tôi cũng như cậu rất mong muốn là kẻ chiến thắng, tuy nhiên chúng ta vẫn chưa lường hết những khó khăn phía trước. - Raani thật trọng phát biểu.

- Lúc tung hô Raani tức là mọi người đều đã công nhận cậu ta là tù trưởng. - Rao nói. - Thế thì già Nag... già là tay thợ săn sống lâu nhất trong khu rừng này, nên già biết những bí ẩn của nó. Chắc chắn là già biết!

- Tôi biết. - Người thợ săn già trả lời.

- Thế già hãy nói cho Raani biết những bí quyết để chinh phục rừng xanh đi. Thế nào cậu ấy cũng trở thành kẻ chiến thắng.

- Có lẽ vậy. - Già Nag nói. - Nhưng rừng xanh luôn nảy sinh những cạm bẫy và nguy hiểm mới. Những kinh nghiệm của ta đã lỗi thời rồi.

- Raani cần chiến thắng. - Rao nói.

- Cậu thật là người bạn tốt của Raani. - Già Nag nói. - Lẽ ra cậu nên mong chiến thắng thuộc về mình mới phải.

- Tôi yêu mến Raani còn hơn anh trai

của mình nữa. Tôi sẽ dành trọn cuộc đời mình cho anh ấy. Nếu tôi có được nhận chức tù trưởng tôi cũng sẽ nhường cho cậu ấy vì tôi không xứng đáng bằng cậu ấy.

Raani cầm lấy bàn tay Rao và siết chặt. Một lát sau cậu ta nói với giọng rất nhỏ, chỉ đủ để già Nag và Rao nghe thấy.

- Cậu là một người bạn tốt, Rao, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau như hình với bóng. Tôi cũng yêu quý cậu vô cùng Rao ạ!

Sau một lúc im lặng Raani hỏi:

- Già Nag! Có thật là khi chúng ta vào rừng thì các con vật sẽ đến gặp chúng ta và bày tỏ thiện chí của mình sao?

- Thật vậy! - Già Nag nói. - Chúng sẽ đến. Nhưng chúng ta sẽ không thấy chúng ngay đâu. Vì rằng chúng sẽ núp trong những cành cây, đợi chúng ta và theo dõi từng bước đi của chúng ta. Từ con lớn đến con nhỏ. Loài voi, loài báo đen, loài gấu, beo, trâu, khỉ và vô số những con vật bé nhỏ khác.

- Thế còn loài hổ? - Raani hạ giọng hỏi nhỏ. - Chúa hổ có đến gặp ta không?

- Nó chỉ cử những con vật của bộ tộc nó đến kết bạn với loài người. - Già Nag nói. - Sharka chỉ bước ra khỏi chốn rừng sâu khi công bố ai đã đoạt chức vô địch.

Ngay cả các con vật, chúng ta cũng không thể thấy vì chúng núp trong những lùm cây im lìm đến nỗi chúng ta không thấy cả tiếng động đập của một ngọn lá. Sở dĩ chúng làm vậy là để xem ta có vi phạm luật lệ của chúng không?

- Nghĩa là mọi việc ấy sẽ xảy ra vào ban đêm? - Rao hỏi.

- Đúng, lúc con trăng vừa lên. - Già Nag nói. - Các con vật sẽ có thời gian để xem xét các cậu và tiến hành lựa chọn một người mà chúng thấy là xứng đáng nhất.

- Cuộc chọn lựa diễn ra như thế nào? - Raani nóng lòng hỏi.

- Kiên nhẫn một chút coi! Chúng sẽ có cách lựa chọn riêng. Suốt đêm chúng sẽ theo cậu đi vào rừng sâu, thuộc lãnh địa của chúng. Và chờ đến khi mặt trời lên, chúng sẽ xuất đầu lộ diện cùng với bầy đàn.

- Rồi thì, chúng sẽ công bố? - Raani hỏi.

- Cần thận đấy! - Người thợ săn già nói. - Chúng sẽ ra hiệu cho cậu chứ chưa bao giờ có người thấy chúng cả. Mỗi con vật cũng có lớp lang, giai cấp của nó, con đầu đàn là con đã chinh phục những con khác.

- Loài vật cũng có giai cấp à?

- Raani, cậu biết rõ điều đó mà. Cũng như loài người chúng ta, loài voi sẽ chọn ra

một người xứng đáng chỉ huy đàn voi. Người này sẽ được đi cùng đàn voi, sống cùng với chúng và là thành viên của dòng dõi chúng, được chúng yêu thương và bảo vệ hết mình và chúng cũng chỉ nghe theo người này mà thôi.

- Thế còn những con vật khác? - Raani hỏi. - Chúng cũng làm như những con voi à!

- Loài báo đen, loài beo, loài trâu, tất cả những con đại diện cho rừng xanh sẽ lần lượt chọn người theo chúng đến vùng đất của chúng và mời sống cùng phe với chúng để xem kẻ đó là đồng minh.

- Thế còn loài khỉ, chúng có muốn liên minh với loài người không? - Rao vừa cười vừa đặt câu hỏi.

- Đừng chế nhạo một con vật nhỏ bé của rừng xanh như thế. - Già Nag nghiêm trọng nói. - Không ai biết được tên của người mà các con vật chọn lựa đâu, sự bình bầu của rừng xanh sẽ diễn ra cho đến khi Sharka lui vào rừng sâu tuyên bố kẻ chiến thắng. Kẻ đó phải rất dũng cảm.

Raani và người bạn chàng thẩm mong ước cuộc lựa chọn này. Không ai ngoài rừng xanh có quyền gán cho kẻ đối diện danh hiệu là con người dũng cảm với những đêm dài sống chung với rừng sâu và nói với các

con vật danh hiệu “hoàng tử rừng xanh” của mình.

- Thôi đi ngủ đi. - Già Nag nhắc. - Để ngày mai các cậu phải thức dậy khi nghe tiếng tù và gọi các cậu vào thung lũng đưa những khối gỗ về trại.

- Trăng cũng tàn rồi. - Raani nói. - Chúc già Nag ngủ ngon.

Hai chàng trai trở về ngủ cùng các bạn.

Bên ngoài trại, già Nag thức suốt đêm. Ông không bao giờ ngủ mà chỉ dùng ngôn ngữ của rừng xanh để nói chuyện với Cheitane và con chó của mình.

Chương 5

LỄ HỘI

Vài ngày sau, vào một buổi sáng khi tiếng tù và vừa dứt, các chàng trai tỉnh dậy, nhìn qua kẽ lá trên những cành cây, mảnh trăng chỉ còn là một đường cong mỏng mảnh chếch nghiêng trên ngọn núi Mandara, vạn vật đều được thấm đẫm làn sương dịu ngọt của buổi sớm.

Hôm nay là một ngày hội lớn của dân làng Galaad. Trước toàn thể dân chúng, các chàng trai thuộc dòng dõi Kiang sẽ tranh đua tài sức để sau đó sẽ lui vào trong chốn rừng xanh chịu sự thử thách cũng như chờ đợi những đại diện của họ hàng loài thú hoang đã lựa chọn làm đồng minh. Hôm nay cũng là ngày thi tài để bắt đầu lựa chọn giữa Raani và Yorik ai sẽ là tù trưởng kế vị Tidji Khan.

Đêm nay, người chiến thắng sẽ có vinh dự mang thông điệp vào rừng xanh và kẻ đó phải đi một mình.

Thông điệp là một chiếc lá bằng vàng mà Palkar Palal dùng lưới lê viết lên đó rồi

gửi cho Sharka và toàn thể rừng xanh với nội dung như sau:

"Bộ lạc Kiang xin gửi đến lãnh chúa Sharka hai chàng trai dũng cảm nhất. Kính mong lãnh chúa Sharka hãy mở lối đón nhận hai sứ giả này. Trung thành với hiệp ước, dòng họ Kiang đã đổ máu để bảo vệ lãnh thổ chống lại quân bạo tàn Kalanaie".

Ngay sau tiếng tù và vang vọng, từ thung lũng đến trại voi, ai nấy đều hân hoan đón chào lễ hội, không khí thật sôi động.

- Già Nag, thật là một ngày hội lớn. - Raani kêu lên. Chàng thật sự sung sướng.

Chàng trai chạy về phía đồi cao, truyền lệnh:

- Yorik, Agar và bốn người hãy thẳng yên cương những con ngựa chuẩn bị cho cuộc thao diễn! Rao, Kalki và những người khác cùng tôi lo sửa soạn đàn voi, nhanh tay lên, ngày mới đã bắt đầu.

Mặt trời lên cao. Đàn voi, đàn ngựa đã được tập trung thành hàng. Con Cheitane dẫn đầu đàn voi và huơ vòi chào đón những người ngưỡng mộ nó.

- Lên ngựa đi! - Raani vừa ra lệnh vừa nhảy lên con Ispahir. - Già Nag, tôi muốn già cũng có mặt trong ngày hội trọng đại

này, già hãy cùng đàn voi xuống thung lũng với chúng tôi. Con Cheitane sẽ đưa già đi. Hãy ra lệnh cho nó.

- Ta già quá rồi Raani à. Ta sợ rằng con voi sẽ dùng vòi quật tan xác ta như quật một khúc gỗ. Ta mong cậu hãy dành được nhiều phần thưởng danh dự trong buổi lễ này, cậu hãy lên đường đi, Raani.

Nhưng Raani vẫn cứ khẳng khẳng ra lệnh cho con Cheitane quỳ xuống để già Nag leo lên lưng nó:

- Chuigi, Cheitane!

Con voi già ngẩn ngừ, lắc lư đôi vai trước khi hiểu rằng người chủ trẻ của nó chờ đợi nó. Già Nag cùng con chó lần lượt được con voi dùng vòi nâng lên đặt vào vai một cách vô cùng nhẹ nhàng.

- Lên đường!

Raani ra lệnh cho cả hai con vật, rồi chàng nhảy lên lưng ngựa thúc mạnh vào hai bên hông để nó phi nước đại vọt đi. Cơn bão bụi nổi lên sau những dấu chân của đoàn kỵ binh. Họ tiến về Galaad. Raani dẫn đầu đoàn quân hùng dũng.

Trên sân đền Kali, các thầy tu và các giáo sĩ đều vận trang phục vàng, đỏ và những người chúc tước ngồi bao quanh Palkar Palal, người lúc này đang ngồi trong

chiếc ghế phủ tấm vải có trang trí những mảnh vàng lấp lánh. Đối diện với ngôi đền dưới những tán cây đa, các chiến binh đang tụ tập lại cùng các con ngựa vây quanh chủ của chúng. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, một dòng thủy triều đỏ được tạo nên bởi hàng nghìn con ngựa có bờm và đuôi sơn đỏ.

Nhổm lên khỏi yên ngựa, thủ lĩnh hoang dã dẫn đầu đoàn quân danh dự, chàng đảo mắt nhìn, đưa tay vẫy chào Rao và Tanit đang ngồi trên đài nhìn chàng say sưa triu mến.

- Hê!...

Sau hiệu lệnh này của Raani các chàng trai đi chậm lại, thả dây cương và nhảy lên đứng trên lưng ngựa. Trong đám bụi mù những chàng trai vừa đứng thẳng người vừa hú lên thật to, những tiếng hú vang khắp làng xóm chạy dài đến núi rừng. Lễ hội diễn ra thật tung bừng. Các trò chơi bắt đầu.

Trước tiên là những tiết mục ca hát, nhảy múa đấu vật, đá gà, nhảy qua vòng lửa. Nhưng đám đông vẫn nôn nóng mong chờ Raani xuất hiện, thật là vinh dự lớn lao mà người thủ lĩnh của tương lai có được.

- Hoan hô, Raani! Hoan hô thủ lĩnh hoang dã.

Người ta tung hô chàng trai trước khi

tiếng kèn trompetle vang lên mở màn ngày hội. Các con voi tiến vào, tham gia những trò chơi đặc biệt của chúng.

Raani dạy cho con voi của mình một trò chơi thật mạo hiểm. Chàng thả người trên lưng nó rồi tung người lên không trung như một hạt kê và khi chàng rơi xuống con voi đưa vòi ra cuốn lấy chàng đặt gọn lên lưng nó. Thông thường Raani dẫn đàn voi ra sông uống nước và tập luyện trò này cùng với Rao. Nhưng do bận với trò chơi này trong lễ hội nên chỉ mình Raani cùng con voi già biểu diễn không có Rao tham gia.

Tiếng tung hô nổ ra ở trường đấu, mọi người vẫy tay chào Raani cùng với màn biểu diễn thành công một cách vô cùng độc đáo và đầy mạo hiểm.

- Cậu thấy không? - Rao nói với Yorik.
- Xem kìa Yorik, Raani quả thật là một người gan dạ phi thường.

Yorik trông thật nhợt nhạt.

Tiếng kèn trompetle lại vang lên làm sôi nổi trường đấu. Những người giữ trật tự phải đẩy lùi đám đông mỗi lúc cứ tràn lên, tiếp tục tung hô thần tượng của mình và xô đẩy chen lấn để giành chỗ.

Đến lúc các chàng chiến binh bộ lạc Kiang biểu diễn màn bắn cung. Các trụ cột

thắng đứng dựng trên khoảng đất rộng. Những ngọn lửa được thắp lên cùng các ngọn cờ sắc sỡ. Mỗi người có một màu sắc tiêu biểu cho mình. Raani màu đỏ, Yorik màu xanh lá cây, vàng, xanh da trời, cam dành cho các chàng trai khác. Các cung tên mà các xạ thủ bắn ra cũng mang màu đặc trưng của chính người đó.

Sau mỗi lượt bắn, ngọn lửa sẽ được kéo lên đỉnh cột để tuyên bố người thắng cuộc.

Giữa trường đấu, các chàng trai xếp thành hàng ngang, một chân quỳ xuống đất, giương cung sẵn sàng về phía trời xanh. Đằng sau họ, một lồng chim, được mở ra, một con kên kên đang đôi cánh chao liệng, rồi trong thoáng chốc nó đã bay vút lên trời cao.

Sau tiếng còi hiệu inh ỏi. Các mũi tên đồng loạt vút lên không trung. Con kên kên rơi xuống bởi những mũi tên đâm xuyên mình nó. Trên các cột những lá cờ màu đỏ của Raani, xanh lá cây của Yorik, xanh da trời của Agar, màu vàng của Rao được kéo lên, những tiếng hoan hô của dân chúng vang dội. Tiếp theo sau những con kên kên, những con diều hâu được thả ra đồng thời tiếng còi hiệu lại vang lên. Những mũi tên lần nữa lại bay vút ra. Bất

chợt một dây cung của một chiếc cung chùng xuống bởi tiếng gầy khô khóc. Đó là chiếc cung của Raani.

Hoàng tử rừng xanh găm lên như một con thú bị thương và văng ra một tiếng rủa.

- Cầm lấy cung tên của mình đi. - Rao nói. - May ra cậu còn thời gian để hành động.

- Không! - Raani đáp cộc lốc.

- Cậu không còn thời gian để sửa lại cung tên của mình đâu? Cầm lấy nhanh lên. Không còn cách nào hơn, tôi sẽ không bắn nữa. Tôi chỉ tham dự màn này cho vui thôi, còn cậu phải tranh giải.

Trên các cây cột, một ngọn lửa dâng cao.

- Bình tĩnh đi Raani. - Rao thì thảo vào tai bạn khi thấy bạn run lên. - Cung tên của tôi thô thiển và kém dẻo hơn cung tên của cậu nhưng đây là một vũ khí tốt. Cậu hãy cầm lấy và nhắm cho kỹ, tôi sẽ căng một sợi dây cung khác cho cậu ngay bây giờ.

Một con đại bàng trắng bay lên từ tay người thả chim, cánh chim rộng lớn dang ra bay vút về phía mặt trời, trong phút chốc nó chỉ còn là một điểm nhỏ trên bầu trời phản chiếu những ánh nắng rực lửa chói chang! Một mũi tên đã bắn trúng nó, con đại bàng chao nghiêng xuống đất, đôi

cánh rũ rượi. Người bắn nó đúng là một tay thiện xạ.

Ngon cờ xanh được kéo lên và những lời biểu dương vang khắp sân chơi.

- Hoan hô, Yorik! Hoan hô!

- Cậu nghe thấy những tiếng hô chứ? - Raani bảo Rao. - Tôi đã thất bại trước hấn ta rồi.

- May mắn sẽ lại đến với cậu thôi. Cậu biết rõ Yorik chưa bao giờ là một xạ thủ ngang bằng cậu. Chuẩn bị đi. Chú ý nào!

Lần cuối cùng, những chú chim nhỏ bay ra từ chiếc lồng, tán mác như những hạt kê trong gió. Tiếng còi báo hiệu vừa dứt. Những mũi tên nhất loạt bay ra.

- Hoan hô! Hoan hô!

Yorik tự hào thưởng thức chiến thắng của mình. Trên cây cột hai ngọn cờ được kéo lên: Màu xanh và màu đỏ. Nhưng đám đông như thể chỉ thấy màu của Yorik người đã bắn trúng đại bàng và điều hâu. Yorik đưa cao lá cờ của mình và cho ngựa chạy quanh đấu trường đáp lại những lời hoan hô.

Tất cả các chàng trai khác đứng dậy, bẻ gãy tất cả cung tên. So với họ, Raani cũng có vài ưu thế để tự hào nhưng chàng vẫn chưa thắng cuộc.

Nhưng còn một thử thách cuối cùng mà chàng rất tin tưởng vào Ispahir, nó là cơ hội chiến thắng của chàng.

Các chàng trai lúc này phải đối chọi với nhau trong cuộc đua ngựa để quyết định người chiến thắng hoàn toàn trong lễ hội.

Những con ngựa dậm hai chân trước hăng hái chờ lệnh. Chúng sắp thành hàng dài. Các kỵ sĩ phải dùng hàm thiết gắn vào mõm chúng để giữ chúng lại. Các con ngựa như điên lên vì nôn nóng. Các thầy pháp đã cho chúng uống máu để chúng thêm hăng say. Con Ispahir đang căng thẳng. Vì thế Raani không muốn dùng cách đó để thúc đẩy sức mạnh của con ngựa dù chàng đặt hy vọng rất nhiều vào nó.

Nhưng Raani làm gì? Chàng thay áo cho ngựa. Raani nháy xuống dùng bàn tay vuốt ve đôi chân thon gầy, xoa nhẹ bộ ngực lõm. Chàng muốn vỗ về con ngựa chưa từng biết sợ này và động viên nó hãy tỏ ra thật can trường.

- Ispahir yêu quý của ta!

Một tiếng hí đáp lại lời chàng và trong đôi mắt con vật, Raani nhận ra ánh lửa xung trận mà bất kỳ con ngựa nào khi nhìn thấy cũng phải sợ sệt. Chàng hôn vào mõm nó rồi âu yếm nói lần nữa.

- Niềm kiêu hãnh của ta. Hãy tỏ ra thật xứng đáng.

Chàng còn vuốt ve lỗ mũi con vật. Nó luôn phải chịu đựng chiếc hàm thiết. Nhưng hôm nay chàng tháo nó ra. Lần lượt Raani tháo hết những dây buộc ngựa, tháo cả yên cương và khoác lên mình nó một tấm da báo. Chỉ còn duy nhất một sợi dây thừng quanh cổ con vật là chàng giữ lại như để làm vật trang điểm cho nó.

- Cậu điên rồi! - Rao nói.

Nhưng Raani đã không còn nghe thấy gì nữa. Chàng thúc con ngựa xếp vào hàng giữa Rao và Yorik.

Đích của cuộc đua cách ngôi đền khoảng hai mươi bước. Đó là một cây cột màu đỏ, gắn lên tám bảng vẽ thần mặt trời và chiếc lá vàng vốn là bức thư gửi lãnh chúa Sharka.

Một tiếng tù và kéo dài lệnh xuất quân phát ra hùng hồn:

- Hê!

Raani người kỵ sĩ cười ngựa không yên, hai đùi kẹp chặt vào sườn con ngựa, đầu gối nâng cao, không có vẻ gì nặng nề đối với nó. İspahir chồm lên, vừa chạm hai chân trước xuống đất nó đã tung một bước nhảy phi thường vượt lên phía trước.

Đoàn ngựa chạy vòng theo bờ sông, rồi mất hút trong đám bụi mịt mù.

- Raani! Raani!

Từ xa mọi người đã nhận ra chiếc thất lưng đỏ của thủ lĩnh rừng xanh, Raani mình trần đang nằm rạp trên lưng con ngựa đen luôn dẫn đầu đàn ngựa đua.

Tanit mắt nhắm lại cầu nguyện, bên tai nàng đám đông cuồng nhiệt hú lên:

- Hoan hô Raani! Hoan hô...!

Chưa bao giờ mọi người nhìn thấy một kỵ sĩ táo bạo như thế, con ngựa không dây cương lẫn yên cương. Tự hào biết bao một con ngựa tự do mang trên lưng một kỵ sĩ đầy bản lĩnh! Ispahir vút qua như mũi tên đen. Những con ngựa khác cũng lao đi với tốc độ điên cuồng nhưng không sao bắt kịp nó.

Thủ lĩnh rừng xanh vẫn dẫn đầu. Nhưng con ngựa sắc hồng của Yorik dường như đang vượt lên trước con Ispahir.

Vòng đua sắp kết thúc. Tiếng guốc ngựa khua dồn dập. Người ta còn nghe thấy cả tiếng thở hổn hển của các con ngựa đang sùi bọt trắng xóa... tiếng roi da quất vun vút vào mình ngựa, tiếng la hét của những kỵ sĩ cuồng nhiệt.

- Raani! Nhanh lên!

Chàng đang dẫn đầu vòng đua.

Ispahir gắng hết sức để bứt khỏi con ngựa của Yorik đang phi nước đại bám sát nó.

- Hê! Ispahir!

Chiến thắng đã kề sát Raani, chàng chỉ còn biểu diễn trò chơi để tăng phần sinh động cho cuộc đua.

Cách đích khoảng một trăm bước.

Bổng Tanit đứng bật lên, vẻ mặt xanh xao, trong sân đền, đám đông kêu bật lên:

- A!

Tiếng kêu của mọi người tắt nghên lại.

Thủ lĩnh hoang dã rút dao găm ra, lật mình quay lại phía sau con ngựa và lưỡi dao đã cắm phập vào mông con ngựa, chàng nhả mặt tê tái chịu đựng.

- Hê!

Con ngựa vọt lên bởi nhát đâm bất ngờ. Chỉ còn chưa đầy năm mươi bước nữa. Con ngựa của Yorik cũng đã mệt nhọc, tụt lại dần. Còn hơn ba mươi mét nữa!

- Hê!, Ispahir!

Nhưng con ngựa không còn nghe thấy hiệu lệnh vốn là niềm tự hào của nó nữa, nó hí lên dữ dội. Rồi cúi đầu quy xuống. Thủ lĩnh rừng xanh trước khi cùng con ngựa lăn quay ra đất còn ngoái nhìn luyến tiếc chiếc lá vàng mà chàng không thể với tới được.

- Hoan hô!

Con ngựa hồng của Yorik vọt lên, Raani nhào qua đầu của con Ispahir.

- Hoan hô! Yorik! Yorik!...

Phe của Palkar Palal đã chiến thắng. Yorik nhảy lên lưng ngựa vẩy chào đám đông đang vây quanh dưới chân cột đích màu đỏ có gắn lá thư gửi cho lãnh chúa rừng xanh.

Rao quý xuống đỡ bạn dậy. Raani không hề xây xát. Chỉ có trái tim chàng đang rỉ máu. Trong phút chốc chàng quên đi niềm vinh quang vụt mất, không còn nghe thấy những tiếng tung hô cũng như không trông thấy Yorik đang hãnh diện. Chàng lặng nhìn con ngựa yêu quý của mình đang nằm dài dưới chân. Mồm nó đầy bọt dãi lẫn máu. Đôi mắt chàng nhòa đi, chàng bật lên một tiếng nấc nghẹn ngào vì xót thương con ngựa yêu quý.

- Ispahir!

Đám người cổ vũ giãn ra những đường cho các đạo sĩ và Yorik đi về ngôi đền Nagas, đền thờ thần rắn. Đó là một nơi ở của rừng mà từ đó Yorik sẽ một mình đi vào rừng sâu, và cầm theo lá thư gửi đến lãnh chúa rừng xanh.

Màn đêm buông xuống.

- Đi thôi Raani. - Rao nói.

Chương 6

LÁ THU GỬI

CHÚA TÊ RỪNG XANH

Bầu trời tối đen, không một ngọn gió. Không gian tịch mịch, khu rừng ngọt ngào đi vì hơi nóng ẩm thấp tù đọng dưới những tán cây rừng, những đám mây vẫn vũ và tiếng sấm đất vang rền đó đây.

Raani sờ mó lưỡi dao vẫn còn dính máu của con Ispahir. Chàng lặng lẽ cúi đầu xuống, mắt nhìn ra phía đường mòn dẫn về phía rừng xanh. Chàng bước những bước thật dài, nhẹ nhàng như loài mèo, không làm động dậy một ngọn cỏ.

Sau ngày lễ, Rao đưa bạn về ngôi nhà của Tidji Khan nơi vú Ravna và Tanit đang nôn nóng đợi chờ Raani.

Vừa bước vào phòng, Raani đi thẳng đến bàn thờ thần linh với cây giáo trong tay, vẽ mặt hầm hầm tức giận .

- Raani!

Tanit chạy lại, kéo tay chàng, nhưng chàng hát mạnh khiến nàng chao đảo.

- Mặc tôi!

- Không, Raani! Không! - Cô gái chấp hai tay lại quỳ xuống chân chàng rên rỉ.

Ravna vẫn im lặng. Từ nay, Raani là người chủ của ngôi nhà cha chàng. Và Tanit, người con gái của vương quốc Kalanaie đã kêu lên thất thanh không cho phép chàng có cử chỉ phạm thượng thần linh. Trong cơn giận dữ, chàng trai đã mù quáng không còn sợ sệt chỉ muốn đập phá, đập đổ tất cả những gì được thờ phụng.

Chàng dùng cây giáo hất tung những tượng thần, đánh đổ chiếc mặt nạ khắc hình thần Kali. Vẫn chưa thỏa mãn cơn tức giận kẻ thù đặc biệt là những vị giáo sĩ chàng hất luôn những lư hương, chà nát những bông hoa và gạo thóc mà người ta dâng lên bàn thờ.

- Raani!

Tanit lần nữa kêu lên thảm thiết.

Ngay sau cuộc đua, chàng cúi xuống con ngựa không thể đứng lên được nữa, vuốt ve nó trong sự rã rời, chàng quỵ xuống vì thất bại một phần, một phần vì đau đớn trước cái chết của con ngựa.

Sự chiến thắng của Yorik mang đến cho chàng nỗi đau khổ và xấu hổ tột cùng, mặc dù chàng không phạm một chút sai lầm nào trong những cuộc đua tài.

Lúc này, trong ngôi nhà của chàng, những cảm giác ấy vẫn thiêu đốt chàng. Không gì có thể làm dịu được cơn sốt hận thù, điên dại của Raani. Nhưng niềm kiêu hãnh không hề lay chuyển của chàng đã cho thấy dù cho sự rủi ro đã xảy ra giữa lễ hội thì chàng vẫn từng là kẻ mạnh nhất, và được tôn thờ nhất từ trước đến nay.

- Người ta cho con ngựa của ta uống gì vậy hả Rao? Người ta không thể làm gì khác hơn để hại ta, khi ta có một người bạn trung thành như một con chó giữ nhà. Không, người ta đã đầu độc con ngựa của ta. Đồ hèn hạ! Chính mày đã trông coi con Ispahir mà, mày có đồng lõa với chúng không?

Thủ lĩnh hoang dã sùi bọt mép, mắt long lên. Chưa bao giờ Rao thấy cậu ta hung tợn như thế.

- Raani, nghe này...

- A! Mặc ta!

- Tức giận làm cậu lẫn lộn cả rồi!

Rao càng cố làm bạn bình tĩnh lại nhưng Raani càng giận dữ và đối xử với cậu thật phũ phàng.

- Mày có lý. Người ta chỉ có thể thắng tao bằng sự phản bội. Con Ispahir đã bị đầu độc thì kẻ hại nó phải trả giá bằng máu của mình.

- Raani!

- Họ cho nó uống gì vậy? Nói đi Rao!

- Raani, đừng nghĩ đến điều đó nữa mà hãy tìm cách phục thù.

- Phục thù à! Chắc chắn là như vậy rồi. Ngay đêm nay ta sẽ hành động, không thể chậm hơn được.

- Cậu đi đâu?

- Ta đi đâu à? Chắc người đoán được rồi.

- Raani!

- A! Mày đoán biết mà.

- Cậu điên mất rồi!

- Có lẽ thế. Nhưng không gì cản được ta. Ta và Yorik sẽ đấu nhau mà không cần người chứng kiến, cũng không cần người hậu thuẫn cho nó.

- Raani, nghe này!

- Không, Rao. Ta sẽ theo bước đường của cha ta. Đêm nay, ta sẽ xem ai thực sự là kẻ mạnh nhất, kẻ nào giẫm đạp kẻ nào. Yorik hay là ta sẽ gắn lá thư gửi chúa tể rừng xanh vào cây quy ước.

- Raani, vẫn còn một cơ hội để cậu chiến thắng.

- Đừng ngăn cản ta Rao! Và nhất là đừng dại dột theo ta!

Rao đẩy bạn ra nhưng thủ lĩnh hoang dã cứ xăm xăm bước đi trong đêm.

Raani vẫn tiếp tục sải bước trên con đường rừng. Cậu chạy hết tốc lực mà không vướng vào cành cây nào.

Yorik có thể đang đi đằng trước. Nhưng tại sao chàng lại chạy? Chắc chắn Yorik đã đi qua nơi này. Đó là con đường mòn dẫn đến miếu thờ và những khoảng rừng thưa đã được các con vật đánh dấu, mùi của chúng vẫn phảng phất trong không gian. Không ai dám đi chệch những dấu vết này. Nếu có dấu vết của con người thì hơi hướm mà họ để lại đã làm cho bầu không khí thay đổi. Và đêm nay Raani không săn cáo cũng không săn lợn rừng như những đêm trước đây.

Khoảng rừng thưa đầu tiên đã xuất hiện phía trước. Cậu tranh thủ đi qua, nơi này lau sậy cao lên đến ngang bụng. Đây là lối đi của những con nai. Chúng vẫn thường đến uống nước ở một con suối chảy len lỏi giữa rừng.

Trên mặt ngọn cỏ vẫn lờn vờn mùi của những con nai còn để lại. Raani theo con đường này đi đến con suối nước chảy êm đềm. Một con rái cá đang bơi, nhưng Raani không thể thấy nó bởi sương mù che kín tầm mắt, chỉ có đôi tai chàng nghe thấy

tiếng kêu rít qua kẽ răng cùng tiếng quẫy mình của con thú.

Con suối chảy vào một dòng sông nước đã khô cạn chỉ còn bùn nhão và vẫn còn in rõ những vết nháy trên đầu năm ngón chân của Yorik, chàng đã đi theo vết chân của những con nai. Raani cũng bám vào những dấu vết đó.

Khoảng rừng thưa đã khép lại, lối mòn trở nên ngoằn ngoèo, tre nửa mọc kín hai bên lối đi. Những con báo đang ngủ bình yên giữa khu rừng nửa.

Mỗi bước chân nháy qua, khu rừng khép lại đằng sau Raani. Bầu không khí như đặc quánh bởi đêm tối và sự im lặng đầy nguy hiểm với cạm bẫy và những mê lộ.

Yorik lắng tai và chàng nghe trong màn đêm có tiếng lau sậy xào xạc làm rung động bầu không khí.

Raani ngừng chạy, chàng hít một hơi đầy lồng ngực, tim chàng đập thành thịch. Dường như có tiếng động của một con vật đang săn mồi ở gần đâu đây, chàng hướng theo tiếng động con vật. Nó đang tìm mồi trong đêm tối của rừng xanh. Chàng lắng nghe hơi thở cũng như những bước chân êm ru của nó. Một tay Raani đưa lên quệt mồ hôi, tay kia chàng lần tìm con dao găm.

Chàng cảm thấy dòng máu nóng sôi sục dâng lên khắp cơ thể và con tim chàng như muốn nổ tung trong lồng ngực.

Khoảng rừng thưa lại hiện ra phía trước. Raani vùng chạy, băng qua một vũng bùn nơi có một đàn lợn rừng ẩn trốn chọt kêu rống lên. Chàng lao qua những bụi cây rậm, luồn lách qua đám dây leo chằng chịt, gai góc đâm vào da thịt gây dính nơi đó và làm rướm máu. Chàng vẫn chạy với tất cả sức lực của mình.

Một dòng suối chảy phía trước mặt chàng đổ ra con sông Ganga chắn ngang lối đi. Chàng lặn ngụp như con rái cá, hàm răng cắn con dao. Một con cá sấu lướt qua mặt chàng lớp da nó xám xịt ghê tởm cũng không làm chàng chùn lòng.

Đích không còn xa. Khoảng rừng thưa mở ra đầu lối mòn rậm rạp cỏ nhưng càng đi những cây to càng xuất hiện nhiều.

Raani đi chậm lại vì chàng đang vào khu vực của những con thú lớn.

Bỗng nhiên, chàng nhìn thấy một người đang đi phía trước mình. Đúng là Yorik, anh ta đang chậm chậm bước trên con đường mòn, rồi bỗng nhiên anh ta dừng lại, lắng nghe.

Raani nấp sát vào vệ đường, nhẹ nhàng

trườn người dưới những bụi cây gai góc.
Toàn thân chàng nhúc nhút bởi gai đâm.

Yorik nhìn dò xét chung quanh.

Raani bất động và nhìn Yorik như một
con thú đang rình mồi.

Yorik không dám bước tới. Raani chống
tay, toàn thân nâng cao, sức lực tập trung
lên trên đầu những ngón tay, tư thế sẵn
sàng nhảy vọt.

Một con nhím băng qua đường, cách
Raani hai bước, nó không thấy chàng.
Chàng cởi áo ra, thắt vào lưng, cố không
động vào gai. Bỗng chàng xoay mình lại.

Một tiếng kêu vang lên! Một tiếng kêu
khủng khiếp, rồi nhanh chóng tắt nghên
trong cổ họng

Raani đứng bật dậy, cứng đờ người vì
sững sốt. Chàng ngỡ rằng mình là kẻ săn
mồi! Nhưng không phải! Cũng chẳng phải
ai đó rình chàng mà đó là rừng xanh đang
tấn công. Con báo đen lao vào Yorik.

Cuộc chiến xảy ra chớp nhoáng.

Yorik khéo léo lách mình khi con thú
vừa chồm tới, nhưng con báo đã cào vào vai
chàng và găm lên. Nó lại tiếp tục lao vào,
Yorik tối mắt chờ đợi nó. Vừa lúc nó chồm
đến chàng vội quay lại phía sau, cong gối
lại, một tay chống xuống đất, tay kia cầm

dao vung lên thật dữ dội. Con thú bằng cú nhảy hết tốc lực đã vọt qua đầu chàng, nhưng lưỡi dao đã cắm vào bụng nó, máu trào ra lênh láng.

Raani nhảy ra, vọt chạy, chàng mừng rỡ vì nhận ra đó là con báo thường tới trại chàng rình mò bầy ngựa.

Con báo vẫn chưa chết, nó đã quặp lấy Yorik trong móng vuốt vừa găm lên trong cơn hấp hối. Chàng trai và con vật lăn tròn trên mặt đất. Raani theo dõi trận đấu, nhìn khuôn mặt khiếp đảm của kẻ thù bằng tia sáng thù hận. Chàng rú lên trước cái chết nắm chắc của địch thủ.

- Đồ chó! Mày chẳng phải là kẻ xứng đáng mang lá thư. Mày không đánh bại được một con báo.

Trong cơn kích động, Raani chợt thấy chiếc lá vàng ánh lên trong vũng máu khi Yorik và con báo đen vật lộn. Chàng nhật lên và nói với tất cả sự hả hê, man dại.

- Rừng xanh thật công bằng. - Raani hét lên. - Chính Raani là kẻ mang thư đến chỗ cây hiệp ước giao cho lãnh chúa Sharka.

Và chàng chạy vọt đi.

Vào sáu trong khu rừng, cách một trăm bước chàng thoáng nhận ra cây hiệp ước.

Một cây đa khổng lồ với dây leo chằng chịt, và rễ bám chặt vào những tảng đá xanh của một ngôi chùa đã bị tàn phá bởi thời gian và sự lãng quên.

Raani dừng lại, thoáng thấy một bộ xương người hai tay bắt chéo lại. Xương đầu người ấy đã bị chó sói gặm nát. Xương ngón tay vẫn quặp chặt vào một con dao găm đã han gỉ. Người sứ giả này đã bị ngã trước khi đóng vào cây đa chiếc lá vàng mà anh ta có nhiệm vụ mang đến cho rừng xanh vào một buổi tối xa xưa.

Raani đứng bất động. Mắt nhìn chăm chăm vào cây hiệp ước nơi có những chiếc lá vàng treo vào một lưỡi dao găm cắm sâu trên thân cây. Từ thế hệ này sang thế hệ khác, những chiếc lá vàng được mang đến nơi này vào một đêm tối đen không trăng sao, một đêm như đêm nay và mỗi chiếc lá vàng được đóng vào đây bởi một bàn tay của một người thuộc dòng dõi Kiang với hy vọng được lãnh chúa rừng xanh chọn lựa.

Và lúc này đến lượt Raani, vị hoàng tử cuối cùng liên kết với chúa tể rừng xanh. Chàng vung vẩy cánh tay với niềm hân hoan tột đỉnh.

- A! - Chợt tiếng kêu bật ra nơi cổ họng chàng.

Trên một cành cây cao, một dây leo khổng lồ buông thông lẫn trong đám rể chằng chịt khác vừa bỗng nhiên chùng lại. Và như một chiếc roi, nó quất mạnh đồng thời quán cứng vào Raani.

- Con trần khổng lồ! - Raani kêu thẳm.

Bất ngờ bị tấn công, Raani chưa kịp kháng cự đã bị quật ngã xuống đất và bị siết chặt trong những vòng cuốn của con trần. Chàng vẫn nắm chặt dao và lá thư quý giá khi mà con quái vật quán chàng đến tận vai. Con trần sẽ bóp nát chàng trong giây lát.

Đồn hết sức lực, Raani đã gồng mình quỳ dậy được dù phải chịu đựng một sức nặng ghê gớm của con trần mà mỗi lúc mỗi siết chặt lấy chàng. Raani cố lê đến gốc cây. Những viên sỏi làm chàng trượt trở lại, và con dao găm rơi khỏi tay, nhưng chàng đã kịp đưa tay bám vào những rễ cây đâm ra tua tủa.

Con trần rướn cổ thối phì phì, cố tìm cách thòp cổ Raani, nhưng vô hiệu vì chàng áp sát gáy vào giữa hai dây leo và toàn thân chàng áp chặt vào gốc cây. Cánh tay chàng quặp lại, một ngón tay co lại nhặt con dao vừa chờ đợi một sức mạnh cuối cùng của con trần với mục đích

là để cột chặt chàng vào cây đa. Ngón tay chàng đã chạm vào lưỡi dao, nhưng cán dao mắc lại giữa những rễ cây. Chàng nắm được lưỡi dao khi mà những ngón tay đã tê dại đi, và bàn tay chàng dần dần mất cảm giác.

Cuộc giao chiến trong đêm khuya này chỉ có một kẻ duy nhất chứng kiến. Nó bỗngưng xuất hiện vào lúc Raani không chờ đợi. Raani lơ mơ nhận ra kẻ thù sừng sững trước mặt mình.

Vậy là Yorik đã đánh bại con báo đen.

Raani cảm thấy sự hận thù và cơn điên giận lại sôi lên sùng sục. Kẻ thù của chàng với khuôn mặt có những vết cào sâu hoắm vào má đang tiến lại gần cùng với nụ cười khinh bỉ. Chàng chờ đợi những lời nguyên rủa và nâng con dao lên.

Chàng không hề sợ chết và chắc chắn kẻ thù chàng cũng biết rõ điều đó. Hắn nhìn chàng im lặng.

- Nào, ra tay đi! - Raani nhìn thẳng vào Yorik ra lệnh.

Đúng lúc ấy, con trăn vụt quấn vào cành cây, Raani hầu như đã kể bên sự thất bại bỗng lóe lên tia hy vọng. Lấy lại sự dũng mãnh lưỡi dao của chàng đâm mạnh vào cổ con ác thú khổng lồ, rồi bằng một

sức mạnh phi thường chàng nghiền chặt lưỡi dao, xé toạc, đâm phập con trần một cách điên dại.

- Nào, tấn công đi chứ! - Chàng lại lên tiếng thách thức Yorik.

Cuối cùng Yorik nắm chặt vũ khí, đưa ra phía sau chuẩn bị tư thế tiến công. Raani không tin rằng đó là nhát dao quyết định chấm dứt cuộc đời mình mà Yorik chỉ nhắm vào chiếc lá vàng. Chiếc lá mà Raani vẫn cầm chắc trong tay, chàng định gắn lên cây quy ước lá thư gửi chúa tể rừng xanh trước khi kẻ thù ra tay. Nhưng một lần nữa chàng lại gặp rủi ro.

- Quá muộn!

Kẻ thù chàng hú lên vui mừng vì sự chiến thắng trong khi Raani vẫn bị con trần quán chặt và cái chết đang đến một cách chậm chạp nhưng chắc chắn.

- Nhìn đi, Raani!

Bằng một cú đá, Yorik hất tung lá thư trong bàn tay tê dại của Raani, đồng thời anh ta nhặt lên và ghim nó vào cây hiệp ước bằng lưỡi dao của mình. Lá thư đã được Yorik gửi đến chúa tể rừng xanh.

Vậy là số phận của con trai Tidji Khan đã được quyết định.

Nhưng lưỡi dao chàng vẫn tiếp tục đâm

vào cổ con trăn và chàng lên tiếng đáp lại một cách đầy thách thức:

- Raani này sẽ giết chết con trăn. Yorik, rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau và tao sẽ được thấy máu của mày đổ xuống và tao sẽ say sưa với chiến thắng.

Khu rừng trở lại im lìm.

Yorik biến mất giữa bóng tối rừng xanh.

Đêm nay, không ai ở trại voi chộp mắt.

Agar, Kalki và toàn bộ bạn bè trung thành của Raani vây quanh Rao. Họ im lặng, căng thẳng. Rao đã kể cho mọi người nghe cơn điên giận của Raani như thế nào và chàng đã không còn biết sợ khi chộp giận rừng xanh, lao vào cuộc chiến một còn một mất với Yorik.

Nhưng chưa biết rừng xanh có trừng trị Raani không?

Mỗi giờ đêm trôi qua, nỗi lo âu lại lớn dần lên trong lòng các chàng trai.

Từ trong đáy lòng các chàng trai thấy sợ cho người thống lĩnh của mình phải đối phó với đêm tối đầy cạm bẫy giữa rừng xanh.

Trời đã lờ mờ sáng.

Làn sương mù còn bao phủ trên những cánh đồng. Rừng xanh đã bắt đầu hoạt động. Như các loại khác, đàn voi đã nổi

đuôi nhau bước đi khoan thai trên cao nguyên đón chào bình minh và vầng dương sắp vén màn sương để chiếu những tia nắng đầu tiên xuống khắp mặt đất và không gian bao la.

- Yorik!

Agar trông thấy chàng trai trước tiên và kêu lên không rõ vui hay buồn. Cùng lúc ấy mọi người đều nhổm dậy, nhìn về phía bóng người đang tiến đến, Yorik đến bên Rao, vết thương ở vai vẫn chảy máu nhỏ thành giọt. Một lớp bùn đen khô cứng phủ lên bề mặt vết thương.

- Rao, nhìn cho kỹ đi! Mày không thấy chính tao đã trở về à!

Ánh mắt Yorik rực lửa, một lần nữa nó gào lên chính tên mình:

- Tao, Yorik! Mày không nhận ra tao à?

Yorik tiếp tục nhìn thấu tóm tắt cả những kẻ trung thành của kẻ thù, thật lâu rồi lại nói:

- Chính tao đã mang thư vào rừng xanh.

Tất cả các chàng trai thuộc phe của Raani Khan cúi đầu trước kẻ mà từ nay sẽ là thủ lĩnh của họ. Bỗng mọi người cùng giật mình quay về phía có tiếng hô:

- Hê!

Đó là Raani, mình đầy máu, bước thẳng

đến chỗ Yorik, kẻ lúc này mặt cắt không còn một giọt máu.

- Này, Yorik... dao của mày đấy!

Trước mặt mọi người, lưỡi dao của Yorik đang cắm vào chiếc đầu đã bị cắt rời của con trăn khổng lồ.

Yorik không thể ngờ rằng Raani đã chiến thắng con dã thú và đã thay lưỡi dao của mình vào chỗ của lưỡi dao chàng. Cuối cùng, chính lưỡi dao của hoàng tử rừng xanh được giữ lại trên cây hiệp ước.

Raani lão đảo bước, bỗng đầu gối chàng khụy xuống. Rao chạy lại đỡ bạn. Chàng ngất đi trong cánh tay bạn mình. Tất cả các chàng trai ùa đến cùng đưa chàng về trại.

Vừa về đầu cổng, Rao đã kêu lên:

- Kalki, nhanh nào. Đi báo cho già Nag biết chuyện này. Già cũng nóng lòng chờ tin của Raani không kém gì chúng ta.

Nhưng Kalki bé nhỏ đã không đợi hết lệnh đã phóng đi tức tốc báo tin cho già Nag rằng đêm nay rừng xanh đã tha thú cho Raani.

Chương 7

CHEITANE TRẢ THÙ

Con trăng đã lên cao trên bầu trời, kể từ khi lá thư được mang đến cho chúa tể rừng xanh, Sharka và những loài thú rừng đã được thông báo sự kiện lớn lao mà những trai tráng bộ lạc Kiang đang tiến hành. Bộ lạc Kiang của những chàng trai thực thi giao kết hiệp ước với chúa tể rừng xanh.

Tin tức đã được lan truyền ở trại voi. Mỗi loài vật đều lần lượt chọn cho mình một người dẫn đầu. Sau thời kỳ ẩn náu, chúng đã bắt đầu lên đường, băng qua những rừng cây, những đồng cỏ, và di chuyển dần về phía làng mạc. Ngày mai, loài thú sẽ dừng lại ở bìa rừng, ranh giới lãnh thổ của con người.

Đêm nay, một mình Raani gác trại. Rao đang lên cơn sốt và nằm dưới gốc cây.

Raani dừng lại bên cạnh già Nag.

- Cuộc chiến tranh giữa con và Yorik đã mở màn. - Raani nói.

- Hòa bình là hơn cả, Raani!

- Một cuộc chiến tranh kéo dài đến giờ

phút cuối cùng. - Chàng trai kịch liệt lặp lại.

- Cả con và nó đều muốn gây chiến tranh.

- Hòa bình là hơn cả, ta nói với người rồi đấy! Raani nghe rõ này: Người đã gây chiến với rừng xanh, nên hãy cẩn thận, đừng bao giờ quên rằng rừng xanh không tha thứ lần thứ hai đâu.

- Đó là quyền của con!

- Người chống lại luật lệ rừng xanh. Rồi đây rừng xanh sẽ trừng phạt người. Ta lặp lại với người điều ấy. Chúng ta đang sống dưới luật lệ rừng xanh. Chúng ta đã chấp nhận luật lệ này kể từ khi Sharka giao đất cho vị tù trưởng đầu tiên của dòng họ Kiang. Người phải tuân theo thôi. Những thử thách khắc nghiệt đang chờ đón người đấy.

- Con không sợ thử thách.

- Ta biết mà. - Người thợ săn già nói. - Nhưng con đơn độc.

- Khi con trần quần siết con, con đã đối diện với tử thần.

- Như người đã thấy đấy, mỗi bước tiến vào vương quốc của chúa tể Sharka, trần ngập chết chóc và sự sợ hãi...

- Sợ ư?

- Đó là tất cả những dã thú của rừng xanh ngày cũng như đêm luôn rình rập người. Hãy quan sát những con thú, chúng

biết tất cả những mưu mẹo của rừng xanh.
Và chúng sẽ dạy cho người nhiều bài học.

- Già Nag, chưa bao giờ già nói cho con biết con thú nào phục tùng già, con thú nào nuôi nấng già trong thời trai trẻ và bầu bạn cùng già.

- Chuyện đó đã quá xưa rồi. - Người thợ săn già nói.

- Nhưng chưa bao giờ già quên thuở ấy phải không?

- Ta quên rồi! Ô! Không, người không biết đó là thời đẹp nhất trong cuộc đời ta, ta đã sống trong rừng cùng với những con vật là bạn của ta.

- Chúng thuộc loài nào? - Raani hỏi gấp.

- Loài voi. - Già Nag tự hào nói. - Ta đã sống cùng chúng, theo chúng vào tận sâu trong rừng, tham gia vào những trò chơi và cả những trận chiến, và rồi chúng ta vĩnh viễn chia cách.

- Già Nag, hãy kể đi, làm sao già có thể theo được đàn voi và vào sống ở trong rừng?

- Đó là người bạn của ta đã dẫn dắt ta.

- Già hãy nói về nó đi! Nó hiểu già à? Nó yêu quý già sao?

- Loài vật. - Già Nag nói. - Chúng học rất nhanh ngôn ngữ của con người. Rồi đây con sẽ thấy. Chúng đoán được điều

mà loài người nói với chúng. Chúng nhận biết khi người ta yêu mến chúng, không gì làm chúng sung sướng hơn khi nghe thấy một giọng thân thiện và những cái vuốt ve. Giọng nói này không bao giờ chúng quên được.

- Làm sao già biết điều đó? - Raani hỏi sôi nổi.

- Hãy hỏi Cheitane ấy.

- Cheitane, già Nag! Cheitane! Già muốn nói gì? Cheitane là bạn của già từ thuở ấy sao?

- Con đã đoán ra mà.

- Con vật đã từng phục tùng già à? Con vật đã dẫn dắt già trong đàn của nó và tham gia chiến trận cùng già à.

- Đó là Cheitane, đúng vậy. Chính nó là người bạn già của ta. Nó cũng đã không bao giờ quên thời kỳ nó là người anh hoang dã của ta trong chốn rừng xanh. Cheitane có phải vậy không?

- Nó ngủ rồi. - Raani đáp.

- Con biết đấy nó cũng rất già, nhưng đã từng một thời là con vật tràn đầy sức lực, thống trị cả một đàn voi lớn. Và con thấy đấy, Raani, chúng ta có cùng số phận. Ta thì bị bắt trong trận chiến, Cheitane lại bị bắt khi đi săn. Nó cũng bị cầm giữ như ta,

ta bị nhốt trong ngục tối của nhà tù quân Kalanaie. Còn nó bị xích vào những cái cọc của những người dân Kiang.

Raani bị cuốn hút vào câu chuyện của già Nag quên cả đêm đã rất khuya.

- Nay, ta còn nhớ dạo ấy lần tắm đầu tiên đã làm cho ta mất đi mùi vị của con người, nó đã đưa ta xuống một vũng bùn, nhúng ta vào bùn như nhúng một con nhái. Và kỳ cọ cho ta bằng cái vôi của nó. Rồi nó lại quăng ta lặn ngụp trong bùn, cho đến khi nó không còn ngửi thấy trên người ta mùi mồ hôi muối.

Già Nag say sưa câu chuyện của mình cho đến tận khuya.

- Vào lúc ngủ trưa, - già Nag nói tiếp. - Dưới ánh nắng buổi trưa chói chang. Nó áp bụng vào cây để ngủ đứng, còn ta ngủ trong cỏ. Nhưng lúc ta ngủ đã làm nó sợ, nó đến nhìn ta rồi nhìn những cành cây lớn phủ kín người ta.

- Vì sao thế? - Raani hỏi.

- Sau này, ta đã hiểu ra rằng loài voi thường ngủ đứng và chỉ nằm dài trên đất khi chết. Một lần ta đã chứng kiến một con voi già trên một trăm tuổi là chỉ huy đàn voi chết. Những con voi nối đuôi nhau đã đến và cúi xuống thân thể bất động của con

voi chỉ huy. Rồi mỗi con nhặt một cành cây đắp lên mình con voi chết kết thành một nấm mồ xanh. Nghe kìa Raani, nó vẫn chưa ngủ và buồn lòng bởi một chuyện gì đó.

Một tiếng rống tắt nghẽn trong cổ họng con voi già sau khi cuốn cái vòi lên trán, rồi nó lại thả lỏng xuống bàn chân. Nghe ngóng một lát, già Nag lại nói:

- Nó mơ khi ngủ, một giấc mơ đưa nó đến những đồng cỏ xanh.

- Nó mơ được tự do. - Raani nói.

- Cũng như ta, ta mơ thấy mắt ta nhìn được ánh sáng mặt trời. Cũng có thể một tiếng gọi từ xa xôi, thoáng trong gió đã đánh thức nó dậy. Chiếc vòi hươu tìm dưới bàn chân như thể đồng cỏ xanh đang trải dài ngay nơi ấy. Nó sẵn sàng bỏ đàn, để dùng chiếc vòi đưa ta đi như ngày xưa.

- Vậy thì già nói về nó đi. - Raani hỏi.

- Còn dài, một cuộc đời đằng đằng. - Già Nag thăm thì. - Rồi ta sẽ chết trước. Còn nó, ta không biết nó sẽ ra sao?

Raani chợt nghĩ rằng không biết Cheitane sẽ ra sao khi già Nag không còn sống nữa. Con voi chắc chắn là buồn lắm.

Bởi vì đã hai lần kể từ khi bị xích, Cheitane đã tự giải thoát bằng cách phá dây xích và cộc để trốn vào rừng xanh. Và cả

hai lần tự nó lại trở về bên chiếc cọc của nó cạnh già Nag có đôi mắt đã bất động.

- Chúc già ngủ ngon.
- Chúc ngủ ngon, Raani.

Raani nhìn vào bóng đêm, dưới gốc cây những con voi du đưa chân này sang chân kia. Mỗi con, Raani đều đặt cho một cái tên: Hong!..., Tchang..., Anok..., Mao...

Những chiếc tai ve vẫy, những chiếc vòi cuộn lại lấy rơm... một tiếng rống vang vọng từ rừng xanh, những con voi đáp lại.

Trong đám cỏ, Raani thấy Rao đang cựa quậy trong cơn sốt, mình đầy mồ hôi, người cậu ta nóng như lửa đốt.

Đêm nào họ cũng ngủ bên nhau. Rao vẫn dựa vào Raani như một bóng mát. Và khi Raani chìm vào giấc ngủ, Rao lại khép hờ mi mắt để canh gác như một con chó săn, như con chó của già Nag, suốt đêm lắng nghe Cheitane và chủ nó nói chuyện.

- Kìa! - Raani giật mình thẳng thốt. - Vậy đêm nay con chó của già Nag ở đâu? Vào giờ này như mọi khi nó đã ngủ, mũi đặt trên những bàn chân và sẵn sàng bất thần đứng dậy lao vào bóng tối nếu có kẻ lạ xuất hiện.

Đêm tối bao trùm lên trại voi.

Không tài nào chộp mất được, Raani cởi bộ quần áo bốc mùi mồ hôi. Tháo chiếc khăn quần đầu và gỡ chiếc xà rồng, treo tất cả vào một cành cây thấp, trần truồng chàng đi ra con thác nhỏ. Raani ngụp lặn, thả mình trong cảm giác mơn man bởi dòng nước mát lạnh. Để thân thể còn ướt nước, chàng lăn ào vào đám lau sậy.

Lúc đi trên con đường mòn, Raani đã ngạc nhiên, con trâu nhỏ Kouri không nhận ra chàng ngay mà toan giương đôi sừng lên. Chàng vuốt ve cụm lông thô ráp mọc dọc sống lưng của nó. Nơi mà những con chim đại bàng trắng nhỏ thường đậu và bắt rận cho nó mỗi ngày.

Raani đi qua một lùm cây, song chẳng để ý đến một trong những chiếc bẫy và né sang một bên. Những chiếc bẫy được làm từ tre chắc chắn và đầu được vót nhọn. Người ta bẻ cong lại như cây cung. Nó được kéo căng bằng một sợi dây da, cố định bằng một điểm gút. Điểm gút này mở sẵn trên những con dốc nơi loài vật thường hay qua lại. Mèo rừng, con báo, loài cây đốm và ngay cả những con trăn đều bị mắc bẫy này. Loài vật đi qua, điểm gút siết lại, con vật bị siết hoặc bị mắc lại một bàn chân và càng giẫy giụa dây da càng siết chặt. Khi

mà chiếc bẫy bị động, cây tre được dựng lên và hôm sau chủ của chiếc bẫy sẽ đến tháo con mồi đem về.

Raani không nghe thấy những tiếng chân của con vật. Agar sẽ dẫn những con ngựa đi uống nước, chàng nhìn vào một chiếc bẫy và khẽ gỡ ra từ chiếc bẫy một chiến lợi phẩm tội nghiệp, đấy là con chó trung thành của già Nag.

Raani đến cạnh Rao, cơn sốt đã hạ và chàng đỡ mệt hơn. Raani vẫn không mặc lại quần áo, chàng ngủ trần truồng như một con thú hoang dã, đêm nay Rao vẫn nằm cạnh chàng. Trong giấc mơ chàng thấy mình sống cùng loài thú trong rừng sâu và được chúng dẫn vào vũng bùn tằm cho mất mùi mồ hôi người.

Trại voi chìm vào giấc ngủ.

Một bóng đen lướt bên ngoài công sự. Cái bóng luồn lách, ẩn sau những khóm tre và lại xuất hiện dưới hàng cây rồi dừng lại.

Cái bóng đó chính là Yorik!

Chàng bò lại gần hai người bạn đang say giấc và lắng nghe hơi thở của họ. Bỗng chàng rùng mình. Dường như có bước chân kín đáo trong cỏ.

Yorik lắng nghe. Một con vật chăng?

Nhưng sao giờ này nó còn lang thang và

dừng lại đúng chỗ này? Hơi thở ngắn như thể đó là con chó của già Nag? Con chó của già Nag... Yorik nhếch mép cố tìm một nụ cười ác hiểm, hàm răng nghiêng chặt. Con chó già Nag đã dính bẫy của Yorik và bây giờ đã nằm dưới đáy sông. Yorik tiếp tục nhẹ nhàng len qua cây cối đi đến chỗ cành cây có treo bộ quần áo của Raani. Kéo bộ quần áo xuống, Yorik cuộn nó lại.

Lát sau, Yorik đi vào một bãi cỏ, Yorik cởi bộ áo quần mình ra, mặc bộ quần áo của kẻ thù vào đồng thời quán vào đầu chiếc khăn vành bằng vải len. Chàng bước ra con đường mòn bao quanh trại, rồi vùng chạy thật nhanh. Yorik chắc mẩm cây dao của Raani vẫn nằm yên trong thắt lưng.

Yorik tiếp tục bước, thỉnh thoảng lại trèo qua một gò đất.

Một tiếng va chạm loảng xoảng nghe như tiếng dây xích... Cheitane nhận ra bóng người đang đến và khua động dây xích. “Già Nag con người không bao giờ ngủ có ở dưới chân con voi không?” Yorik tự hỏi.

Yorik mạnh dạn bước đến, con voi ngơ anh ta là Raani qua mùi mồ hôi trên bộ quần áo, nó đuổi voi ra, ngoe nguẩy về phía người đang tiến lại gần để đánh hơi rõ hơn.

Đây là khoảnh khắc Yorik mong chờ.

Hơi thở con vật mơn man trên cánh tay. Anh ta rút dao và một tay nắm chặt vào khối thịt gỗ ghề, một nhát dao man dại đâm vào đó, rồi được rút ra ngay để lại một vết thương sâu hoắm, máu vọt ra từ vòi con voi và nó lồng lên đau đớn.

Yorik vội nhảy sang một bên tránh cú phản ứng vì bị đau bất ngờ.

Anh ta quay lại phía đường, lẫn mất sau hàng cây.

Cheitane rống lên đau đớn, chồm lên rồi hạ xuống, vùng vẫy, cố thoát khỏi những sợi dây xích. Nó giậm chân xuống đất. Toàn trại bừng tỉnh bởi tiếng kêu rống hoang dã và đầy giận dữ của con voi hiền lành.

Mọi người chạy ra khỏi nơi ngủ, Raani đang dẫn đầu đám đông lao hết tốc độ qua những mô đất, chàng kêu lên:

- Đuốc!... Giáo! Nhanh lên!

Cần phải điều khiển con vật kèn càng đang hất ngã cây cối, giày xéo cỏ, lẫn lộn như tảng đá đen. Nó đã thật sự lên đến cực điểm của sự giận dữ và hất ngược chiếc vòi đâm máu lên vai.

- Cheitane!

Nhưng con vật không còn nghe thấy gì nữa ngoài sự tức giận. Nó vừa lùng sục tìm vừa rống lên dưới những tán cây rừng,

xông vào những bụi cây mong tìm thấy dấu vết, mùi vị của kẻ đã đâm nó.

- Đóng chặt cửa ngõ lại. - Raani gào lên.

- Được rồi! - Agar la lên. - Đây tôi cản đường bằng một cây loa.

- Còn cậu, Agar. Chú ý con vật giẫm lên cậu đấy. Tránh ra xa, hãy để mặc nó đi. Bây giờ tất cả quay lại phía sau tôi. Tôi sẽ nói chuyện với nó. Rao!

- Tôi có mặt.

- Hãy chạy đi tháo xích con Hong và đưa nó đến đây. Cậu cần ai giúp không?

- Không.

Raani đã có kế hoạch. Chàng gọi:

- Cheitane!

- Tôi tin nó sẽ tự dịu lại. - Rao vừa nói vừa dắt con Hong đến.

- Không ai được lại gần. - Raani ra lệnh. - Con voi sẽ dừng thôi vì nó đã nhận ra vực thẳm phía trước. Chú ý! Đuốc làm lóa mắt nó đấy.

Con voi gí sát mũi vào cỏ như một con chó săn điều tra tội phạm.

- Tiến lại gần... khớp vòng lại. - Raani ra lệnh. - Chỉ tiến đến khi có lệnh tôi. Chúng ta cố dồn cho nó ra thác.

Nhưng trước tiên cần đoán ra ý định của con voi già. Nó đang chịu đựng một sự

đau đớn mỗi lúc một tăng dần, và từ chiếc vôi của nó máu vẫn vọt chảy ròng ròng.

- Chú ý! - Raani ra lệnh, đồng thời chàng gọi to. - Cheitane!... Cheitane!...

Con vật khựng lại, lắng nghe. Rồi nó lại đi tiếp về phía gốc cây nơi nó từng sống gần già Nag.

Nag! Không ai nghĩ đến già Nag mù lòa đã ngồi nơi đó từ đêm qua.

- Hãy đưa đuốc lên cao và tiến lại...

Giơ cao những ngọn đuốc, các chàng trai soi tỏ nơi xảy ra thảm kịch và thét lên đầy hãi hùng.

Già Nag nằm dài như đang ngủ, hai cánh tay ôm lấy đầu giấu khuôn mặt hầu như đã trầy xước. Người thợ săn già đã bị giày xéo như một hạt hồ đào dưới chân con voi. Sự đau đớn đã làm Cheitane điên tiết và không còn nhớ đến người bạn già khốn khổ không bao giờ ngủ đang ngồi dưới những bàn chân khổng lồ của nó. Già Nag bất động nằm dài trên mặt đất giữa vòng đuốc sáng rực. Già đã tắt thở.

Con Cheitane dừng lại trước thân thể bất động và vẫn đưa chiếc vôi rà rà trên mặt đất. Raani đoán biết được ý nghĩ nhằm lẫn của con vật vì có lần già Nag nói:

“Ta chỉ làm nó sợ khi ta ngủ”.

Già Nag đang ngủ giấc ngủ cuối cùng.

Con Cheitane vẫn đứng đó, co gối cúi xuống người bạn rồi đứng lên. Nó đi nhặt những cành cây đắp lên thi thể của già Nag cho đến khi những cành cây làm thành một mộ xanh và buồn bã nhìn nấm mộ.

Cheitane đang sống lại những kỷ niệm trong rừng xanh, thời mà nó và già Nag đã sống những ngày đẹp đẽ thân thiết như hai anh em. Cuối cùng Cheitane đã nhận ra mùi mồ hôi toát ra từ bộ quần áo của kẻ đâm nó một cách tàn nhẫn. Raani vẫn không lẫn tránh nó.

- Raani. - Rao rú lên hốt hoảng. - Raani! Cheitane đang tìm cậu đấy. Nó giết cậu mất! Tránh ra đi, nhanh lên!

Làm sao thủ lĩnh hoang dã biết được đêm nay con voi không còn nghe lệnh của chàng nữa thay vào đó là một sự trả thù khủng khiếp? Con vật đã tin chắc chính chàng là thủ phạm. Chính nó cũng không hiểu vì sao có sự phản phúc như vậy.

- Cheitane!...

Chiếc vòi nâng Raani lên, siết chặt lại, xoay tròn, rồi giãn ra mảnh liệt. Nó ném chàng như ném một hòn đá lên tận những cành cao của ngọn đa, không ai kịp lao

đến, giữ lại. Raani rơi mạnh xuống mặt đất trong tiếng thở tắt nghẹn.

Chàng không đứng lên được nữa.

Giẫm lên tất cả những chương ngại vật, con Cheitane bước đi và kéo theo tất cả những dây xích còn vướng víu. Người ta nghe thấy tiếng gãy răng rắc của những chiếc cọc tre. Tiếng những viên đá lăn xuống dốc lốc cốc và một tiếng rống hoang dã đau buồn như biểu lộ niềm tiếc nhớ không nguôi.

Cheitane trở về chốn khai sinh ra nó.

Chương 8

ĐÊM QUYẾT ĐỊNH

Raani được các bạn đưa về nhà ở Galaad.

Tin tức về những bất hạnh xảy đến với chàng và già Nag lan rộng trong bộ lạc gây nên sự xúc động, đau đớn trong dân chúng, người ta nói rằng toàn bộ thân thể của thủ lĩnh hoang dã đều bị thương tích trầm trọng.

Bàn thờ các thần linh luôn nghi ngút hương khói. Phụ nữ trong bộ lạc đã cắt tóc của mình, rồi đem thả xuống dòng nước trong những lần cầu nguyện vào buổi tối, đồng thời các cô gái thả những bông hoa, những bó hoa nhài và hoa á phiện hoang xuống sông.

Các chiến binh của Tidji Khan lại một lần nữa họp lại, vây quanh người thủ lĩnh gặp nạn lúc này đang nằm bất động.

Đạo trưởng của ngôi đền thờ thần Kali chỉ đến xem qua vết thương rồi thở dài. Palkar Palal không muốn Raani bị thức giấc, mọi người im lặng không nói gì với gã. Sau đó gã đi ra khỏi phòng chẳng chào một ai

- Tại sao lại để cho nó đi thẳng qua bậc cửa nhà của thủ lĩnh chúng ta? - Kong kêu lên tức tối. - Tôi không đủ can đảm để đuổi hấn. Các người thấy chứ! Hấn châm chọc chúng ta bằng tất cả sự khinh bạc chất chứa trong cái nhìn của hấn. Hấn đã thắng. Sự phản bội đã đạt đến đích cuối cùng và thành công dễ dàng.

Tanit không rời khỏi giường người bạn của mình, cô gái mong chờ sự động dậy từ đôi môi trắng bệch kia. Lúc Raani mở mắt ra, chàng thấy cô gái đang cúi xuống gương mặt mình. Rao cũng tức trực ở đó. Người vú già Ravna luôn cầu nguyện bên bàn thờ nơi mà Raani đã từng phạm thượng trong cơn kích động sau buổi lễ hội.

Raani qua cú sốc bất ngờ này đã bị những vết thương sâu hoắm trên ngực bởi đá nhọn đã đâm vào. Máu vẫn còn rỉ chảy thấm ướt cả chiếc khăn vành quấn trên đầu chàng. Khuôn mặt chàng nhợt nhạt, toàn thân bất động, đôi môi thâm tím.

Khắp mình chàng bấm đập nhưng các loại thuốc cao được dán không thể làm lành thương tích ngay được. Do sai khớp mắt cá, nên nó sưng tấy và chàng phải chịu đựng sự đau nhức ghê gớm. Rồi còn phải kéo bấp thịt ra đặt khớp xương lại,

chứ không thể bó bột vì chàng đã bị sái xương.

- Khi nào ta có thể đi lại được? - Raani nghiêng chặt hai hàm răng hỏi Rao. - Bao lâu vết thương mới lành? Mất bao lâu thì những vết thương sâu trong da thịt mới liền miệng được?

Ngày mai, lúc mặt trời lặn các chàng trai sẽ về trại chuẩn bị một cuộc phiêu lưu gian khó. Họ sẽ bắt đầu đi vào rừng xanh và đón chào những liên minh của mình.

Ngày mai rừng xanh sẽ đón nhận các chàng trai trong đêm đầu tiên.

Raani cần được tình dưỡng.

Ngày mai chàng cũng muốn rời khỏi giường thay những bộ quần áo sang trọng vì đó là ngày tết. Gần bên chàng vú Ravna quần chiếc khăn với những màu sắc sặc sỡ, mình mặc chiếc váy dài trắng tinh và quần sợi nịt bằng nhung. Tanit thêu vào chiếc váy của Ravna hình chúa tể Sharka với đôi mắt có ánh lửa xanh, và gắn hai viên đá màu ngọc bích sáng lấp lánh.

Trong căn phòng tối tăm, leo lét một ngọn đèn dầu yếu ớt. Tanit và Rao vẫn trông coi chàng. Họ nói bằng giọng yếu ớt như sợ chàng nghe thấy:

- Rồi cậu ta sẽ tự quý được. - Rao nói. - Không ai có thể cản được sự hiện diện của cậu ấy. Ngày mai, Raani sẽ có mặt để kêu gọi những vị thần rắn phù hộ cho mình.

- Nhưng anh ấy chưa đủ sức khỏe. - Tanit thì thảo. - Vì cơn sốt vẫn chưa hạ và các vết thương vẫn còn rỉ máu.

- Như thế thì cậu ấy chấp nhận điều gì đó hay ai đó cản trở cậu à! - Rao nói. - Một lần nữa cậu ấy không sợ định mệnh. Tôi chắc là vậy. Và không gì cản được cậu ta hết.

- Anh ấy không thể bước đi.

- Vậy thì nàng chưa biết được là anh ấy đã nhờ tôi giúp đỡ để đi chập chững. Dù phải chịu đựng sự đau đớn ghê gớm nhưng anh ấy đã có thể trụ trên đôi chân! Tôi đã không có đủ can đảm để ngăn cản anh ấy. Mà cũng không nên ngăn cản bởi vì nếu tôi là Raani tôi cũng sẽ cố gắng như vậy.

- Tôi nghĩ rằng, - Tanit nói. - Những ngày đầu sống một mình trong rừng, anh ấy sẽ gặp những chuyện rủi ro nhưng anh ấy sẽ là người dũng cảm nhất, mạnh nhất.

- Anh ấy luôn là người dũng cảm nhất. - Rao nói. - Ngay cả khi anh ấy không đạt được sự thử thách cuối cùng này. Mọi người đều biết rằng không ai địch nổi anh ấy.

- Rao...! Cậu khẳng định rằng không ai

cần được anh ấy cũng như không gì ngăn được anh ấy đi vào rừng xanh phải không?

Cô gái đưa mắt nhìn Rao. Nhưng chàng trai lại cúi xuống dù rằng chàng hiểu rõ ý nghĩ của cô.

- Im đi! Ngộ nhờ anh ấy nghe thấy thì sao, nàng cũng nghĩ đến chuyện đó à?

- Cậu phải luôn ở bên cạnh anh ấy để hỗ trợ khi anh ấy phải đối phó với những tình huống khó khăn nhất trong rừng xanh.

- Người ta chỉ được một mình đối diện với rừng xanh. Đó là luật lệ bất di bất dịch.

- Anh ấy sẽ không thể chạy để tìm một nơi ẩn nấp khi bị thú dữ săn đuổi ráo riết. Cậu sẽ giám sát anh ấy. Rao... cậu nghe thấy không, tôi yêu cầu cậu đấy.

- Anh ấy mà biết thì không bao giờ cho phép cả.

- Anh ấy sẽ không biết được. Cậu đứng để cho anh ấy biết.

Cô gái không nói hết ý nghĩ của mình. Cô thêm vào:

- Không ai có thể biết trước được những hoạn nạn mà Raani gặp phải trên đường. Mà các loài dã thú thì rất nhiều, Rao, cậu biết mà! Anh ấy cần đi vào rừng xanh và chắc chắn là anh ấy sẽ đi.

Chàng trai nhìn cô gái đầy ái ngại.

“Số phận nào theo đuổi Raani, số phận nào?”

Bất giác chàng nhớ lại những lời mà Kong đã căn dặn trước lúc ông rời khỏi nhà Raani trở về nhà mình, đó là sự hận thù của Palkar Palal. Nếu trong rừng sâu kia Raani chỉ đối chọi với loài vật thì Raani sẽ không gặp bất trắc nào.

Tanit nhìn vào mắt Rao. Lần này cô chắc chắn rằng chàng trai tóc đỏ này sẽ hết lòng vì bạn. Cô gái nắm lấy bàn tay Rao và nói thật dịu dàng.

- Cảm ơn Rao.

Chàng trai nói:

- Cô đi ngủ đi. Một mình tôi trông Raani cũng được.

Lúc chỉ còn mình Rao ngồi ở đầu giường Raani trong đêm thanh vắng, tại nhà của đạo sĩ chủ trì đền Kali. Một người khách được đưa vào cạnh Palkar Palal, một trong những kẻ lạ mặt bị cầm tù bí ẩn trong ngôi đền và gã đã bị cắt lưỡi, khuôn mặt gã giống một con thú, vành tai đã bị rách. Gã quý như phủ phục dưới chân chủ nhân và dường như đã hiểu những mệnh lệnh dành cho gã.

- Tốt lắm, nó biết điều ta trông đợi nó chứ?

- Thưa ngài, nó biết điều đó! - Người phục vụ trả lời.

- Đó là cái giá để nó được tự do. - Palkar Palal nói. - Nhưng cũng có thể ta chẳng cần nó. Ngày mai, ta mới quyết định. Vì vậy hãy cho nó sẵn sàng...

Người phục vụ cúi đầu xuống như để lãnh hội những gì mà đạo trưởng chưa nói ra hết.

- Đi đi. - Palkar Palal nói. - Mà sẽ nhận lệnh ta sau.

Chương 9

THEO DẤU CHÂN THÚ

Ngon lửa cháy rực từ những bó đuốc soi tỏ những chiếc áo của các chàng trai mắc lại trên cành cây gần ngôi đền Nagas và họ không được quay lại để lấy áo của mình.

Lúc trình diện trước rừng xanh, tất cả các chàng trai đều mặc y phục đồng loạt như nhau. Từ giờ phút đó trở đi, không còn sự phân biệt đẳng cấp giữa họ nữa. Đối với rừng xanh họ là những con người bình đẳng.

Họ chỉ mặc duy nhất trên mình chiếc xà rồng bằng da trâu mềm mại và thắt một sợi dây lưng cũng bằng da. Họ không đội chiếc khăn vành nặng nề mà thay bằng một dải da trần nhỏ để giữ chặt mái tóc. Vũ khí mà họ trang bị là dao găm, cây thương, họ khoác trên vai cung tên và một chiếc túi làm bằng da thú đựng các mũi tên.

Họ hầu như trần truồng giống những con thú hoang dã. Và mất đi những gì dính dáng đến con người kể cả tặng vật của người thân yêu nhất, ngay cả tên của họ cũng không được nhắc đến. Cuộc chơi bình

đăng giữa loài vật và con người. Mỗi người được đặt một cái tên của loài voi hay loài trâu, loài báo hay bất kỳ con vật nào đó mà họ liên minh.

Vào lúc sắp kết thúc các nghi lễ trong ngôi đền Nagar và sắp chuyển sang các thủ tục khác thì Raani xuất hiện, nhưng không ai còn trông đợi chàng nữa.

Đám đông im lặng và đang ra tạo lối đi cho chàng. Chàng bước đi khó nhọc với sự nâng đỡ của những người nhà và những người cầm đuốc soi đường.

- Bây giờ hãy để tôi tự đi. - Chàng nói với Rao, người không lúc nào rời chàng nửa bước, nhất là từ hôm chàng bị con voi Cheitane quật ngã.

- Chân cậu không đứng vững được nữa, làm sao cậu đi cho nổi.

- Hãy để tôi tự đi! - Chàng quát khăng khái.

Lão đảo bước nhưng giữ rất thẳng người, Raani với cái nhìn sáng quắc tiến về phía các chàng trai đang vây quanh đạo trưởng Palkar Palal và họ áp sát vào nhau để dành chỗ cho chàng.

Đã đến lúc đặt tên và những cái tên này các chàng trai cũng sẽ để lại như những chiếc áo của mình cho các thần linh

đền Nagas giữ, coi như đang cầm giữ linh hồn của các chàng.

Những con rắn linh thiêng sống tự do quanh đền sẽ để lại tên của mình lúc đi khỏi đền cho những ai mới đến, nhất là những chàng trai đến tuổi đi vào rừng xanh.

Lúc sắp đến lượt đặt tên cho Raani, Palkar Palal gọi:

- Agar!
- Kalki!

Dưới chân vị đạo sĩ đền Kali, lần lượt từng chàng trai quỳ xuống. Họ thọc tay đến tận vai vào một chiếc bình sành đen, trong đó có những con rắn xanh không có nọc độc đang ngoe nguẩy. Mỗi chàng trai sẽ lấy ra một con mang về nhà nuôi và nó sẽ mang tên của chàng trai đó. Những con rắn này sẽ nhận các chàng làm chủ nhân của mình. Palkar Palal tiếp tục đọc những cái tên cuối cùng:

- Yorik!
- Rao!
- Raani!

Tên chàng được gọi cuối cùng. Khuôn mặt của Palkar Palal không biểu hiện một chút cảm xúc.

Đến lượt chàng thò tay bắt lấy con rắn. Nó đang thè chiếc lưỡi ra, toàn thân quần

quanh cánh tay chàng, bỗng nó hốt hoảng buông mình rời ra. Con rắn rơi xuống đất và trườn đi mất tăm, chỉ để lại vết dài phát sáng trong cát. Raani định chạy theo bắt nó nhưng chàng không thể di chuyển được.

Rừng xanh đặt cho Raani một cái tên khác như tất cả bạn bè. Một cái tên mà từ nay chàng được gọi khi sống với các anh em trong rừng. Trâu Anoa, hay đen Chigir... hay Sharka.

Âm thanh từ những chiếc tù và vang lên báo hiệu buổi lễ đặt tên đã kết thúc. Những người cầm đuốc hạ đuốc xuống đất dập tắt lửa, bóng tối bao trùm lên cảnh vật và các chàng trai nhìn nhau thật khó khăn.

Tanit thấy Raani, nàng vội làm một động tác như cầu nguyện với chàng rồi nhìn theo chàng cố kéo lê chiếc chân bị thương, không ngoái đầu lại, cũng không một biểu hiện đau đớn, chàng đi vào rừng xanh như tất cả những chàng trai khỏe mạnh khác.

Trước khi bước vào bóng tối khu rừng chàng ngược nhìn lần cuối trại voi, nơi các quần tượng đang đốt giàn hỏa thiêu xác già Nag. Chàng nghe mắt mình cay xé.

Không biết bao nhiêu lần Raani loạng choạng ngã, rồi lại gượng dậy, hít thở

mạnh, lau mồ hôi, chịu đựng cơn đau. Chàng vịn vào cây rừng bước tiếp trên con đường mòn in dấu chân thú.

Qua một vòm tối của những tán lá cao le lói ánh trắng non, Raani gặp một con suối có những dấu chân nai vừa mới đến uống nước, mùi thú hoang còn phảng phất trong không gian. Chàng trườn mình như một con thú để vượt qua con suối. Nước suối mát rượi lan tỏa khắp mình. Chàng đến bờ bên kia và tiếp tục bước đi. Raani quên hết mọi thứ kể cả đêm tối, rừng xanh, loài thú... ngay cả loài thú dữ.

Chàng không nghe thấy đàn heo rừng qua lại trong đám lau sậy, rồi bước ra uống nước cạnh chàng, chúng vừa sục sạo vừa kêu rống. Những con thú đen náo động ngâm mình trong bùn đất.

Raani không quan tâm đến sự qua lại của những con nai to. Chúng vượn chiếc cổ ra nghe ngóng, co mình vào cả những gốc cây nhưng không làm lay động một cành lá. Lúc đi qua chỗ chàng chúng nhìn chàng ngơ ngác rồi tiếp tục đi, chúng chỉ dừng lại nhường đường cho những con heo rừng đầy bùn đất dơ bẩn đang sục sạo loạn xạ.

Raani không có ý thức thời gian đang trôi qua. Một con chim săn mỗi ban đêm

vừa sà cánh xuống một đồng cỏ. Nó chao liệng một lát trên con vật lạ lẫm. Tiếng đập cánh vọng lại, con rái cá quẫy đập trên mặt nước róc rách, thỉnh thoảng nó lặn xuống sâu. Loài cóc trâu nghiêng rặng suốt đêm, như kẻ gác đêm, nó giành cho mình một chỗ cố định, phồng cái bụng lên thật to và rặng nghiêng ken kết.

Ở đầm nước lần lượt từ bé đến lớn, các con vật sống trong rừng xanh tiến lên phía trước để quan sát Raani. Loài chồn đã tiến lại, ve vẩy, lấp ló trong một lùm cây. Nó sẵn chuột chù, một con tiến lại gần Raani, chìa chiếc mõm đen tỏ vẻ ngại ngùng và tò mò. Sự tò mò đã thôi thúc nó tiếp cận vị khách lạ. Con vật bạo dạn vươn cổ ra, đánh hơi, ngồi xổm trên chiếc đuôi khoang đen, trắng, rồi nhìn chăm chăm vào Raani. Vẫn còn hơi sợ, nó đảo đôi mắt như viên bi sáng quan sát chàng một hồi thật lâu như muốn đánh giá vị khách rừng xanh.

Con vật bé nhỏ nhẹ nhàng cựa quậy, liếm chiếc lưỡi đầy nước dãi vào đầu những ngón chân. Rồi lại liếm bóng láng bộ lông khoang của nó. Thỉnh thoảng nó lại đưa mắt nhìn Raani càng lúc càng gần dĩ hơn.

Con chồn nhỏ đồm dáng với Raani

chăng? Chàng suýt bật cười với ý tưởng ngộ nghĩnh đó.

Lúc nó định bước đi, bỗng dừng nó lao vào tấn công một con rắn ở đâu đó đột ngột đến nấp mạng. Sau một lúc quan sát và rình rập Raani. Nó thình lình nhảy xổ ra, cắn cổ một con rắn thật gọn nhẹ.

Con chồn vừa mới đồm đáng đó, vậy mà bất ngờ chồm lên, lăn tròn dưới đối phương, chìa những chiếc móng sắt nhọn ra, đồng thời nhe những chiếc răng lởm chởm cắn cổ con rắn, và nó chỉ buông con mồi ra lúc nó thấy con mồi không còn cựa quậy được nữa.

Raani không hiểu chúng đánh nhau vì ai. Có phải vì chàng không bởi con chồn không ăn thịt con rắn?

Cạnh chàng, con chồn lại đuổi mình ra phô chiếc đuôi lông xù, rồi con vật bất động, đôi mắt hướng về phía chàng, nhìn chàng đầy triu mến như muốn tình nguyện canh chừng giấc ngủ cho chàng.

Bao nhiêu nỗ lực trong ngày đã làm chàng kiệt sức. Chàng nằm trên thảm cỏ nghỉ ngơi và thấy trong người thật dễ chịu.

Con chồn vẫn nằm im một lúc lâu. Rồi cũng đến lúc nó bỏ đi trong nuối tiếc, nó quay đầu về phía Raani nhiều lần.

Những con hươu cao cổ lông vàng đến uống nước. Một lúc sau, Sika, thủ lĩnh đàn hươu, có cặp gạc tuyệt đẹp đi đến. Một con báo gầm lên khi khi, cào cào mặt đất làm đất cát tung lên cả vùng mà con chồn vừa đi khỏi vẫn còn để lại nguyên mùi hôi của nó.

Những con cù lằn lông phớt tinh nhanh như loài sóc, cứ nhảy chuyển thoăn thoắt từ cành này sang cành khác. Toàn thể dòng giống loài chuột khổng lồ này, rất khôn ngoan, chúng vừa tiến lại, vừa đùa nghịch. Chúng nhanh chân chen lấn nhau, khi nghe một động tĩnh thì chúng nháo nhào chạy trốn. Rồi bộ lạc Hanouman xuất hiện, với những bàn chân nhỏ bé, nhưng chúng nhảy với tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Con khỉ đầu đàn với bộ lông bóng mượt, chắc chắn không đến một mình. Trong những tán lá im lìm, những con khỉ cùng đàn hân hoan dõi mắt về phía nó. Cả đàn chờ người bạn mới ra mắt.

Nhảy từ những cành cây cao xuống chỗ thấp, ngoe nguẩy chiếc đuôi xám có khoang đen. Hanouman cúi xuống Raani nhìn chàng một cách vụng trộm và cuối cùng ngồi xổm lên. Nó rất già, có một nhúm lông trắng ở mắt. Râu bên má nó rậm rì tạo thành một vòng tròn lớn bao quanh

khuôn mặt với làn da đen sì, nổi bật hơn hết là đôi mắt tinh khôn và cái nhìn đượm buồn nhưng hiền lành.

Cũng như những con thú trước đó, nó ngừng một lúc lâu để hít ngửi cái mùi của con người toát ra. Nó vòng tay trước ngực như chào đón họ và thỉnh thoảng cất những tiếng ho.

Lúc Raani nhận ra nó, chàng lặng nhìn con khỉ đầu đàn mà bộ lông trong đêm ánh lên màu xanh. Chợt có tiếng động, chàng quay lại, Hanouman bất ngờ đứng lên, chú ý lắng nghe tiếng gọi của những anh em từ trong những lùm cây cối. Với ba bước nhảy, nó biến mất khỏi tầm mắt Raani qua từng phiến đá và nhảy đến một con suối. Có một con nhái, nhảy ra cùng lúc với nó. Raani thoáng thấy trong đám cây cối hai con vật sánh vai bước vào bên trong rừng cây.

Raani cố đứng lên, bằng đôi tay và đầu gối bị rách, chàng lội qua một con suối đầy sỏi và những mô đá trơn trượt để cuối cùng chàng cũng vượt qua được. Chàng túm lấy những gốc cây có ở hai bên bờ và leo lên bờ dốc. Con đường mòn lộ ra, hai bên cỏ mọc um tùm. Xa hơn, sâu trong bóng tối, một khoảng trống trong đám cây rừng dẫn vào một khu rừng thưa.

Raani lắng nghe bên này, bên kia, qua từng bụi rậm để phát hiện ra tiếng động nhằm biết được một con thú đang tiến lại. Con thú của chàng! Con thú đang ẩn náu, có thể đang từng bước theo sát chàng, hay đúng hơn đang đợi chàng ở khúc quanh con dốc đường mòn, chờ thời cơ đến sẽ bước ra bày tỏ tình thân thiết.

Xa xa, sau những quả đồi, những con chó đỏ, những con chó săn trên thảo nguyên đang tranh mỗi, chúng hú lên những tiếng ghê rợn. Rồi những tiếng vang lại dội vào vách núi. Cả không gian vang rền.

Một lúc lâu rừng xanh lấy lại sự yên tĩnh, không một tiếng lá xào xạc, không một tiếng chân thú di chuyển.

Raani vẫn luôn chăm chú dò xét tiếng động trong bóng đêm, có thể Kanga hay Chigir, loài báo đen bất ngờ tấn công vào bầy gia súc nhỏ, và chúng phải thu mình lại để tự vệ.

Đúng như Raani linh cảm, chàng thoáng thấy con báo Kanga xuất hiện dưới gốc cây đa, chuẩn bị vọt lên những cành cây cao để săn khỉ, nó rất thích ăn thịt loài này. Một con khỉ canh gác đã kịp báo cho bầy đàn biết và cả đàn tán loạn lui mất. Từ trên các ngọn cây, các con khỉ

chuyển từ cảnh này sang cảnh khác đồng thời rít lên những tiếng kêu the thé. Kanga đã hệt mỗi. Raani thoáng thấy nó vụt nhảy ra xa con đường cách Raani một vài bước, và quay sang một mục tiêu khác.

Mãi theo dõi con báo, Raani đã không nhận ra tiếng lách tách như tiếng nghiền hàm của một đàn châu chấu đang ăn cỏ hay tiếng nổ của cành khô bị đốt cháy. Đàn kiến đỏ nhưng nhúc đang đánh hơi tìm mồi.

Lúc Raani chợt nhận ra đàn kiến bên dưới chân, chàng khiếp đảm tránh ra xa. Chàng co chiếc chân bị thương lên. Đàn kiến ào đến bám vào, cắn chàng nhúc nhối. Nhưng Raani không kêu la, cố ghìm cơn đau khi bầy kiến đã phủ kín đôi chân bị thương của chàng. Cơn đau buốt làm chàng quẩn trí, chàng cào vào mặt, cấu vào lỗ mũi, lỗ tai, miệng, mắt và nước mắt trào ra không ngừng.

Trốn ngay! Trốn để thoát khỏi cái chết khủng khiếp.

Raani cong gối xuống, hai tay bám vào một dây leo, đu lên. Chân chàng lúc này đã sưng tấy vì đàn kiến lửa đang cắn phá và chàng không thể nào xua đuổi được chúng.

Chạy! Chạy đến nơi thật cao và không khí thật thoáng đãng. Nhưng chân chàng

không nhắc lên được nữa. Chàng cố lấy hết sức bước đến, mỗi tiếng kêu đau đớn bật ra từ cửa miệng nghe thất lòng. Chàng ngã xuống lăn quay trên mặt đất, bất động.

Hai con khỉ to tách khỏi đàn chạy lại bên chàng đưa chàng thoát khỏi dòng thác kiến. Rồi có hai bóng đen đến mang chàng ra khỏi tổ kiến và đặt chàng vào một bãi cỏ. Một làn nước mát tràn lên khắp cơ thể, chàng có cảm giác như mình đang nằm trong một con suối. Toàn bộ những thành viên của bộ lạc Hanouman bao quanh chàng. Đó là một bộ lạc sống trong khu rừng này. Chàng nghe thấy tiếng quai hàm đánh vào nhau và tiếng lợn rừng hồng hộc.

Những hình ảnh rời rạc đan xen giữa cơn ác mộng của chàng. Raani choàng tỉnh khi bình minh hé rạng phía chân trời.

Chàng trần trụi trên bãi cỏ. Chiếc xà rồng, dải băng quấn đầu được treo vào một cành cây. Tại một nơi, cạnh chỗ chàng nằm, vũ khí của chàng được xếp đặt ngay ngắn và đầy đủ, ngoài ra còn có một số trái cây thơm mát chín đỏ.

Raani cảm thấy bụng sôi cồn cào vì đói. Chàng ngẫu nhiên ăn những trái cây. Đến lúc đã no nê, nặng nhọc, chàng lại chìm vào giấc ngủ và rũ bỏ mọi suy tư.

Lúc Raani tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, nắng chói chang đồng cỏ.

Từ xa, Raani còn thoáng thấy bộ lạc Hanouman đó là những con thú to lớn. Chúng đang vượt qua sông trên những khúc gỗ lớn. Khoảng chừng trên một trăm cái đầu lồ nhỏ.

Chúng cách xa dần rồi mất tăm dưới những tán lá.

Nếu như khoảng cách không quá xa. Thủ lĩnh hoang dã đã có thể nhận ra một chàng trai bên cạnh thủ lĩnh bộ lạc Hanouman. Người đó chính là Rao.

Chân Raani đã bớt nặng. Chàng đã đứng dậy được nhưng mắt cá vẫn còn nhức. Chàng gắng gượng bước, một lát sau chàng đi lại bình thường. Theo dấu chân loài khỉ xám, Raani lên đường.

Chương 10

NHỮNG CON TRÂU

Dưới cái nắng đỏ lửa, đôi chân đã rã rời, Raani chốc chốc dừng lại nghỉ vài phút, chàng lắng nghe những động tĩnh của con thú của chàng nhưng tuyệt nhiên không một sinh vật nào xuất hiện. Không gian trên đồng cỏ im phăng phắc, không tiếng lá rơi hay một tiếng cành cây khô gãy, không cả tiếng côn trùng. Có lẽ cuộc gặp gỡ với con thú rừng xanh sẽ diễn ra vào đêm tối, và chàng sẽ có những người bạn hiền hòa.

Chàng tự nhủ nên chờ đợi đến khi mặt trời tắt sẽ lên đường. Có lẽ vì nôn nóng gặp con thú của mình, mà Raani tin chắc nó đang ở đâu đó rất gần, lượn lờ quanh chàng. Nó đang tiến lại, thu mình không động đậy. Sự hiện diện bí ẩn này đầy ý nghĩa và khiến chàng hồi hộp.

Đang bước đi, bỗng chàng quay lại. Cổ phát hiện ra phía sau mình, có con thú nào đấy đang đi lại không? Nhưng chàng chưa thấy nó. Chàng chắc chắn rằng nó đang

rình chàng và xem cung cách cư xử của chàng đối với rừng xanh.

- Đêm nay! Có lẽ đêm nay mọi sự sẽ xảy ra. - Raani cố khích lệ mình.

Các bạn chàng: Rao, Agar đã gặp được sứ giả rừng xanh chưa? Còn Yorik nữa? Con người ấy cho đến lúc này đã chiến thắng chàng liên tục, anh ta đã liên kết được với loài thú nào?

Raani vừa đi vừa nghĩ đến những lời nói của già Nag. Chàng còn phải đi rất lâu nữa mới đến một chốn hoang dã của khu rừng, vương quốc của Sharka sẽ xuất hiện cùng những thử thách khắc nghiệt mà Raani chỉ mới bắt đầu nếm trải, và chàng suýt bỏ mạng nếu không được bộ lạc Hanouman tiếp cứu kịp thời.

Chàng tiếp tục bước đi.

Không một cánh chim qua lại, không một tiếng động trong tán lá. Raani băn khoăn không biết làm sao có thể bắn được một con thú để làm bữa ăn khi mà các mũi tên và cung tên chàng lại để quên trong khu rừng có những con khỉ! Vũ khí của chàng không còn gì ngoài cây lao và con dao găm.

Lúc này cơn khát thật sự là một cuộc tra tấn đối với chàng. Đôi môi chàng khô

khô, cổ họng khản đặc phát những tiếng khò khè khở sở.

Một đám lau sậy héo úa bên một cái hồ nhỏ nhưng đã khô nước vì bây giờ đang là mùa khô. Raani biết chàng không đủ sức đi đến một con sông nào đó. Đôi mắt chàng không còn chịu nổi ánh mặt trời. Chàng đi đến một lùm cây để núp vào bóng mát, chờ cho trời tối và chàng để mặc cơn đói dày vò. Từ hôm qua đến giờ chàng chỉ ăn có vài trái cây chín mà bấy khi để lại cho chàng.

Đây là vùng đất bị lãng quên của rừng xanh. Bầy thú dường như rất ít qua lại. Bất chợt chàng nghe một tiếng thở hổn hển, hơi thở dồn dập của một con thú mà chàng dường như nhận ra. Đó là tiếng gầm gừ giống tiếng con Kouri tru lên làm run rẩy cái mũi mỗi khi nó canh gác những con báo cho đàn ngựa nuôi.

“Anoa...!” Raani nghĩ. Một con trâu ở đâu đây và dường như nó bị thương hay gặp phải chuyện gì? Ta phải đến xem thử!

Raani hít thở thật mạnh, thu hết sức lực cuối cùng. Đó là dấu hiệu đầu tiên của rừng xanh đối thoại với chàng. Tiếng kêu của con thú đầy mệt nhọc như sắp kiệt sức giống hệt chàng lúc bấy kiến tấn công. Con

thú lết được một lúc rồi ngã quy xuống cỏ cách không xa nơi Raani có mặt.

Chàng quên cả bệnh tật, mệt nhọc và đói khát. Chàng nhìn con trâu, và nghĩ chắc nó vừa thoát khỏi nanh vuốt kẻ thù. Lúc này chẳng phải là thời điểm mà loài vật đi ăn.

“Con trâu đã bị tấn công - Raani nghĩ. Và loài báo đã gây nên những vết thương trầm trọng này”.

Con trâu nằm nghiêng một bên. Cuối cùng nó dồn hết sức lực đứng lên được. Raani chú ý đến một sợi dây leo quấn vào một chân của con vật. Và những vòng quấn chặt đến nỗi lún vào da thịt để rồi siết vào xương làm con trâu nhấc chân không nổi, bước đi đối với nó đúng là một cực hình.

Không phải loài báo đã tấn công Anoa.

Qua những câu chuyện mà già Nag kể Raani biết rõ, có một loại bầy không giết chết con thú ngay mà chỉ làm cho nó đau đớn, chết dần chết mòn. Những người Kiang không bao giờ dùng loại bầy này. Chỉ có người Kalanaie dùng nó khi xuống núi vào rừng săn bắn. Con trâu, vừa đứng lên lại ngã ục xuống như một đồng thịt và nó rên rỉ nghe thật thương tâm.

Raani bò đến bên con trâu, chàng dùng

dao cắt sợi dây quấn vào chân con trâu, máu nóng từ vết thương dính trên tay chàng, dòng máu rất ấm. Từ đó Raani cảm nhận được sự sống của con trâu.

Nó nhìn Raani với đôi mắt mờ như có màn sương, nhưng cảm giác đau đớn tan biến dần trong đó. Cũng như Raani, loài trâu Anoa bị chết khát trong khu rừng của những người Kiang và lãnh chúa Sharka trước sự đặt bẫy của những kẻ đi săn người Kalanaie. Raani cảm thấy hình thức bẫy thú này đúng là vô cùng độc ác.

- Hãy chờ xem! - Raani nói.

Con trâu hiểu được tiếng chàng nói.

"Như những con thú, con sẽ nhanh chóng thích nghi nơi này". Già Nag đã từng nói với chàng như thế.

Raani từ từ đưa bàn tay vuốt ve con trâu tay kia chàng với hái một nắm lá mà con trâu có thể gặm nhấm. Rồi khỏi lùm cây chàng đi đến một vạt rừng cắt một ôm cỏ xanh và đưa đến cho nó.

Con trâu bắt đầu ăn và nhìn chàng với đôi mắt hiền lành đầy biết ơn. Rồi lần nữa dùng hết sức gắng gượng, con trâu lại đứng lên và bước đi. Nó đi tìm nước. Theo bản năng, giữa chốn rừng xanh, nó tìm thấy con đường dẫn đến dòng sông. Nếu Raani

theo nó, chàng sẽ được cứu và thoát khỏi cơn chết khát.

Một lát sau chàng đuổi kịp con trâu. Chàng nảy ra ý định phải cưỡi lên lưng nó. Hoặc nắm chặt vào hai chiếc sừng để ít ra cũng đi đến được dòng sông, chứ có thể chàng không thể theo kịp được tốc độ của nó, và con trâu hình như cũng đoán được ý nghĩ của vị ân nhân.

Chàng dựa vào vai con trâu, áp thân hình sát hông nó, miệng chàng ghé sát vào tai nó như chàng vẫn thường làm với con Ispahir. Vừa vuốt ve chàng vừa nói với nó:

- Hê!

Con trâu cúi rạp xuống, lỗ mũi ươn ướt hơi thở hổn hển.

- Đi! - Chàng nói mà không mấy hy vọng con trâu sẽ hiểu lời chàng.

Nó đã quen với giọng người và Raani nhẹ nhàng vừa đẩy nó vừa khích lệ:

- Đi!

Nó chậm chậm bước chân, dường như chờ đợi Raani leo lên lưng để nó mang đi.

Raani bám một tay vào đuôi, tay kia tựa lên hông, chàng nhảy tót lên lưng con vật. Con trâu để yên cho chàng cưỡi và đi những bước đầu tiên. Dưới ánh nắng mặt trời vẫn như thiêu đốt, chàng

cùng người bạn hoang dã tiến đến bên dòng nước.

Trước mắt chàng, những quả đồi xếp tầng bên bờ sông Ganga, Raani dừng lại hai tay vẫn nắm chặt sừng con trâu, lát sau chàng nhẩy xuống bờ sông và dầm mình dưới dòng nước trong xanh.

Raani uống no nê, vui mình trong làn nước mát thỏa thích, chàng nô đùa với con trâu và con trâu cũng vậy, sau khi tắm và uống nước đã khát nó nằm duỗi thẳng ra ngủ. Đêm đó, Raani không thấy bộ lạc Hanouman với những con khỉ xám nhưng chàng không theo dõi dấu vết nó như hôm trước.

Chàng ngủ vui trong đám lau sậy, đầu gối lên con trâu. Sương đêm mơn man da thịt chàng mát dịu.

Đêm trôi qua thật bình yên. Bình minh đã bùng lên những tia nắng lấp lánh trên dòng sông Ganga. Từ sáng sớm những ngư dân đã đi giăng lưới. Con trâu vẫn ngủ mê mết và Raani vẫn say sưa gối đầu lên mình nó.

Một lúc sau khi mặt trời đã làm nóng bỏng bãi cát ở hai bên bờ sông, Raani phát hiện ra một tổ chim trong đám lau sậy, gần chỗ chàng nằm. Tổ của những con cò

trắng đã đi khỏi chỉ còn trơ trọi những quả trứng. Từ hôm qua đến giờ chưa có gì nhét vào bụng, chàng thường thức trước bữa ăn ngon lành, khi hút những quả trứng và chàng hy vọng một ngày mới sôi động hơn.

Ngày hôm đó chàng hoàn toàn nghỉ ngơi. Chân chàng hầu như không còn đau mỗi khi chàng ngâm nó trong nước. Con trâu thỉnh thoảng lại ngược nhìn chàng như thúc giục chàng lên đường cùng nó. Họ cùng lấy lại sức lực và chàng biết là con trâu đang đói.

Tối nay, chàng sẽ theo nó đến trình diện với đàn Anoa và bày tỏ tình thân ái với con trâu đầu đàn.

Vượt qua bao đèo dốc vùng cao nguyên Raani bám chắc vào sừng con trâu, để mặc nó đưa đi, nhằm tiết kiệm sức lực. Con trâu tỏ ra vô cùng sung sướng có một người bạn mới như chàng.

Từ một đỉnh đồi, Raani đã thoáng thấy đàn trâu. Dù ở khoảng cách này nhìn xuống đàn trâu chỉ là những chấm đen trên bãi cỏ xanh, con trâu cũng nhận ra bầy của mình. Vừa xuống những con dốc gập ghềnh, Raani vừa nghĩ:

“Đàn trâu của ta...”

Chàng không thể đếm cả thấy bao

nhieu cái đầu mà chỉ thấy tua tủa nhấp nhô những chiếc sừng nhọn. Mỗi sừng lưng nâu hay hung đỏ có những chú chim trắng đậu lên. Đó là những tay canh gác tin cẩn của loài trâu. Chúng báo động cho đàn trâu bằng cách lặng lẽ bay lên và y như rằng sau đó kẻ thù của đàn trâu đột ngột xuất hiện tấn công chúng.

Cỏ mọc cao đến tận sườn những con vật, chúng thanh thán, hạ sừng xuống thấp nhai cỏ ngon lành.

Raani đã không nhận ra con trâu già đang tỏ vẻ cảnh giác. Nó đã trông thấy chàng đồng thời ngẩng đầu đưa cặp sừng tới trước, đàn chim bay lên và cất tiếng kêu inh ỏi.

Bên con trâu già, đổ dài một cái bóng. Đó là một chàng trai. Với khoảng cách lúc này Raani vẫn chưa nhận ra cái bóng đó. Trong chốc lát một thảm kịch đã diễn ra trước mắt Raani. Ba con báo, một con báo đực, một con báo cái và một con báo con từ phía sau đàn trâu nhảy chồm lên, tấn công một con nghé và tách lẻ nó ra khỏi đàn. Con nghé run rẩy, đứng trân tại chỗ. Nó né được cú nhảy đầu tiên của con báo đực và theo đà nó lao tới trước, nhưng không kịp. Raani thấy con báo cái đã quặp lấy nó trong

móng vuốt, móc lấy gáy con nghé. Hai con lăn tròn trên đất, con nghé suýt bị giết chết.

Con trâu già dẫn đầu đàn Anoa nháy chồm theo con báo đực vừa tấn công vào con nghé. Nhưng nhanh hơn cả nó, một chàng trai đi cạnh đã vung giáo lên và đâm thẳng vào con báo.

- Agar! - Raani kêu lên khi nhận ra chàng trai.

Đúng là Agar! Raani đã nhận ra cậu ta vừa lúc cậu ta lao ra cùng con trâu đầu đàn. Raani bật ra một tiếng kêu thứ hai khi thấy đường lao chính xác của bạn.

Agar bám theo đầu con báo, khiến con vật vừa chồm lên đã rơi xuống. Chàng trai đã đón đầu con vật bằng mũi giáo thọc sâu. Tiếng gầm đau đớn của con báo đực vọng đến chỗ con báo cái, nó bỏ con mồi quay về hướng Agar lúc này đang lăn trên mặt đất.

Con trâu già đang dùng mũi nhọn đôi sừng lột da con báo chết, vội vã quay lại hướng con báo cái và chàng trai thuộc bộ lạc Kiang đang vật nhau trong cỏ.

Agar áp sát thân thể vào con thú, ngay lập tức chàng lấy được tư thế vật nó xuống đất. Chàng dùng dây thắt lưng bịt mõm con vật. Chàng đè đầu nó xuống rồi dùng hai gối kẹp nó lại và dùng tay bóp chặt cổ

nó đến nỗi Raani nghe tiếng xương cổ gãy kêu rãng rắc. Nhưng Agar không muốn siết cổ con thú. Chàng nới rộng vòng tay không biết định làm gì.

Raani đã hiểu ra khi thấy bạn nới lỏng cánh tay đang siết vào con thú. Giữa hàm con báo có một vật chặn giữa. Agar dùng hết sức nhét vào mõm con thú một đoạn gậy chống của mình, rồi dùng dây siết mõm của nó lại, khiến con thú không thể chống cự được nữa, với sợi dây da chàng quấn quanh mõm con báo đằng trước, đằng sau là cây gậy. Con vật điên giận vì mõm đã bị khống chế. Nó lồng lên điên cuồng và nhìn chàng trai bất lực.

Với một tiếng cười lớn, Agar dùng cây lao đẩy con thú ra. Chàng kêu lên để xua đuổi nó trốn đi thật nhanh, chàng gọi tên rừng xanh của nó.

- Đi đi hơi Guib! Hãy đi đi! Không thì mày sẽ nộp mạng cho đàn trâu đấy.

Con vật cong mình lại, dũi mõm xuống đất để tháo sợi dây ra.

- Hãy đi đi, Guib. - Agar hú lên. - Hãy trở về cho đàn báo thấy ta trừng phạt như thế nào khi bọn bay tấn công bọn ta.

Cuối cùng con báo thoát đi.

Đồng thời con báo con cũng bám theo

mẹ nó. Agar lại lao ra, bám theo nó. Chàng lao toàn thân lên con báo con và ôm ngang lưng nó một cách thật dễ dàng.

- Mày chưa mọc đủ cả răng, con thú bé bỏng! - Agar nói với con thú rồi quay về hướng mẹ nó nói tiếp:

- Guib! Guib! Ta giữ con của mày đây. Rồi nó sẽ có nước uống bằng sữa trâu, ta sẽ đặt cho nó một cái tên của loài chó. Guib, mày nghe rõ chứ! Nó sẽ mang một cái tên chó! Và ta sẽ huấn luyện nó bảo vệ đàn trâu cho ta, nhằm chống lại những con báo.

Raani nhìn quanh. Đàn trâu đã đi khỏi và vào sâu trong thung lũng, lẫn trong màn sương. Trời tối sẫm, bóng đêm phủ xuống khu rừng. Agar đã cứu đàn trâu.

Chính Agar đã được đàn trâu chọn lựa.

Chương 11

CẠM BẦY

Raani tiếp tục đi vào rừng. Lúc này chàng chỉ nghĩ về một người. Chẳng phải là Agar và đàn trâu, mà đó là Yorik, kẻ thù của chàng. Chắc hẳn lúc này Yorik cũng đã gặp rừng xanh và là thành viên của loài thú nào đó. Còn chàng rồi cũng sẽ gia nhập một đàn thú hoang dã, nhưng đàn thú nào đây?

Ngày hôm nay Yorik cùng những con thú nào săn bắt? Loài báo đen, báo xám hay là những con beo lông lốm đốm vàng? Hay là Yorik sống cùng với bầy thú Kanga, Chigir hoặc với bầy voi như già Nag ngày xưa ấy?

Đến đây Raani lại chợt nhớ đến những con khỉ xám to lớn mà chàng đã gặp lúc mới vào rừng. Già Nag đã từng kể cho Raani nghe về bộ lạc bí ẩn này. Đây là loài thú duy nhất có luật lệ tương thân tương ái, chúng cứu bất cứ sinh vật nào gặp hoạn nạn cho dù kẻ đó không là thành viên của bộ lạc đó.

Chúng không phải người cũng không

phải thú. Nhìn cách chúng đi qua hay dừng lại một nơi nào đó, chúng giống như những người di cư, hay những kẻ hành khất. Như thể mặt đất này thuộc về chúng, nơi nào chúng cũng đi đến. Chúng là loài không biết đến chúa tể hay kẻ thống trị, chúng cũng không chịu sự cai trị của Sharka cũng như các loài vật khác trong rừng xanh, chúng hoàn toàn tự do.

Già Nag còn nói rằng:

- Rừng xanh nuôi chúng. Chúng sẽ chia nhau những miếng ăn được ban bố ở mỗi nơi chúng dừng lại. Không bao giờ anh em trong bộ lạc Hanouman tranh giành nhau. Chúng tinh khôn và rất giàu tình thương.

Raani đã hỏi già Nag rằng:

- Nếu loài khỉ xám không thuộc những bộ lạc của rừng xanh và chịu sự thống trị của Sharka, thế thì có bao giờ nó chờ được một chàng trai thuộc loài người đến gia nhập vào bộ lạc của chúng không?

- Có chứ, đôi khi. - Già Nag đã trả lời. - Người mà loài khỉ chọn không phải là một chiến binh hay một tay săn bắn của xứ sở Kiang. Khi đón nhận người đó vào bộ lạc chúng thì chúng sẽ xem xét cẩn thận vũ khí của người đó. Phải là những vũ khí không làm đổ máu, hay gây chết chóc, vì

loài khỉ này yêu thích hòa bình và chỉ sống bằng hoa quả.

Mãi suy nghĩ Raani đã bỏ xa thung lũng có những con trâu. Chàng cần giết con gì đó để lấy cái ăn trước cơn đói dữ dội lúc này đang hành hạ chàng. Nhưng chàng chỉ còn một cây lao làm vũ khí.

Chàng bò sát đất để tiến đến những con gà rừng. Một con linh dương nhỏ xuất hiện bất ngờ từ những lùm cây, chàng đã có thể dễ dàng tóm lấy nó bằng một mũi tên nếu còn cây cung và bao tên.

- Ngày mai. - Chàng tự nhủ. - Mình sẽ làm một bộ cung tên khác mới được, mình cần phải săn bắn để có thịt rừng.

Đêm bao trùm lên khu rừng. Loài thú đã bắt đầu cuộc săn mồi và ra suối uống nước, tắm mát.

Raani từ bỏ ý định giết thịt. Chàng bước đi cho đến khi trăng lên. Một nhòai, chàng định dừng lại nghỉ bỗng nghe những tiếng nghiêng hăm. Chàng thoáng thấy trong một vùng trống giữa rừng cây cối, những con thú đang vây quanh một xác chết. Như những con thú lớn khác, các con báo ăn bộ lòng trước tiên, rồi gặm nhấm đùi và để phần lớn xương thịt con mồi lại cho những con thú ăn thịt khác.

Raani đã đối mặt với những cái mõm đang nhe ra đe dọa, sẵn sàng chồm tới. Sáu con thú lớn thu mình lại nhìn chàng đe dọa. Chúng nhích từng bước, nước dãi chảy nhễ nhại. Nhưng chúng buộc phải lùi lại khi dõp vào móc của cây lao sắt. Chúng dừng lại cách chàng khoảng hai mươi bước. Raani nhìn chúng với đôi mắt đỏ ngầu. Chàng sẵn sàng giết hết cả lũ nếu chúng tấn công chàng.

Những con thú vẫn không rời bỏ con mồi, chúng rình mò và găm gờ đe dọa. Chúng cào cào móng xuống đất, liếm vết máu thấm vào đất với đôi mắt thèm thuồng.

Một lát sau khi thấy Raani bỏ đi nhưng chúng vẫn không rời mắt khỏi chàng, chúng đoán biết đối thủ rất nguy hiểm và rồi lát sau khi bóng chàng mất hút chúng quay lại bữa tiệc dở dang.

Raani ngủ qua đêm trên một cành cây rừng, chàng hái lá làm thành một cái tổ trên một chạc cây như loài khỉ vẫn thường làm. Trong giấc ngủ chàng có một ý nghĩ ám ảnh: "Hôm sau, ta sẽ hạ sát một con thú".

Luật rừng xanh, luật của chúa tể Sharka không cấm săn bắn.

Bộ lạc Hanouman đã đi qua gần chỗ chàng trong lúc chàng ngủ, Raani nhận ra

dấu vết của chúng, nhưng chàng không lưu ý đến một điều lạ. Bên cạnh dấu vết của loài khỉ để lại có dấu vết của con người đi cạnh con khỉ đầu đàn như một đôi bạn.

Trên mặt đất, Raani thấy trong cỏ cũng có những dấu vết loài khỉ xám, một nắm quả hồ đào và một nắm củ mài được đặt ngay ngắn như dành sẵn cho chàng. Chàng thức tỉnh cùng những tiếng chim.

Men theo bìa rừng, chàng đi xuống một con dốc thoải thoải hướng về một đồng bằng lõ chỗ những vũng nước sau cơn mưa chiều hôm qua. Bước đến một vũng nước gần nhất, Raani kinh ngạc nhận ra dấu vết một kẻ đi săn, chứ không phải là những dấu chân thú rừng. Những dấu vết này vẫn in rõ trên đất, đầu gối, bàn tay, cây gậy. Raani sững sờ, tim đập thình thịch. Có một linh cảm không lành len lỏi vào chàng.

Sáng nay, có ai đó cùng chàng lần theo dấu vết những con thú đen? Một trong những người bạn của chàng ư? Hay là kẻ thù giấu mặt, có một con thú bị bắn chết, có phải đó là một trong những con thú mà rừng xanh đã cử ra gặp gỡ chàng để bày tỏ mối liên hệ và ai đó đã giết chết nó ư? Kẻ nào sáng nay đi săn trên con đường mòn của đàn heo rừng? Một

người bộ lạc Kalanaie ư? Thế là họ đã đến rừng xanh rồi.

Ai cùng Raani rình mỗi vậy?

Bỗng chàng nghe thấy tiếng mũi tên vút qua và cắm vào trong đám lau sậy, một con thú lăn lông lốc ra đất. Và một tiếng kêu thất thanh vang lên đúng là tiếng kêu của con người!

- Raani!

Ai đó đã gọi tên chàng!

Không thể nào đấy là sự thật được, chắc là chàng bị ảo giác đánh lừa đó thôi.

Raani nhướn mình lên, nhưng đám cỏ cao quá đầu người khiến chàng không nhìn thấy gì cả. Chàng vụt chạy, lao đầu vào giữa đám lau sậy, leo lên một con dốc hướng về phía rừng cây. Chàng vượt qua được con dốc và nép mình sau một thân cây to. Một đám cây rậm rạp che khuất tầm nhìn về hướng đầm lầy.

Lần này, Raani không nghe thấy mũi tên vút qua. Nó được bắn từ trong bụi rậm, cách chỗ chàng khoảng chừng hai mươi bước. Raani ngồi thụp xuống và lủi nhanh sang một bụi cây khác, mũi tên cắm vào thân cây bên cạnh chàng.

Raani cố phát hiện ra bóng kẻ tấn công mình, nhưng không có động tĩnh gì dù là

một tiếng động lạ. Nhưng chàng không cần phải tìm nó để biết chắc chắn kẻ nào bắn mũi tên hay một chiếc bẫy của rừng xanh giương ra thử thách chàng trên đường đi. Chàng đoán kẻ đó chỉ có thể là kẻ thù của chàng: Yorik!

Nó đã bắn hụt. Cả hai lúc này đang đối mặt nhau, rình nhau qua từng kẽ lá. Raani chỉ còn cây lao làm vũ khí. Yorik thuận lợi hơn chàng, nó vẫn còn cung tên và nhiều thứ khác nữa, nhưng chàng không sợ.

- Nó không đi săn cùng loài thú. - Raani thầm nghĩ. - Mà chỉ đi đơn độc, như vậy là nó chưa có đồng minh.

Raani tháo chiếc dây nịt và cái xà rộng ra, chàng dùng dao xẻ nó thành những sợi dây mỏng dùng để tết nên sợi nịt. Nối đầu các sợi dây lại, Raani nhanh chóng có được một sợi dây cung. Chàng cột nó vào một nhánh cây đánh dấu nơi chàng đã ngồi thụp xuống. Rồi chàng kéo dài sợi dây một cách khéo léo để không vướng vào gai nhọn, cành cây. Xong tất cả những việc trên, thủ lĩnh hoang dã bắt đầu bò sát đất.

Kẻ rình rập thủ lĩnh hoang dã trong bụi rậm kia không thể đoán được ý định này. Nó chỉ lo chăm chú vào nơi mà nó vừa thấy lá cây động đập.

Bò được khoảng hai mươi bước, Raani nắm chắc cây lao trong tay, tay kia chàng rung rung sợi dây làm cho lùm cây ban nãy động đậy. Chàng nín thở chờ đợi. Mất căng ra nhìn vào chỗ chàng đã chuẩn bị, bỗng cành cây dật ra để lộ một chiếc xà rồng vàng của Raani mà chàng đã tháo ra treo lại. Và mũi tên từ bụi rậm lại được vút ra cắm vào chiếc xà rồng.

Raani hít mạnh, nắm chắc cây lao trong tư thế sẵn sàng, lòng thầm cảm ơn kẻ thù đã dành cho chàng đòn quyết định.

Ngay sau khi sợi dây được rung, mũi tên thứ hai được phóng ra.

- Hê!

Tiếp theo tiếng hô chiến trận này, Raani đã phóng cây lao với cả sức mạnh toàn thân.

Một tiếng kêu đầy tính chất dã thú đau đớn cất lên phía quân thù.

Kẻ thù ất hấn đã trúng lao, nằm tại chỗ, Raani đoán vậy. Nhưng nó vẫn cố gắng gượng rập tên vào cung. Nhưng không, nó đã đứng lên bỏ trốn, nó lẩn vào bụi rậm. Raani lao ra rượt theo, tên sát thủ lão đảo đồ ập, mặt sấp xuống đất trong đám lau sậy. Lúc ngã, gã đã để rơi cán lao.

Kẻ đó không phải là Yorik.

Thủ lĩnh hoang dã nhìn khuôn mặt nhẵn nhúm vì đau đớn, đôi mắt trắng bệch, miệng ứa máu. Gã nhìn chàng cố mấp máy đôi môi để nói một điều gì đó nhưng không thốt nên lời. Trông gã thật đáng thương. Raani tự hỏi: Gã muốn nói gì kia chứ?

Dùng hết sức lực, một lần nữa gã cố gượng dậy, đôi bàn tay nắm lấy mũi lao, cố nhổ nó ra khỏi vết thương. Cuối cùng gã ngã gục dưới chân Raani, như cầu khẩn van xin nhưng cũng vừa như muốn tố giác một âm mưu. Raani cúi xuống nhìn kỹ khuôn mặt kẻ lạ mặt có mái tóc dài tận vai. Gã không phải là người của bộ lạc Kalanaie.

Những kẻ săn bắn từ núi xuống thường búi tóc bằng một khúc tre phía sau gáy.

Không một hình xăm, vốn là dấu hiệu để nhận ra một bộ lạc sống trên đỉnh núi Mandara. Những bộ lạc ấy thường xăm ở thái dương.

Một nô lệ - Raani thầm nghĩ. - Một nô lệ được mua về từ chợ người Bala Bandjor. Cũng có thể là người của bộ lạc Sick, họ vốn là những chiến binh quả cảm. Sau các cuộc tấn công cướp bóc trên cao nguyên của họ. Người Kiang thu nhặt chiến lợi phẩm và phụ nữ còn đàn ông thì không bao giờ

để bị bắt làm tù binh. Nhưng biết đâu, người này là một trường hợp hi hữu.

Khuôn mặt xương xẩu của người này mang đường nét của người Krougen là một bộ lạc ưa gây chiến tranh và là kẻ thù của bộ lạc Kiang. Những người thuộc bộ lạc này sống trần truồng và mang những vòng đeo tai bằng vàng nặng nề.

Raani vạch mái tóc rậm rạp ướn nhờn nhựa thông. Một nô lệ khá tốt. Nó được bán như một bộ đồng phục. Nó không có bông tai, người ta đã đeo cho nó vòng vàng. Trên tai nó vẫn giữ nguyên đồ trang sức.

Trước khi bỏ đi, Raani nhặt lấy con dao và dây nịt của nó. Quay trở lại bụi rậm chàng nhặt lấy cung và bao tên bị vứt lại trong cỏ. Chiếc xà rồng của chàng vẫn còn mũi tên xuyên qua. Quả là một tay thiện xạ, nhưng chàng vẫn chưa biết nó là ai?

Đi vòng qua những khóm tre, len lỏi giữa lau sậy và cây cối. Bỗng Raani rơi xuống một rãnh nước. Chàng loạng choạng chống tay xuống cỏ. Chợt chàng nhìn thấy trước mắt chàng trên ngọn cỏ có dính những giọt máu. Chàng đưa tay quẹt vào, đưa lên xem xét và thấy đúng là máu!

- Mình phải theo những giọt máu này mới được. - Raani thầm nghĩ.

Tiếng động làm những con le le, gà nước bay lên.

Raani tiếp tục tiến tới, tay nắm chặt con dao. Bỗng chàng dừng lại, đôi chân bủn rủn. Máu trong người chàng như ngừng chảy, hơi thở tắt nghẹn trong cổ họng. Một tiếng kêu đón đau thật khó khăn mới thoát ra khỏi cửa miệng chàng.

Cách chàng vài bước, một thân thể vạm vỡ nằm bất động. Thủ lĩnh hoang dã bước đến gần, đưa cánh tay ra sờ lên thi thể người đó.

Kẻ ấy chính là Rao!

Chương 12

ĐÌNH CHIẾN

- Rao!... Rao!

Giọng Thủ lĩnh rừng xanh lạc hẳn đi. Thân thể bất động kia không biết có nghe chàng gọi không? Chàng nhìn bạn và nhận ra Rao hình như chưa chết. Chàng thở hắt ra rồi hít vào thật sâu đoạn bật gọi lần nữa:

- Rao, ta là Raani đây!

Chàng trai có mái tóc đỏ hơi động dậy, những ngón tay chàng cào cào vào đất như một con thú giãy chết. Bàn tay chàng nắm đầy cỏ. Mũi tên vẫn còn trên ngực. May sao, nó đâm không sâu lắm.

Raani đỡ đầu bạn dậy và áp má mình vào khuôn mặt đầy bùn đất, chàng đặt thân bạn dựa hẳn vào người mình.

Cuối cùng, Rao cũng mở được mắt, thấy có người thì giật mình đầy hốt hoảng.

Lát sau chàng mới biết đó là Thủ lĩnh rừng xanh.

- Raani... - Rao thì thào.

Rồi Rao lại nhắm mắt, nhưng chàng không giấu được nỗi vui sướng dù cơn đau vây siết chàng. Rừng xanh một lần nữa đã

tha thứ cho bạn chàng. Kẻ thù không giết được Raani, những vết thương của bạn chàng cũng đã bình phục. Lúc này Raani chợt nhớ đến lời già Nag: “Nếu rừng xanh muốn lấy mạng con thì chắc chắn sẽ lấy được, không ai có thể thay thế mạng sống cho mình, dù đó là một người bạn thân”.

Raani đưa Rao đến một vũng nước và lấy nước cho cậu ta uống bằng cách bụm nước vào lòng đôi bàn tay. Cần thiết nhất lúc này là phải rút mũi tên ra. Raani mài lưỡi dao của mình lên một phiến đá. Rao cắn chặt răng, cố ghìm cơn đau khủng khiếp. Raani xé rộng vết thương ra để lấy hết những móc sắt đang đâm vào da thịt của người bạn thân yêu.

Cuộc phẫu thuật cho Rao vừa hoàn tất, bỗng Raani nghe có tiếng động sột soạt trong những đám lá xung quanh. Những con khỉ xám xuất hiện và nhìn chàng.

Toàn bộ những thành viên của bộ lạc Hanouman đều có mặt. Ẩn trong đám lau sậy là những khuôn mặt đen mượt nhỏ nhắn, đôi mắt ngời sáng. Chúng đã lo lắng theo dõi từng cử động của thủ lĩnh hoang dã. Trong chốc lát chúng đã hiện diện đầy đủ. Chúng không khỏi băn khoăn một điều: Chàng trai mà từ nhiều

ngày qua chúng đã theo bước và hầu như trở thành một thành viên trong cộng đồng của chúng, lại là bạn của con người có mái tóc dày kia.

Raani vác người bạn là thành viên của loài khỉ xám lên vai, đi xuống một con dốc. Đến bìa rừng chàng đặt bạn lên bãi cỏ và ngồi xuống bên cạnh.

Những con khỉ theo sau, Raani không hề làm chúng sợ hãi. Chúng vây tròn quanh Rao. Thỉnh thoảng một bàn tay đen, lông lá lại sờ mó, vuốt ve lên vết thương nơi máu vẫn còn nhỏ giọt và bấy khỉ xuyết xoa đầy lo lắng, thương cảm.

Cần ăn uống để lấy sức. Raani để bạn lại cho những người anh em hoang dã trông coi, rồi chàng xách cây cung và bao tên tiến vào rừng sâu.

Chàng trở về lúc trời tối, với một con linh dương ngon lành khoác qua vai. Rao vẫn còn rất yếu, trông thấy Raani chàng ngồi dậy lưng tựa vào gốc cây giữa bầy khỉ.

- Đã ba ngày rồi ta không ăn gì cả. - Raani nói khi cơn đói cồn cào sôi sục. - Còn cậu chắc cũng vậy, cậu đang rất đói phải không? Quan trọng nhất lúc này là cậu cần lấy lại sức khỏe vì cậu đã mất nhiều máu. Vết thương còn hành hạ cậu nhiều và cậu

phải nghỉ ngơi một thời gian mới được. Cậu có đau lắm không?

- Không. - Rao nói dối.

Raani nhanh chóng nhặt lá và cành cây khô nhóm lên một ngọn lửa. Con linh dương được xiên qua một cây tre đặt ngang hai cây cọc chôn xuống đất, Raani quay vàng con linh dương trên đồng lửa.

Một bữa ăn thật ngon lành. Raani chia con linh dương ra làm hai phần.

Hai người bạn vừa ăn vừa nói chuyện thật sôi nổi.

- Rồi đôi chân tôi sẽ chạy nhanh trở lại. Không có cậu thì tôi bỏ mạng rồi, Raani ạ! - Rao nói.

- Thế làm sao cậu trốn thoát được kẻ mưu sát? - Raani hỏi. - Chuyện đó xảy ra như thế nào hả Rao?

- Tôi nghĩ rằng kẻ đó đã không thấy tôi, mà chính tôi rình nó.

- Cậu không có vũ khí mà.

- Tôi đã quật ngã nó. - Rao nói. - Nhưng trước lúc bỏ trốn, một con lợn rừng đã hất tôi ngã lộn. Nhân cơ hội đó kẻ thù thoát khỏi tay tôi. Mũi tên đã ghim vào ngực và tôi bật kêu lên.

- Tôi đã nghe thấy. - Raani nói.

- Để thông báo cho cậu hãy đề phòng.

Bởi vì chính cậu là người mà kẻ kia muốn săn đuổi. Nó đã theo cậu từ buổi tối cậu đi vào rừng, và tôi luôn theo dấu nó để can thiệp khi nó toan hại cậu.

- Cậu cũng thế, cậu đã theo mình. Cậu biết là khi vào rừng xanh mỗi người phải đi đơn độc kia mà. - Raani nói với giọng rần rỏi.

- Cậu trách mình ư? Thử hỏi cậu có đủ sức để chống chọi những rủi ro vật vãnh nhất không? Không! Có thể cậu sẽ gục ngã dưới những mũi tên không biết từ đâu bắn ra. Cậu có những kẻ thù không thuộc về rừng xanh nhưng nó lợi dụng rừng xanh để giết cậu.

- Mỗi người phải tự tạo cho mình một con đường trong chốn rừng xanh. - Raani nói. - Cậu không phải theo tôi. Đây là luật lệ của tôi, cậu nên nhớ.

- Luật của tôi không còn là luật của cậu nữa. - Rao nói.

- Từ khi nào vậy? Trước đây cậu luôn phục tùng tôi mà.

- Từ khi mình đi cùng đàn khỉ Hanouman. Luật của Hanouman khác luật cậu. Tinh thần của Hanouman là tương thân tương ái, cứu kẻ hoạn nạn.

Trước sự im lặng của bạn, Rao nói tiếp:

- Raani, cậu đã quên đàn kiến đó rồi à.

Raani nhớ lại nỗi khiếp đảm đầu tiên chàng gặp trong khu rừng.

- Cám ơn Rao.

- Ở địa vị tôi, cậu cũng làm thế thôi, phải không? Cậu nói đi, đối với cậu tôi không làm điều gì sai chứ.

- Tôi không biết. Thế còn kẻ mưu sát thì sao, Rao? Cậu có biết nó à? Tôi biết nó không phải là người của bộ lạc Kiang.

- Cũng không phải là thợ săn của bộ lạc Kalanaie. Tôi biết. - Rao nói. - Đó là tay chân của Palkar Palal.

- Cậu nói sao? Ông ta vẫn chưa buông tha tôi à?

- Đúng, đó là tay chân của Palkar Palal. Một tên nô lệ của đạo sĩ trưởng đền Kali sẽ được giải phóng nếu lần này nó giết được cậu.

- Ai nói cho cậu biết điều ấy thế?

- Người hướng dẫn ngựa trung thành của gia đình cậu, Kong!

Bỗng Rao ra hiệu cho bạn im lặng.

- Nghe kìa. - Chàng hạ giọng nói.

- Cậu nghe thấy gì vậy?

- Cậu hãy im lặng và lắng nghe đi. - Rao nói.

Ngay lúc ấy đàn khỉ cũng quay về

hương có tiếng động. Một vài con ra hiệu là giác quan của họ đã xác nhận đúng.

- Dường như có kẻ nào đó đang nhẹ nhàng tiến đến từ phía sau chúng ta.

- Một con thú đi săn mồi. - Raani nói.

- Tôi không nghĩ đó là một con thú.

- Vậy thì gió đấy.

- Có lẽ thế. - Rao nói.

Cả hai người bạn cùng im lặng, lắng nghe nhưng chỉ có tiếng gió nhẹ nhàng thổi trên đồng cỏ, luồn lách qua cành cây, làm lay động những chiếc lá.

Điều mà cả hai không ai nhìn thấy là có một con báo bước ra từ khu rừng, đầy thật sự là một kẻ săn mồi. Nó đánh hơi và nhận ra có kẻ lạ đang ở gần đó.

- Lửa tắt rồi. - Raani nói.

Chàng đứng lên nhặt thêm ít cành củi khô, khơi lại ngọn lửa, rồi đến ngồi bên người bạn. Hai người dựa vào nhau ngủ say sưa như lúc còn ở trại voi. Ngày mai, mỗi người sẽ chọn một hương, trên con đường rừng của riêng mình. Raani lo lắng không biết vết thương trên ngực, Rao có theo kịp đàn khỉ không? Suy nghĩ một lúc chàng thấy yên tâm vì bộ lạc Hanouman rất yêu quý thành viên mới này.

Rao sẽ tiếp tục theo bộ lạc Hanouman

và những ngày qua chàng đã học được những điều bí ẩn của chúng. Những con khỉ xám to lớn sẽ chỉ cho chàng biết lá cây nào có thể làm lành vết thương và làm hạ sốt. Chúng sẽ đưa chàng đến những cao nguyên nơi có những viên đá có thể hút được nọc rắn và khi đói chúng sẽ leo lên cây hái quả cho chàng ăn.

Với ý nghĩ đó Raani vui vẻ chìm vào giấc ngủ. Rao vẫn còn thức. Chàng trai tóc đỏ không thể nào chớp mắt được bởi vết thương ở ngực làm chàng nhức nhối. Và nhất là xung quanh chàng, những người anh em của bộ lạc Hanouman đang ôm siết lấy nhau vừa run lên dưới những lớp lông xám dài như sắp đối diện với một mối hiểm nguy.

- Raani!

Bỗng nhiên Rao giật lấy cánh tay bạn. Raani bật dậy ngay lập tức và nhìn Rao như có ý dò hỏi.

- Lần này tôi khẳng định có tiếng bước chân chính xác ở bìa rừng. Một người nào đó đang đi trong khu vực này.

- Có lẽ ngọn lửa mà chúng ta đốt lên đã bị phát hiện.

Nói rồi Raani đi lấy cung và mũi tên cầm sẵn trên tay.

- Nghe kìa!

- Chúng ta núp vào cây cối và bụi rậm đi. - Raani nói.

Quỳ gối xuống, lấp mũi tên vào và giương cung lên. Raani đã sẵn sàng chiến đấu. Qua vai bạn Rao đã thấy kẻ kia xuất hiện. Một cái bóng dài từ từ trôi lên từ một lùm cây cách họ khoảng ba mươi bước.

- Đừng bắn. - Rao nói. - Chờ xem bạn hay thù.

Bóng người dừng lại quan sát xung quanh. Có lẽ kẻ đó tưởng ngọn lửa kia là của những người cắm trại bỏ lại. Raani không bỏ sót một cử chỉ nào của gã.

- Giá như đây là một người Kiang. - Rao thì thầm. - Đừng nhúc nhích nữa. Nhất là đừng để chúng ta bị lộ. Chờ xem một lát cũng không sao đâu Raani.

- Tôi sẽ bắn khi nó đến đây. - Raani nói.

Và Thủ lĩnh rừng xanh nhảy khỏi chỗ nấp xuống gần đồng lửa, chàng dùng cành khô gạt những vụn than, tàn tro bay lên, vũ khí sẵn sàng trong tay chàng và ngọn lửa bùng lên chiếu tỏa khắp nơi.

- Nhìn nó kia! - Rao nói.

Từ một chạc cây, kẻ lạ mặt bước ra, đứng dưới gốc cây với cung tên và cây lao trong tay. Rồi nó móc vũ khí trên cành cây, khẳng khái bước đến gần đồng lửa.

- Kẻ đó chính là Yorik. Raani nhìn kẻ thù dăm dăm. Yorik lập tức đưa mắt nhìn con linh dương quay còn dang dở. Rồi nó nhìn trừng trừng vào Thủ lĩnh rừng xanh lúc này cũng không mang vũ khí.

- Hãy đến xem này, Raani. - Yorik nói.

Raani tiến đến hai bước và nhìn theo hướng tay kẻ thù chỉ.

Một ngọn lửa khác đang cháy trong đêm, không xa chỗ họ bao nhiêu, bất giác Raani rung mình.

- Quân Kalanaie! - Yorik nói cụt ngủn.

- Trại của chúng à?

- Đúng thế.

- Làm sao mà biết trại quân Kalanaie.

- Tao vừa ở đó đến đây.

- Mà có thể đến gần chúng ư?

- Đúng. - Yorik nói. - Chúng không quá bốn dứa và thêm những con ngựa.

Qua ngọn lửa đã tàn, Yorik nhận ra trên gương mặt Thủ lĩnh rừng xanh toát lên những khốn đốn lao đao của những ngày lẩn lộn trong rừng với bao nỗi hiểm nguy và đối thủ của chàng cũng thế.

Da mặt xanh xao, đôi mắt trùng sâu, ánh nhìn sợ sệt như con thú bị săn đuổi, Yorik cố tỏ vẻ cứng rắn. Nhưng Raani vẫn đoán biết sự gượng gượng của nó qua đôi

chân đang run lên. Nó đã bị thương, máu đọng lại thành những vết đen từ vai xuống tay. Và ngay lúc này với cái đói khủng khiếp đang tấn công, nó không thể giấu được qua cách nhìn vào miếng thịt con linh dương đã được quay vàng thơm phức, tuy một phần bị dính cát.

- Mày ngồi xuống. - Rao nói gọn lỏn. -
Và ăn đi.

Nó lặng lẽ quay nhìn Raani, vừa như để hỏi, vừa chờ sự đồng tình.

- Mày biết rõ ràng. - Raani nói. - Luật của tao không còn là luật của mày nữa. Chúng ta đã là kẻ thù của nhau.

- Hãy lấy phần của mày và ăn đi Yorik.
- Rao nói. - Và ăn xong rồi mày hãy rút đi.

Chàng trai tóc đỏ nói tiếp một cách khô khốc. Yorik lặng im. Bụng nó sôi lên vì đói. Nó quá tự hào với cái nhìn ném vào miếng thịt, mồi săn của Raani! Ngoại trừ Rao có lời khích lệ, nó biết rõ kẻ thù của nó không bao giờ chịu chia sẻ cho nó phần thức ăn mà mình kiếm được.

Từ túi da, Yorik rút ra một nắm tròn màu đen, vo vo trên tay trước khi đưa lên đóng tro dưới chân Raani. Một búi tóc cuộn quanh một que tre nhỏ. Quay về phía Raani và Rao. Thái độ Yorik đầy kiêu hãnh.

- Tóc của kẻ tao giết đấy. - Yorik nói.

- Mày ăn được rồi đấy. - Raani nói.

Một chút ngưng ngưng len vào lòng cả ba, trong khi các chàng trai im lặng, Yorik ăn ngấu nghiến miếng thịt. Nhưng nó còn chưa nói hết. Năm nào cũng thế, vào giữa mùa khô, người Kalanaie xuống núi đi săn trên vùng đất của người Kiang, vì phải săn lùng rất nhiều thú, nên chúng đi rất đông.

- Lúc này, chúng còn chia thành từng nhóm nhỏ để săn bắn. - Yorik nói. - Chúng đã để lại những dấu vết trên mặt đất, đặc biệt là các cọc, bẫy và tro bếp.

- Chúng truy lùng đường đi của những con voi. - Raani nói.

Những người anh em của Cheitane đang trên đường đi qua rừng xanh. Chúng đi về những thung lũng trước khi gió mùa đến. Quân Kalanaie rình rập trên lối đi chính, để bắt những con voi và lấy ngà đem đi bán cho bọn lái buôn ở các chợ dưới xuôi.

- Nhưng cơn mưa đến muộn. - Rao nói. - Những con voi sẽ không đi qua trước cuối con trăng thứ hai. Nên quân Kalanaie sẽ không phát hiện ra tung tích của chúng sớm được. Yorik, mày đã gặp quân Kalanaie ở đâu vậy? Và vào lúc nào? Chúng có tấn công mày không?

- Sáng nay, ở rìa đồng cỏ. Có thể Kalki cũng đã thấy chúng.

- Mà đã gặp Kalki? - Raani hỏi.

- Tao thấy nó từ xa. Nó đang đi săn và chắc nó cũng nhìn thấy tao.

- Một mình ư?

- Không! - Yorik đáp.

- Với những con thú nào?

- Chigir. - Yorik nói. - Kalki đi săn cùng với những con báo đen. Tao đã thấy nó cùng những con thú đi vào rừng. Lúc đó, trời vẫn còn tối. Tao không tin quân Kalanaie ở gần tao đến thế. Tao đã rơi vào tay chúng nên không thấy Kalki đâu nữa.

- Chúng có bao nhiêu đứa? - Raani hỏi.

- Chẳng cảm thấy mình quan tâm thật sự trước tin tức mà Yorik đang cho chàng biết.

- Ba, với ngựa của chúng. - Yorik nói. - Lúc này chúng đang ngủ. Sau khi săn lợn rừng bằng đuốc và lao. Chúng giết được hai con rồi treo lủng lẳng trên cây. Hình như có một nhóm khác phía bên này sông Ganga, quân Kalanaie chia thành hai nhóm nhỏ. Một nhóm mà tao đã rơi vào, nhóm kia tao đã thấy hôm qua khi chúng đang giăng lưới bẫy báo. Tuy là hai nhóm nhỏ nhưng chắc chắn chúng cùng đội. Vì có một lần chúng họp chung lại với nhau.

- Còn ba tên đang ngủ kia, chúng có thấy mày không? - Raani hỏi tiếp. - Mày đã tỉnh cờ thấy chúng sáng nay hả?

- Đúng vậy. Những khi quân Kalanaie họp lại thì chúng đốt ngọn lửa mà đứng đây chúng ta có thể nhìn thấy đấy.

- Thế còn sáng nay? - Raani hỏi. - Chuyện gì đã xảy ra?

- Tao đã bò đến chỗ chúng. - Yorik nói. - Khi tao đến dưới chân ngựa thì tên gác phát hiện ra tao. Tao giao đấu với nó và chỉ bằng một nhát dao, nó đã ngã xuống đất không một tiếng kêu. Những con ngựa hí lên báo động. Tao vội vàng tháo dây xích một con ngựa, nó giẫm chân lên cả người tao nhưng tao không màng gì đến việc đó. Sau khi cắt dây xích tao phi nước đại bỏ chạy.

- Thế những tên còn lại có đuổi theo mày không?

- Có. Chúng lần theo dấu vết của tao. Nhưng chúng không đuổi kịp. Tao đã đi xa và con ngựa rất khỏe. Tiếc là bây giờ không có nó ở đây.

Yorik kể chi tiết cuộc truy đuổi này. Chắc chắc chàng sẽ thoát được nếu như con ngựa của chàng không rơi xuống một hố đất sâu, khiến cả người lẫn ngựa ngã lặn và chàng suýt chút nữa gãy chân.

“Nhưng bằng mọi giá phải đến được một chỗ ẩn náu, là trại voi của những người đi săn dựng sẵn cho những người của bộ lạc Kiang.” Yorik đã quyết định như vậy.

Những mũi tên phía quân Kalanaie vụt tới tấp về phía chàng và một mũi tên đã trúng vai Yorik.

- Cứu! Cứu tôi với! - Yorik kêu lên.

Chàng chạy kiệt lực đến bờ rào bằng tre, dùng cả hai tay lẫn chân bám vào hàng rào để nhảy qua phía bên kia. Tiếp đó có tiếng hô xung phong của những người Kiang, phía bên trong hàng rào, thực ra đó là tiếng báo động giả của Yorik.

- Chúng tưởng rằng, - Yorik nói, - không phải chỉ một mình tao ở trong đó. Chắc chắn tao đã tìm được rất đông người phe mình. Nên chúng chần chừ không dám tiến thêm vì sợ bị phục kích. Vài tên trong bọn chúng lỏng lên, chúng vừa la hét vừa hú man rợ rồi quay ngựa bỏ đi.

- Mà có linh cảm chúng không chịu thua và chúng sẽ quay lại không?

- Đúng vậy, buổi tối chúng đã quay lại.

- Yorik nói.

- Và mà Ợi chúng nó ở đó đi!

- Rừng xanh sẫm bắt chúng ta cùng với quân Kalanaie. - Yorik nói với giọng lo âu.

Agar đã gặp những con trâu. Rao là thành viên của bộ lạc Hanouman. Kalki đi săn cùng Chigir, loài báo đen. Nhưng đối với Yorik và Raani thì rừng xanh luôn thù địch, rừng xanh đã không ngừng rình rập mỗi bước chân của họ.

Như Yorik nói, rừng xanh săn bắt họ cùng với quân Kalanaie vì nó đã trông thấy rừng xanh hủy diệt những quả đồi, làm những con sói đỏ chết. Đó là một loài dữ tợn nhất trong rừng xanh và Yorik cũng như Raani rất mong được loài thú này chọn làm đồng minh.

Lúc trời tối, Yorik rời trại đi vào rừng.

Ngay lúc ấy, chàng nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa dồn dập vọng lại. Quân Kalanaie quay trở lại tấn công chàng. Yorik trông thấy những chiếc đầu của kẻ thù tiến lại gần. Chúng có ba tên, vừa quất roi vun vút vào mình ngựa vừa hú và chồm lên kéo dây cương một cách giận dữ.

- Tao nghĩ - Yorik nói. - Chúng cho rằng theo sau tao phải là một đoàn quân đông đảo. Nhưng những tên dẫn đầu thì biết tao và chắc hẳn chúng quyết bắt sống tao.

Những mũi tên vút ra từ xa và rơi cắm vào rào tre của trại voi.

- Tao bắn mũi tên đầu tiên. - Yorik nói.

- Thì nghe một tiếng kêu đau đớn: "A! đồ hèn" vang lên phía bọn chúng.

- Rồi sao nữa? - Raani hỏi.

- Tao đoán ít ra mình đã hạ sát một đứa. Rồi tiếng kêu mỗi lúc một gần hơn. Một người đàn ông ngã xuống từ yên con ngựa và chồm lên, anh ta hẳn muốn bỏ chạy nhưng không đủ sức. Yorik im bất.

- Đồ hèn. - Tiếng người đó rít qua kẽ răng. - Chúng mày phản bội mới bắt được tao.

- Chúng nó quay lại không phải để tấn công tao mà để trả thù cho người mà tao đã giết. - Yorik nhấn mạnh. - Chỉ có những con chó này mới nghĩ ra cách trả thù như thế, quả thật bọn chúng là đồ hèn.

Raani và Rao im lặng nhưng chẳng hiểu diễn tiến câu chuyện như thế nào. Họ chờ nghe lời giải thích của Yorik, nhưng không hiểu sao chàng lại nói một cách thật khó nhọc. Giữa lúc đó có những tiếng hú hét đầy sung sướng của hai tên Kalanaie vang lên:

- Sao lại thế? - Raani hỏi.

- À! Tiếng la chiến thắng của chúng. - Yorik nói.

Hai kỵ binh kia ngồi trên ngựa, bắn ra những mũi tên cuối cùng vào kẻ ngã ngựa và bỗng quay trở lại phi nước đại bỏ trốn

cùng những tiếng la ó man dại. Yorik trèo lên bờ rào, nhảy lên con ngựa đen, đuổi theo hai kỵ binh kia. Nhưng rồi một tốp khác từ đâu ùa ra viện trợ chúng, chàng phải vội vã tìm cách chạy trốn. Và trước khi chạy thoát vào rừng thì Yorik đã trông thấy một điều thật đau lòng làm chàng bật lên tiếng kêu kinh hãi. Người kỵ binh đâm máu ngã xuống bụng con ngựa, chân vẫn còn trên bàn đạp và tay vẫn còn cầm dây cương. Đôi mắt mở trừng trừng chất chứa oán hờn.

- Một người Kiang! - Raani nói. - Một người trong số chúng ta à?

- Kalki! - Yorik nói.

- Kalki? - Rao hỏi như chưa tin lời Yorik.

- Đúng, Kalki, và chính tao đã giết nó!

Yorik đã nói tất cả.

Đằng kia phía trong thung lũng, ngọn lửa của quân Kalanaie vẫn cháy sáng. Raani nhìn ngọn lửa mắt chàng như bị xốn.

Yorik đứng lên đi lại phía cành cây treo vũ khí. Cùng lúc Thủ lĩnh rừng xanh nhặt vũ khí của chàng từ dưới đất lên và đứng im. Chàng đợi Yorik tiến lại và nói gọn lỏn như những ngày còn ở trại voi:

- Mày sẵn sàng chưa? Đi nào! - Raani nói. - Qua đồng lửa đằng kia chúng có bốn đứa phải không?

- Đúng vậy, chúng ta đi.

- Rao, khi nào ngọn lửa tàn thì hãy khơi cho nó bốc cháy lên. - Thủ lĩnh rừng xanh nói với bạn vừa như nhắc nhở, vừa như ra lệnh và Rao gật đầu.

Rồi chàng đi cạnh Yorik, cả hai chìm vào bóng đêm.

Một vài giờ sau, Raani trở lại một mình, chàng ngồi bên bạn.

- Kalki đã được trả thù. - Chàng nói.

Sau một trận giao đấu ác liệt với quân Kalanaie. Hai tên đã bị Thủ lĩnh rừng xanh và Yorik hạ gục. Hai đứa bị thương đã trốn thoát bằng ngựa.

Trước lúc trở lại đồng lửa cạnh Rao, người dõi theo họ suốt đêm, Yorik và Raani đã tìm thấy con đường của những con báo đen. Chigir và "bạn gái" nó đã thoát khỏi lưới vây của quân Kalanaie và đang tiếp tục lộ trình của mình.

Lúc gặp những con báo họ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nhau và tách ra. Họ thầm hiểu rồi sẽ còn đối mặt với chúng, những liên minh của người bạn quá cố của họ.

Chương 13

NHỮNG CON VOI

Mảnh trăng non lại treo trên bầu trời kể từ khi Yorik và Thủ lĩnh rừng xanh gặp nhau trong đêm đình chiến bên ngọn lửa cùng với chàng Rao bị vết thương nơi ngực.

Raani lại đi vào rừng xanh sống cuộc đời hoang dã.

Ban ngày chàng ngủ, đêm xuống chàng bắt đầu đi săn. Chàng đi săn như một con thú đơn độc lẻ đàn, cứ đi lang thang và càng hoang dã hung hãn hơn những con cùng đàn.

Đã lâu, chàng sống trần truồng và ngủ trong bụi rậm nơi mà loài báo không bao giờ lui tới. Raani không còn thuộc bộ lạc của con người nữa, chàng mò đến cả những nơi loài gấu đen ở. Nhưng chàng không gặp con nào cả, chúng đã đi đến những thân cây, nơi có những tổ ong để kiếm mật. Và cuối cùng Raani đã trông thấy một con gấu đang lẩn trốn chàng với bánh sáp ong giữa hai hàm răng, chàng biết con gấu không thích chàng.

Không biết bao ngày đã trôi qua, Raani sống dưới luật lệ mà mỗi lúc một khắc nghiệt hơn của rừng xanh: bắn giết, ăn, uống và ngủ... Giờ đây, chàng không còn cảm thấy căng thẳng mỗi khi nghe tiếng động trong cây lá.

Thủ lĩnh rừng xanh đã giao phó sinh mệnh của mình cho rừng xanh. Dần dần chàng học được cách phòng vệ, cách đi săn vào ban đêm, ngủ ban ngày và không ngừng cảnh giác với thú dữ cũng như bọn thợ săn Kalanaie và những tay chân của Palkar Palal. Chàng cũng biết phải làm sao đi trong gió mà đánh hơi được tiếng động và mùi vị. Chàng biết những con đường mà loài người qua lại và nên giết thú dữ như thế nào. Chàng hoàn toàn từ bỏ cung tên và các mũi tên. Chàng không còn săn bắt loài công, trĩ hay gà sếu mà trước kia thịt của chúng rất hấp dẫn chàng.

Những lúc nóng bức hay khát nước, chàng tìm đến một dòng sông hay một con suối. Ở đó, những con rái cá bơi lội, những con chồn hôi, chuột túi nhảy nhót hoặc rửa lông, những con trâu đến tắm mình. Những lúc dòng suối yên tĩnh thì thú rừng xuất hiện. Chúng giữ yên lặng và tuân theo một trật tự bí ẩn. Bao giờ những con thú

lớn cũng lãnh phần trước tiên, rồi khi chúng bỏ đi, những con thú nhỏ mới đến uống nước.

Cứ sau những con báo lớn, những con hươu, những con hoẵng và Sika là giống nai lông đỏ tiếp nối rồi đến những loài nhai lại, sau đó loài ăn cỏ lại nhường chỗ cho Raani.

Một đêm, bên bờ những con suối đổ ra con sông Ganga, thủ lĩnh hoang dã chứng minh rằng chàng thực sự thuộc về rừng xanh như một con thú không tên.

Nhẹ nhàng giẫm lên cỏ và tỏ ra mềm dẻo hơn cả những con beo, Raani bước xuống nước. Chàng nghe thấy một tiếng động trong đám sậy, bằng trực giác của mình, chàng biết tiếng động đó không phải do những con heo rừng gây ra. Tiếng động mỗi lúc một rõ hơn. Nên dù không thấy gì những con thú đêm vẫn đánh hơi và thấy mùi của chàng mà chúng biết rõ vào những lần chàng đến suối uống nước. Trước khi dầm mình vào bùn, những con heo rừng luôn luôn biết Raani đã đi qua và uống nước ở nơi loài báo vẫn thường uống.

Nhưng lần này tiếng động mà Raani nghe không phải do những con heo rừng gây ra cũng không phải loài thú của bộ lạc Sika.

Raani trong lúc luồn lách qua những thân cây rừng, qua một lối đi chàng thấy một đàn thú lớn đang xuống dốc một thung lũng nhỏ. Đàn thú bỗng dừng dừng lại, hướng về phía sông, xung quanh chúng cỏ mọc lên đến tận sừng.

Đó là những con trâu của bộ lạc Anoa. Raani đã nhận ra Agar. Bạn chàng đang ngồi cạnh con trâu trắng đầu đàn, tựa vai lên người anh em hoang dã, chàng vuốt ve nó và nói với nó những lời lẽ thật âu yếm.

Cả Agar lẫn con trâu trắng đầu đàn đều không thấy Raani, nhưng con trâu già đã ngửi thấy mùi chàng và có những biểu hiệu cảnh giác khiến cho cả đàn phải dừng lại.

Raani vẫn nhớ lần đầu tiên chàng gặp gỡ những con trâu hoang, sự tấn công của con báo vào đàn trâu và con nghé con bị báo bắt, sự nhanh nhẹn kịp thời của Agar và con trâu già đã giúp chàng.

Agar đã là thành viên chính thức của loài trâu rừng. Nhưng không bao giờ chàng có được khứu giác của con trâu già. Chàng không thể nào ngửi mùi hoặc phát hiện từ xa kẻ thù của đàn trâu. Agar không biết con Chigir màu đen, con Kanga màu hung, loài báo Guib là những con thú trong đêm

tối có thể cắn cổ một con nghé của đàn và mang đi một cách nhẹ nhàng.

Raani thực sự thuộc về rừng xanh vì chàng nắm được mọi bí quyết.

Có lẽ loài khỉ xám đã cho Rao biết rằng năm nay mùa mưa sẽ đến muộn. Cho nên chàng dự báo thật chính xác, Raani không biết gì về điều đó mãi đến tận khi đi đến những đồng cỏ bị cháy khô vì nắng dù mùa xuân ẩm ướt đang ngự trị.

Trước khi gió mùa thổi đến những đám mây trên bầu trời rừng xanh, khu rừng đang đâm chồi nảy lộc. Một màu xanh non mơn mớn đang bao trùm lên đồng cỏ, trên những thung lũng gần ngọn suối. Những bông hoa tươi tắn rực rỡ trên những ngọn cây và khu rừng chuyển đổi từ màu vàng sang màu xanh như thể nó vừa kịp khoác chiếc áo mới. Cùng lúc đó những bông hoa mỏng manh sớm nở tối tàn cũng kịp khoe sắc hương, và những con sâu trú ẩn lâu ngày trong những tổ kén của mình cũng bật lên những tiếng kêu khi đêm xuống nghe thật vui nhộn.

Loài rắn lột xác đã để lại những bộ da trên những bụi rậm. Loài côn trùng sinh sôi nảy nở ngày càng nhiều. Tất cả các khu rừng chỉ còn chờ sự thay đổi của con trăng

trước khi có những tiếng sấm, những ngọn gió và cả những cơn gió xoáy áp đến khu rừng. Để rồi những cơn mưa nối tiếp nhau trút xuống.

Nhưng mùa đã thay đổi. Loài chim sẽ thay lông. Ban đêm, dưới ánh trăng, trong vòng tròn của bầu nai sẽ chia thành những phe phái thi đấu. Những con công biểu diễn những điệu vũ trong những bụi cây thưa thớt. Những con chim lớn phô trương những cú nhảy bằng đôi chân lêu khêu giữa đám lông mịt mù và cả những cú mổ vào nhau. Những con gà rừng trống đang đá lộn và gà mái thì cục tác inh ỏi.

Mùa mưa đang đến. Những cơn mưa tạo nên những vũng bùn làm tốt tươi cây cỏ và những con voi sẽ bắt đầu di chuyển thành tiếng đàn.

Đã từ nhiều ngày qua Raani chờ sự di chuyển của đàn voi. Một đêm, đặt tai sát đất chàng nghe thấy từ rất xa có tiếng bước chân âm âm của đàn voi. Và sáng hôm sau, mặt trời vừa lên, lúc chàng đi săn trở về chàng đã phát hiện phía chân trời sau những đỉnh đồi có những chấm đen đang di chuyển thành dòng, những thân hình màu xám, những chiếc vòi lúc la lúc lắc rung động theo mỗi bước chân.

Những con voi bước đi, mắt hướng về ánh mặt trời. Chúng chỉ dừng lại dưới chân núi Mandara. Lúc quay trở lại, chúng đi hướng khác xuyên qua rừng xanh và theo một lộ trình bí ẩn đối với con người nhưng quen thuộc đối với chúng.

Hai ngày sau, Raani dò xét theo dấu chân những con voi. Chàng giẫm lên cỏ, men theo những lùm cây và đi theo con đường có những cành tươi bị gãy đổ. Một đàn voi trên năm mươi con. Chúng cạ vào thân cây làm bong những mảng bùn dính vào chúng lúc tắm. Cỏ cây nơi đàn voi đi qua còn vương mùi nồng nặc và nhất là vùng đất mà chúng nằm nghỉ cỏ rạp xuống cả một khoảng lớn.

Đàn voi chỉ mới đi qua đây cách khoảng vài tiếng. Nhưng muốn theo những bước chân to khỏe của chúng thì phải gắng sức mới hy vọng đuổi kịp, nếu không gặp bất trắc giữa rừng.

Raani từ bỏ ý định đuổi theo đàn voi vì sức lực của chàng đã kiệt.

Mặc khác chàng còn có cuộc gặp gỡ với rừng xanh.

Và đêm hôm đó, không còn quan tâm đến con đường dẫn dắt đến bầy voi nữa, thủ lĩnh hoang dã mong chờ trăng lên.

Cách con Chigir chừng một trăm bước, chàng đã cứu thoát một con hươu cao cổ khỏi nanh vuốt loài báo đen. Con hươu bị một con báo cái tấn công. Nó bỏ chạy về phía đàn để thoát khỏi nanh vuốt của con thú bằng những cú nhảy tuyệt vọng. Raani đã tấn công con báo làm cho nó sợ hãi mà bỏ rơi con mồi.

Rồi chàng đi về phía con sông và săn một con lợn rừng nhỏ để ăn. Sau đó chàng xuống sông tắm rồi nằm trên cỏ suy nghĩ mông lung.

Chàng men theo con dốc đất đỏ. Một con hoẵng lớn vọt qua trước mặt, nảy ra ý định đùa giỡn với nó, chàng khéo léo nhẹ nhàng đuổi theo. Đến đỉnh đồi, chàng đuổi kịp nó, chàng nắm lấy sừng và giàng co với nó, một lúc sau con vật ngã lăn ra đất và kêu lên thật thê thảm. Chàng bật cười to nhìn đôi mắt sợ hãi của nó, rồi chàng vuốt ve cái mõm đen. Bỗng có dấu hiệu là lãnh chúa Sharka xuất hiện, chàng thả con hoẵng cho nó chạy. Chàng nhận thấy có một chiếc vòng vàng xâu qua mũi con hoẵng. Người ta đã bắt sống những con hoẵng nhỏ. Những con hoẵng sống trong lãnh địa của Sharka. Loài hoẵng bây giờ đã ít sợ hãi con người. Nếu bị những người

đi săn bắt sống, thì nó tin rằng không bao giờ nó còn bị loài thú trong rừng săn bắt nó nữa mà ngược lại nó được bảo vệ một cách an toàn.

Bằng ba bước nhảy, con hoẵng có màu lông trắng vụt biến mất, Raani thu mình lại lắng nghe động tĩnh trong khu rừng thưa, chàng nghe thấy những tiếng rống đầu tiên của những anh em hoang dã của Cheitane. Vậy là đàn voi ở gần đây.

Một vài con trong đàn đang tắm. Hầu như mỗi năm những con voi đều đi qua nơi này và chúng biết rõ tất cả những đầm nước trong khu rừng. Ở đầm này, nước còn khá sâu để chúng có thể tắm mình mà bơi giỡn nô đùa với bùn.

Raani nhẹ nhàng tiến lại, không gây nên một tiếng động cho đàn voi lúc chúng bắt đầu lội xuống nước. Những con voi đi đến phía trước chàng và vòng qua phía bờ bên kia con dốc dựng đứng. Chúng cố leo qua dốc, chiếc vòi dài vươn ra cùng đôi chân trụ vững vàng để tránh bị trượt trở lại, rồi chúng trượt xuống như những tảng đá đen rơi tóm xuống bùn. Những con voi nhỏ chen lấn nhau chờ đến lượt mình, chúng lần lượt lần xuống. Mỗi con voi rơi xuống nước bùn lại bắn lên như mưa. Lúc

này Raani mới biết rằng đàn voi đang tổ chức một trò chơi.

Raani say sưa ngắm nhìn trò chơi này, bất chợt chàng nhớ đến câu chuyện già Nag kể cho chàng nghe đêm nào. Già đã được con Cheitane đưa xuống bùn để khử đi mùi vị con người trước khi cùng gia nhập bộ lạc của loài voi.

Thật đúng như già Nag kể. Trong số những nhóm ít người săn bắn của bộ lạc Kiang sống sâu trong rừng, một số người mang nét đặc trưng bởi vòng vàng đeo ở mũi.

Có tiếng nói nho nhỏ mỗi lúc một rõ dần. Thủ lĩnh rừng xanh nhìn qua những bụi cây tìm kiếm. Ba người đàn ông ngồi trên cỏ đằng sau những cây rừng, đang làm gì đó trông thật kỳ quặc. Raani thấy họ nối những sợi dây leo dài lại, rồi thắt thành một sợi dây thừng, sau đó quấn vào chân như người ta làm những thông lọng để bắt ngựa hoang. Nhưng chiếc thông lọng này to hơn thông lọng bắt ngựa nhiều.

Một trong ba người, trông trẻ nhất, trần như nhộng, quấn quanh bụng hai vòng dây thừng và trên mình đeo một cây giáo sắc bén. Anh ta trườn qua những bụi cây, kéo đằng sau sợi dây thừng. Thỉnh thoảng anh ta dừng lại và tháo dây leo mắc vào

bụi cây. Anh ta đi đến bên bờ đầm, trèo lên một cây to, lần ra nhánh cây vươn ra giữa đầm, thân cây nghiêng xuống, cách đầm mười bước. Raani đã đoán được thủ đoạn của hắn.

Người đàn ông bò ra một nhánh cây, ngồi xuống nhẹ nhàng thả sợi dây thừng xuống sát mặt nước và chờ đợi một cách hào hứng. Đó là một cách bắt mồi bằng lưới treo vào đầu sợi dây rồi cuộn lại trên ngọn cây, và con mồi không cách nào thoát được.

Người đàn ông rình từ trên cao như một con báo, theo dõi từng cử động của đàn thú to lớn bên dưới. Những tấm lưng như những tảng đá đen trôi lên khỏi mặt nước. Tay thợ săn nhẫn nại chờ. Gã đã nhắm một con voi đực to đang tiến thẳng đến cành cây có treo sợi dây, nhưng cuối cùng con mồi không dính bẫy tay thợ săn và hắn ta bắt đầu có những dấu hiệu nóng nảy.

Hai người thợ săn còn lại vẫn im lặng trong bụi rậm. Hình như họ có ý chờ kết quả của bạn đồng nghiệp.

Raani chăm chú theo dõi và suy đoán sự việc. Tay thợ săn lúc này đang từ từ tuột xuống nước có mang theo sợi dây thừng. Gã lặn xuống không một tiếng động, khi đã nằm sâu dưới bàn chân của những con voi

gã rút cây giáo ra và sút chút nữa Raani bật lên một tiếng kêu hốt hoảng. Không con voi nào nhận biết hiểm nguy sắp ập đến với chúng, cũng như không hề phát hiện ra gã thợ săn ác hiểm.

Raani đã giương cung lên ngắm kỹ càng tấm lưới đen treo vào đầu sợi dây, rồi bật dây cung.

Mũi tên đã trúng đích.

Người đàn ông trôi lên ngang mặt nước, máu loang đỏ. Gã vùng vẫy tuyệt vọng. Rồi bỗng nhiên, gã chìm xuống cùng tiếng kêu đau đớn. Sợi dây thừng đứt rời.

Giữa đầm nước, đàn voi hốt hoảng tản ra, nháo nhào chen lấn đưa lên cao những chiếc vòi đầy bùn. Chúng tràn lên bờ và cố móc vòi vào những cây đổ, để khỏi tuột trở lại bởi bờ dốc trơn.

Hai người thợ săn Kalanaie không thấy được mũi tên đã bắn trúng vào bạn bay ra từ đâu. Họ vừa giấu mình sau đám cây cối, vừa cố gắng quan sát những bụi cây nhằm phát hiện ra kẻ thù ẩn náu. Thủ lĩnh rừng xanh sẵn sàng chiến đấu khi bị phát hiện nhưng chàng không gặp rủi ro nào.

Chính rừng xanh lại quyết định số phận hai tên Kalanaie kia.

Mặt đất rung chuyển như đang trong

trận động đất, đá lăn xuống sườn đồi, núi muốn lở và rừng như toác miệng. Tiếng cây đổ ầm ầm vì bị quật ngã, bật gốc, bị giày xéo dưới mỗi bước chân đàn voi đi qua. Những chiếc vòi cuộn lại, tung lên hất nhào những bụi rậm.

Trước cơn giận dữ này, hai tay thợ săn Kalanaie cố tìm chỗ ẩn trốn. Một gã trốn vào một hốc cây, nhưng một con voi trong đàn đã dừng lại hất nhào thân cây xuống đồng thời dùng ngà móc ngược gã thợ săn lên, máu gã chảy nhỏ giọt. Tay thợ săn kia bị hất văng trong đám cành cây, rồi bị giẫm chìm nghim trong bùn, bị giày xéo dưới sức nặng của những bàn chân khổng lồ, cứ như thể đàn voi lồng lên quật phá tứ tung.

Thủ lĩnh rừng xanh cũng bị ném xa một vài mét theo những cành cây bị quật đổ. Nhưng lúc vừa rơi xuống chàng đã kịp nhìn thấy bóng một chàng trai, có mái tóc để xỏa và đang hú lên để trấn an đàn voi.

Thủ lĩnh rừng xanh đã nhận ra người ngồi trên lưng con voi dẫn đầu những anh em của Cheitane chính là Yorik kẻ thù của chàng. Vậy là đàn voi đã chọn Yorik như trước đây chúng chọn già Nag.

Raani lại một lần nữa vẫn đơn độc. Nỗi buồn ghê gớm dâng lên xâm chiếm chàng.

Chàng đã đặt hết hy vọng vào đàn voi nhưng kẻ thù của chàng lần nữa được ưu ái.

Khu rừng trở lại bình yên, ánh mặt trời tỏa chiếu xuống những chỗ trống trong đám cây cối do đàn voi càn quét.

Thủ lĩnh rừng xanh nhất cung tên cùng những mũi tên và đi tìm một lùm cây mát để ngủ cho đến khi trời tối. Chàng dừng lại bên một con suối nơi xen lẫn trong cỏ xanh non là những bông hoa màu vàng chớm nở báo hiệu mùa xuân. Chàng nghĩ nhanh đến Tanit. Nàng rất yêu loài hoa này.

Thường ngày ở trại voi, vào buổi tối lúc những con voi đã được xích lại và nhai rơm, là lúc Thủ lĩnh rừng xanh cưới con Ispahir rảo quanh núi và lúc trở về thế nào chàng cũng mang theo một bó hoa đại tặng Tanit kết thành những vòng hoa và ném xuống con sông Ganga dâng lên các vị thần linh của người Kiang.

Dòng suy nghĩ về ngôi làng Galaad đưa Raani vào một giấc ngủ êm đềm và từ đây chàng không cần phải đi theo dấu vết của loài thú nào nữa.

Chương 14

CUỘC GẶP GỠ RỪNG XANH

Những ngày sau đó Raani đã phát hiện ra kẻ thù của chàng đã cùng bảy voi đi về hướng dãy núi Mandara.

Vậy là kể từ nay Yorik đã là một thành viên của bộ lạc Cheitane. Yorik đã biết tận dụng những mưu mẹo, những tình cảm bạn bè và bản năng săn bắn để khơi dậy những đặc tính của đàn voi.

Vào thời già Nag, ông đã biết hướng dẫn đàn voi của mình tránh khỏi những chiếc bẫy giấu dưới những bụi rậm hay cành cây, ông sẵn sàng hy sinh thân mình để làm người trinh thám cũng như dẫn đường chúng.

Yorik không có được những kinh nghiệm đó, thế nhưng đàn voi đã nhận diện chàng và không vì thế mà chàng không xứng đáng là thành viên của chúng. Chàng yêu quý chúng, và chúng hết lòng tận tụy với chàng.

Qua những đêm đi săn, càng ngày Thủ lĩnh rừng xanh càng dần sâu vào rừng, chàng lướt qua tầng tầng, lớp lớp những

quả đồi và một mình tiến vào lãnh thổ của Sharka. Chàng không trông thấy đàn voi nữa kể từ ngày gặp chúng ở đầm nước. Chàng cứ đi theo hướng mặt trời lặn, phía những đỉnh núi Mandara.

Sâu trong một thung lũng nhỏ bị cắt ra bởi hai dãy núi cao. Thủ lĩnh hoang dã tìm theo những dấu vết của đàn voi nhưng vẫn chưa đuổi kịp thì chàng bỗng rơi vào một chiếc bẫy có những vật nhọn tua tủa quanh những thân cây và những chiếc cọc đóng chặt xuống đất. Đó là một loại bẫy voi. Người Kalanaie đã tạo nên những chiếc bẫy vững chắc này và ngụy trang bằng những lùm cây cỏ.

Raani trèo ra khỏi bẫy và tự hỏi, nếu một trong những con voi của Yorik bị rơi vào bẫy thì sẽ ra sao.

Trong những trận chiến, người Kiang dùng những con voi đã được huấn luyện để phản công quân thù và người Kalanaie lại dùng ngựa. Chúng tấn công vào đàn voi và lừa đuổi đàn voi sau khi bao vây và dồn cả đàn đến cuối một thung lũng.

Bị dồn đến ngõ cụt, thung lũng trở thành một chiếc bẫy khổng lồ và thế là những con voi bị tóm gọn. Đàn voi càng có vùng vẫy càng lùi dần vào ngõ cụt.

Dù được dựng lên công phu thì những chiếc bẫy của quân Kalanaie vẫn bị ngọn lửa thiêu cháy và nó không còn một dấu vết nào ngoài đồng tro tàn.

Trên những đám cỏ bị giẫm nát, Raani đã tìm thấy những dấu vết rõ rệt của đàn voi do Yorik dẫn dắt. Và dọc theo những con đường còn đầy những cành cây khô do loài voi cuốn xéo cũng có nhiều hầm bẫy đã bị ngọn lửa thiêu cháy. Vậy là chính Yorik đã đốt hết những cái bẫy voi do bọn Kalanaie giương ra.

Lúc này Yorik đã đặt mình dưới luật lệ của những người anh em hoang dã và chàng cũng đã sống hết lòng với chúng.

Raani buồn thăm thẳm.

Sau những thử thách mà chàng đã vượt qua một cách dũng cảm, không biết rừng xanh có còn dành cho chàng sự thử thách nào để chàng vượt qua và có cơ hội đem lại vinh quang cho bản thân nữa không?

Raani cần phải đạt được điều đó. Và ngay trong đêm, khi mà khoảng rừng thưa với những quả đồi hiện ra trước mắt Thủ lĩnh hoang dã sẽ gặp đàn voi ở một chặng dừng nghỉ, như già Nag đã nói. Người thợ săn già từng chứng kiến những cảnh độc đáo mà hiếm người được trông thấy và

Raani hy vọng lần này chính chàng sẽ rơi vào số phận của già Nag trước đây.

Sắp sang mùa mưa, theo đúng luật lệ của bộ lạc trước khi gió mùa thổi, rừng xanh phải định ngày để một người được chọn lựa qua đàn voi muốn giữ danh hiệu thủ lĩnh phải giao đấu một mất một còn với bất kỳ con thú nào thách thức con voi đầu đàn thử sức.

Trước mặt Raani, trên bãi đất rộng các con thú đông đảo xếp quanh trường đấu và chờ đợi giờ phút hệ trọng.

Raani đảo mắt tìm kiếm, Yorik đang đứng trong hàng ngũ những con voi bên cạnh những tướng lĩnh của bộ lạc.

Con voi già đầu đàn, có một chiếc răng nanh bị gãy sát mõm, tiến lên trước một cách nặng nề. Nó đứng thẳng lên, vươn cao tấm thân khổng lồ ra thách thức các đối thủ, chiếc vòi nó cuộn lại trụ vững chắc trên đôi chân. Sau một phút nghiêm trang, nó lắc lư thân hình và dẫn bước.

Tiến ra giữa trường đấu trong tiếng rống khích lệ thi đấu, con voi già bắt đầu giậm chân xuống đất rống lên một tiếng kêu vang rền như tiếng sấm. Cả đàn voi lặng im phăng phắc nhìn nó.

Nó vẫn kiên nhẫn rống lên thách đấu nhưng không con nào có dấu hiệu đáp trả.

Dường như có mùi lạ đưa đến trong khi những vật to lớn kênh càng vẫn đứng im. Một sự khủng hoảng khó diễn tả xâm chiếm đàn voi, một số con voi bỗng vươn chiếc vòi hít trong làn gió mang lại mùi của con người. Có lẽ mùi của Thủ lĩnh rừng xanh còn ẩn mình phía trước, trong những lùm cây của khu rừng thưa. Hoặc một mùi bất kỳ mà chính Yorik không tài nào phân biệt được.

Một con voi đực to, đen bóng trong đàn tiến lên sẵn sàng bước vào trường đấu bỗng thối lui và trở về chỗ đứng trong vòng tròn của đàn voi, nó rống lên với vẻ giận dữ, đôi tai đánh bần bật lên vai, nó đưa ra tín hiệu báo động cho những anh em trong bộ lạc. Những con voi khác vẫn giậm chân tại chỗ, không hề tiến lên một bước. Trông chúng như những con voi bị xích thành hàng vào những chiếc cọc như ở trại voi. Raani cứ băn khoăn tự hỏi có chuyện gì lạ lùng sắp xảy ra và chàng chờ đợi.

Trước sự chịu đựng căng thẳng, những con voi phát ra từ cổ những tiếng rống tắt nghẽn.

Đàn voi của Yorik đứng im, những chiếc tai to bần ve vẩy lắng nghe những bước tiến nặng nề của đồng loại, từ một quả đồi phía

trước đang bước xuống và đi về phía khu rừng mà đàn voi đang quy tụ.

Raani cũng đã nghe thấy tiếng bước chân phía sau chàng, tiếng cây cối gãy rãng rắc. Có thể đây là sự xuất hiện của một con voi. Nó dừng lại trước đàn của mình. Cuốn phăng đi những cành cây và dây leo trước mặt và hiện ra rõ ràng trong bãi cỏ quang đãng cách Raani vài bước.

Nỗi kinh hãi khiến những con khỉ có bộ lông bóng mượt, bò vội lên ngọn cây, trốn vào những tán lá, im thin thít. Vài con sóc cũng ngừng nhảy nhót và chim chóc thôi kêu.

Thủ lĩnh hoang dã đã trông thấy rõ con voi già can đảm với chiếc áo giáp xám. Nó bước ra dưới nắng như thiêu đốt rồi dừng lại vì hoa mắt bởi ánh mặt trời chói chang. Chợt nó trở nên giận dữ. Nó dùng chiếc vòi bẻ cành cây, xé toang những mạng dây leo chằng chịt vướng vít trên lối đi và làm bận rộn cái ngà của nó.

Ở giữa trường đấu, con voi già thủ lĩnh đàn voi khiêu chiến. Nó đã trải qua những năm dài thống lĩnh đàn voi. Năm nào cũng thế, trước bộ lạc nó chứng minh rằng ở tuổi nó, sức mạnh không hề giảm sút và nó vẫn luôn là con voi mạnh nhất. Mỗi lần thách

đấu, nó đều giành chiến thắng trước những con voi tranh chức thủ lĩnh và đối thủ của nó nếu không quy hàng thì sẽ bỏ mạng.

Và hôm nay, ở địa vị thủ lĩnh, nó trông thấy một kẻ lạ đang tiến lại, con voi này không thuộc bầy đàn của nó mà xuất hiện từ chốn rừng xanh.

Con voi già có nhận ra đó là một trong những đối thủ trước đây của nó không? Nó biết con voi nào đang tiến lại đàn của nó vào thời điểm tranh tài vào mùa xuân không? Nó có biết vì sao con voi đó chỉ đi một mình không?

Đó là một con voi trở lại đàn và nó tìm lại vị trí của mình mà một thời từng dẫn đầu, cùng những bằng hữu chiến đấu bên nó mà vết tích vẫn còn in mãi trên chiếc tai rách.

Đó chính là con voi già Cheitane.

Thủ lĩnh rừng xanh nhảy ra khỏi bụi cây, chàng muốn nhìn thật kỹ để khẳng định đã gặp lại Cheitane trong cuộc hẹn ở chốn rừng xanh này.

Đúng là nó rồi! Con voi của già Nag. Vẫn những chiếc răng nanh ó vàng, đôi chân nó vẫn còn vướng dây xích và bị kéo đi sên sệt trên cỏ.

Nó sẽ giao đấu như thế nào với sức

nặng của xích sắt còn vướng, làm sao tháo những dây xích cho nó?

- Cheitane!...

Chàng muốn gọi con voi lại để tháo những dây xích nhưng nó đã lao vào đối thủ. Hai con voi bắt đầu trận đấu. Cuộc chiến diễn ra thật ác liệt ngay từ phút đầu tiên. Cheitane tấn công trước.

Chân nó vẫn còn vướng xích, chàng muốn cởi ra cho nó, nhưng con vật giận dữ, tấn công quyết liệt. Nó hạ mũi nhọn của chiếc răng duy nhất vàng ó xuống thấp và cất tiếng rống long trời lở đất.

Nhưng trước sự phản ứng bình tĩnh của chiến hữu, Cheitane nới dần chiếc răng nanh ra khỏi đối thủ, để lại một vết xước ứa máu bên sườn nó.

Con voi già đầu đàn vẫn bất động. Chờ đợi một cuộc chiến quyết liệt với một thái độ đầy tự tin.

Trong cơn giận dữ cực điểm, Cheitane lại lao vào tấn công. Bị vướng bởi những sợi xích ở chân, nó trượt dài, quỵ gối xuống, chưa kịp đứng lên, đối thủ đã bắt đầu phản công. Nhưng Cheitane đã tránh được cú móc kinh hoàng suýt làm nó lòi ruột. Nó lảo đảo đứng lên, vừa lúc ấy đối thủ lại lao vào, quấn chặt chiếc vòi vào chiếc răng nanh

như muốn nhổ bật ra khỏi mồm con Cheitane. Raani chịu đựng cơn đau của Cheitane do con voi đầu đàn gây ra.

Trong sự dùng dằng, hai con vật to lớn lăn tròn trên đất, quấy đạp dữ dội, máu trào ra bởi mũi nhọn của những chiếc răng nanh đâm vào da thịt. Chính những sợi dây xích đã làm hại Cheitane.

Trước trận chiến quyết liệt giữa hai con thú đồng loại, Raani hăng hái tiến ra giữa đấu trường, chàng ngược thẳng ánh mắt về phía Yorik thách thức. Đối thủ của chàng từ phía đối diện cũng tiến lại, sẵn sàng nghênh chiến cùng chàng.

Hai chàng trai lao vào cuộc giao chiến trong khi từ xa hai con thú hộc lên những hơi thở mệt mỏi. Dần dần sau những cú nhảy hăng máu, chúng bắt đầu buông lỏng đối phương.

Rừng xanh đã dàn xếp cuộc gặp gỡ này. Raani bên cạnh con Cheitane, con vật mà ngoài già Nag ra nó chỉ biết vâng lệnh chàng. Lúc Cheitane lộ diện từ khu rừng, Thủ lĩnh hoang dã tự bảo nó sẽ đoạt ngôi vị và chàng đã có một liên minh tốt đẹp.

Raani và Cheitane vốn là thành viên của bộ lạc con người, họ đã sống ngoài luật lệ của rừng xanh. Nếu như Cheitane giành

chiến thắng, thì Yorik không còn là kẻ dẫn đầu bộ lạc và đi cùng voi nữa. Raani sẽ thay vào đó. Cheitane sẽ trực xuất gã ra khỏi bộ lạc của nó.

Hai con voi mình đầy vết thương, vấy đầy máu me và bụi bặm, đã tách ra, rồi cùng nghỉ để lấy lại sức và đàn voi cũng nghỉ ngơi sau một hồi căng thẳng theo dõi cuộc đấu.

- Cheitane!

Từ khi con voi vào sống lại chốn núi rừng hẻo lánh nó đã quên đi cái đêm kinh hoàng, nó bị đâm ở trại voi và chính nó đã quật đổ thủ lĩnh rừng xanh đến nỗi chàng suýt chết.

- Hê! Cheitane!..

Con voi đã nhận ra giọng nói quen thuộc. Raani tiến lại cạnh nó. Chàng xông đến dưới chân con voi và tháo những sợi xích chân nó. Được giải thoát Cheitane vươn chiếc vòi ra nhặt những đoạn dây xích ấy, tung lên trong không khí rồi cất tiếng rống sáng khoái.

Raani suýt bị nó giẫm lên.

Trận đấu ở hiệp sau trở nên kịch liệt hơn. Cả hai con thú đồng thời rống lên đầy giận dữ, hai thân hình to lớn lao vào nhau, chiến đấu một mất một còn.

Hai đối thủ giằng co hàng giờ nhưng

trong tình trạng không còn hơi sức, Cheitane bị mất nhiều máu do vết thương bên sườn. Từng là hai con voi sức lực ngang bằng nhau. Nhưng con voi già dần dần dần voi trong mỗi cuộc di cư vào mùa xuân, đã sử dụng tất cả những mưu mẹo có được do kinh nghiệm tích lũy. Nó vẫn giữ được sức. Hầu như toàn thân bất động, nó chỉ dùng vòi quật mạnh vào đối phương. Cheitane cố hết sức lao vào dù trên đùi nó có đầy những vết cắt do mũi ngà của đối phương húc vào và máu cạn dần trong cơ thể, sức lực của nó đang từ từ rời bỏ nó.

Bỗng Raani trông thấy Cheitane lao đảo. Chàng hít thật to động viên con voi.

- Cheitane, giết đi! Giết đối thủ đi!

Nhưng sau cú tấn công cuối cùng của đối phương, Cheitane đã quy xuống kiệt sức, trước đàn voi đông đảo, con voi già quỳ gối lên xác kẻ thù, rống lên những tiếng kêu chiến thắng. Cuối cùng nó chậm chạp đứng lên và bước đi, vung vẩy chiếc vòi bên sườn trào máu đang chảy thành dòng xuống bãi cỏ xanh mơn mẫm, lúc này đã bị xéo nát.

Yorik chờ đợi nó để cùng tiến bước trước bầy thú. Những con voi hươ hươ

những chiếc vòi để chào đón kẻ giành chiến thắng vinh quang.

Đàn voi nối những bước chân dài sau thủ lĩnh của chúng, tạo nên một dải màu xám kéo dài vào sâu trong bình nguyên.

Rồi bóng dáng của chúng mất hút dần dưới ánh nắng chói chang.

Một mình Raani ở lại cạnh con Cheitane, chàng vực nó dậy trong nỗi cố gắng tuyệt vọng. Con voi nhìn chàng vừa âu yếm vừa buồn bã vừa như muốn nói lời từ giã sau cùng. Bỗng chàng nghe thấy những tiếng vó ngựa dồn dập. Quân Kalanaie tấn công đoàn quân của Yorik.

Thủ lĩnh hoang dã lẫn trốn vào trong đám cây cối cách bọn thợ săn năm mươi bước. Bụi bay mù mù che phủ cả một vùng và bóng những kỵ sĩ đang phi ngựa nhập vào đoàn quân đang chạy trốn và tấn công chúng ráo riết. Những kẻ săn bắt đã trông thấy thung lũng bốc cháy và cạm bẫy đã bị đốt sạch, nhưng chúng biết không còn cách nào khác hơn để bắt sống đàn voi và chúng sẽ nhắm vào những con voi trẻ để tấn công.

Vừa phi nước đại vượt lên một con voi trẻ, chúng tung ra những dây thòng lọng. Và trước khi tiến lại ngang tầm con voi, chúng tung ra một thòng lọng thứ hai thất

chặt lấy một chân sau của con vật. Rồi thêm một chân nữa bị siết. Chúng tiến lên trước con vật đoạn bỏ đi. Sau một chặng đường chúng dừng lại ở một gốc cây và buộc chặt con voi vào đó.

Nếu Yorik có Cheitane dẫn đầu đàn voi thì có lẽ nó biết cách đối đầu với những kẻ săn đuổi. Cheitane đã có những kinh nghiệm do già Nag hướng dẫn, nhưng giờ đây số phận đã dành cho nó một kết cục khác. Đàn voi tản ra trên đường thoát thân.

Từ rất xa Raani vẫn tiếp tục theo dõi. Chàng thấy Yorik đứng lên cổ một con voi và bắn những mũi tên về phía quân Kalanaie. Một tên bị thương ngã lăn xuống ngựa. Nhưng điều đó không cản được những tên khác xông lên. Kèm theo những tiếng hú, là những chiếc thòng lọng bắt thú được tung ra của quân Kalanaie để nhiều con voi bị bắt đi trước mắt Yorik cũng như Raani.

Lúc này, chỉ còn một mình Raani cùng Cheitane giữa khoảng rừng trống rộng lớn, sự im lìm trở lại trên bình nguyên dưới ánh mặt trời rực rỡ. Vết thương của Cheitane vẫn trào máu và Raani nhìn nó bất lực.

Bỗng Thủ lĩnh rừng xanh sững sờ khi nhìn thấy một hiện tượng thật hiếm hoi. Từ

trong những bụi rậm lộ ra hai thân hình màu xám sừng sững trong đám lá cây rừng. Chúng là những con voi cái đã quay lại với Cheitane chứ không đi theo đàn của mình.

Raani biết rằng, những con voi này ở lại để cứu đồng loại bị thương, không còn khả năng đi được nữa. Chúng sẽ đỡ con Cheitane lên bằng vòi và đưa nó đến bên một đầm lầy và con voi già sẽ nằm đó chờ đợi cái chết đến với mình một cách đầy kiên nhẫn và dũng cảm.

Về đe dọa, hai con voi quát mạnh vòi vào không khí xua đuổi chàng khiến Raani phải lùi lại, nhường chỗ cho chúng. Đến nơi Cheitane nằm, chúng cúi xuống con voi già vốn là thủ lĩnh một thời mà chúng đã không nỡ bỏ rơi.

Chúng định giúp thủ lĩnh đứng lên nên thủ lĩnh cũng cầu mong giúp chúng bớt nặng nề.

Hai con voi quỳ xuống, luồng vòi qua lưng Cheitane rồi quán lại để nâng khối thịt nặng nề lên. Sau nhiều lần thử, con Cheitane đã được nâng lên. Kèm theo một tiếng rống đau đớn kinh khủng, con voi già cuối cùng đã đứng được dù vẫn loạng choạng và nó nhìn hai con voi cái đầy vẻ biết ơn.

Raani lặng lẽ theo từng bước đi chậm

chạp của người bạn của già Nag. Chàng muốn được ở bên cạnh nó, lúc nó lâm chung.

Họ bước đi trên đoạn đường rất dài. Vượt qua những quả đồi, rồi họ lại đi qua một đồng cỏ. Những con suối, hay những con thác cheo leo, hai con voi hoang phải dùng hết sức chống đỡ thân thể khổng lồ của con Cheitane để giúp nó vượt qua những chặng đường gập ghềnh một cách an toàn. Máu chúng tuôn chảy bởi những vết cắt do ngà Cheitane đâm vào nhưng chúng vẫn không hề tỏ ra đau đớn. Đến một vũng nước, hai con voi dừng lại cho người bạn bị thương uống nước. Cheitane dường như đã lấy lại sức. Nó đứng thẳng hơn và tự nó đã đứng yên được. Sau đó nó rùng mình và tự bước những bước run rẩy yếu ớt đầu tiên.

Cuối cùng Cheitane dừng lại ở một dãy núi đá. Hai con voi cái ngẫm hiểu rằng, kể từ đây thủ lĩnh của chúng không muốn chúng đi cùng nữa. Chúng đành đi tách ra và cuốn vòi chào tạm biệt Raani cùng Cheitane.

Sau một lúc ngắn ngủi như luyến lưu, những con voi cái siết chặt vòi lại, rồi đứng lên bất động dưới chân núi trước khi chúng rời xa thủ lĩnh để đi tìm lại dấu vết của đàn voi. Nhưng Cheitane không ra đi một

mình. Bên nó còn có một chàng trai mình trần cháy nắng với mái tóc đen dài. Một chàng trai thuộc bộ tộc Kiang. Đó là thủ lĩnh hoang dã.

Sau một đoạn đường khá dài, Cheitane dừng lại. Nó đã khá mạnh mẽ trở lại và nếu cứ tiếp tục đi nữa thì Raani không thể theo kịp nó. Vì vậy con voi già quỳ gối xuống để Raani trèo lên vai nó.

Chàng trai phốc lên cổ, ngồi ngay ngắn rồi thúc chân vào cổ nó, cứ như thế con voi mang chàng đi khắp những hang cùng ngõ hẻm của núi rừng.

Không bao giờ Thủ lĩnh hoang dã quên được chuyến đi đầy thú vị. Cứ thế khi màn đêm buông xuống thì họ đã vượt qua những thung lũng bên ngoài.

Con Cheitane thở lên hồng hộc, khi vượt qua những suối đèo dốc đứng. Nó cố bước đi không ngừng nghỉ, cũng không chịu ăn uống và Raani đôi khi tự hỏi nó đang mang chàng đi đâu vậy? Tuy nhiên, nhìn thái độ của nó, Thủ lĩnh rừng xanh biết rằng nó đang thực thi một sứ mệnh trọng đại để giúp chàng, nhưng sứ mệnh gì thì chàng cũng chưa hiểu. Khi mặt trời vừa tỏa những tia nắng đầu tiên xua tan lớp sương mù, thì trước mặt họ đồng cỏ xơ xác hiện ra.

Mặt đất dốc cao dần, xếp tầng theo dãy núi đá, một không gian thoáng đặng bao la trải ra hút tầm nhìn của Raani. Từ xa Raani nhận ra đỉnh núi Mandara phủ tuyết trông thật hùng vĩ.

- Đi nào, Cheitane!

Chàng muốn chinh phục ca không gian này nên thúc con voi

Raani được đáp lại bởi những tiếng ùng ục trong cổ họng của con Cheitane nhưng chàng không hiểu đó là sự đồng tình hay phản đối.

Mặt đất trở lại lằng phẳng như những cánh đồng lúa. Chưa bao giờ những người Kiang dám mạo hiểm vào rừng sâu đặc biệt là đến tận vùng đất này để săn bắn vùng đất mà những thân cây cao hút tầm nhìn.

Con voi vẫn sai bước giữa đầm cỏ cao đến tận vai. Nó chỉ dừng lại khi cảm thấy bùn bết dưới chân. Dùng voi cuộn lấy Raani, nó đặt chàng xuống rồi nặng nề tiến về phía dòng nước mênh mông.

Raani dõi theo cái bóng đen xa dần và lún từ từ trong bùn. Mặt trời hắt ráng đỏ cuối cùng trước khi lặn xuống chân trời.

Nước ngập đến tận vai con Cheitane. Nó bước đi chậm chạp. Đôi tai nó vẫy vẫy một lần sau cùng. Trước khi chìm hẳn, con

voi cất lên một tiếng rống như tiếng kêu trong chiến trận. Đồng thời cũng giống tiếng thách thức với tử thần và có tiếng rừng xanh đáp lại lời nó.

Vậy là từ nay, Cheitane không đi cùng bộ lạc của nó nữa, nhưng ít ra nó cũng có một cái chết của một thủ lĩnh uy quyền giữa chốn rừng xanh.

Rất gần, một tiếng rống nặng nề nổi lên thật khủng khiếp, tê lạnh cả người làm một thanh niên can đảm như Raani cũng cảm thấy bủn rủn cả tay chân.

Giọng của Sharka đáp lại lời chào vĩnh biệt muôn loài của Cheitane.

Thủ lĩnh hoang dã hồi hộp lắng nghe uy quyền phát ra từ rừng xanh, và chàng tự hỏi lúc này kẻ nào đã bị giết? Raani không còn nghe thấy gì ngoài tiếng gầm nặng nề.

Sharka đã gọi chàng, chờ chàng ở vùng đất cấm đối với con người, nơi mà Cheitane đã đưa chàng đến.

Những cây sậy lớn tách ra, cái đầu con hổ xuất hiện với tất cả vẻ oai hùng...

Một lát nữa, Raani sẽ trình diện trước chúa tể loài vật.

Thủ lĩnh hoang dã từ từ lách khỏi những đám cỏ um tùm, tiến bước tới phía trước!

Chương 15

SHARKA

“Sharka!...”

Con hổ gầm lên với tất cả sức mạnh và bản năng hoang dã đáp lại lời chàng.

Từ sâu trong hố đất đỏ, nó đi ra, mõm dính đầy bùn và máu, nó nhe răng đầy đe dọa, bất cứ ai nhìn nó cũng phải kinh hồn bạt vía bởi quyền uy toát ra từ nó.

Đồng thời, nó nằm xuống, cào cào lên những tường đất đang giam giữ nó. Từ trong hố đất tối om này, đôi mắt xanh của nó ánh lên sáng rực. Vừa thở hổn hển nó vừa gầm gừ vừa sục sạo mặt đất bùn lầy nơi nó đã giao chiến ác liệt nhưng vẫn bất phân thắng bại.

“Sharka!...”

Gầm lên giận dữ, con thú thu mình lại chuẩn bị một cú nhảy với tất cả sức lực cuối cùng, nhưng rồi nó lại phục xuống bởi nó biết chẳng ăn thua gì. Nó đã làm như thế suốt mấy hôm rồi.

Không biết là từ khi nào, chúa sơn lâm đã bị sập bẫy. Nó đã kiệt sức, hơi thở yếu

ót. Và Raani không đủ sức để cứu vị chúa tể, chàng cúi xuống miệng hố nhìn nó lòng đầy giận dữ vì người Kalanaie đã dám đặt bẫy cả lãnh chúa rừng xanh.

Ngày xưa, người tù trưởng đầu tiên của bộ lạc Kiang và vị chúa tể đầu tiên của rừng xanh gặp nhau như thế nào? Và cả hai bên chắc chắn hẳn đều rất tự hào về sức mạnh của mình. Hẳn họ đã giao đấu rất quyết liệt và đẫm máu để rồi đóng dấu vào hiệp ước. Lãnh chúa rừng xanh đã dành cho người Kiang nhiều đặc quyền đặc lợi khiến các bộ lạc khác phải thèm muốn.

Từ sâu trong hố đất, con hổ hướng ra miệng hố gầm lên những tiếng tức giận. Raani nói vài câu trấn an nó.

Con hổ lắng tai nghe tiếng một chàng trai Kiang. Một bộ lạc đang không bảo vệ được vùng đất của mình và kẻ thù đã đi săn trong những khu rừng của người Kiang như thể vùng đất ấy vốn thuộc về chúng.

Hay đúng hơn chúng không sợ sệt nữa. Có khi chúng xâm lược vương quốc của người Kiang và gieo chiến tranh đến tận Galaad.

“Sharka!...”

Chưa bao giờ Raani tự tin như lúc này. Nếu số phận cho phép chàng hành động

khi cứu được chúa tể rừng xanh, chàng sẽ trở về xứ sở. Chàng sẽ thiết lập nên luật lệ thép. Chàng đánh đuổi kẻ thù, đẩy chúng ra khỏi những dãy núi. Để cho xứ sở Kiang thanh bình và thú rừng sẽ không còn bị đặt bẫy giết hại.

Đêm xuống, Raani đi săn. Chàng bắn trúng một con linh dương nhỏ đang cùng đàn uống nước bên một bờ suối. Chàng mang nó đến bên miệng hố và chia phần cho Sharka. Rồi chàng đi ngủ. Khi chàng tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao.

Quân Kalanaie sau khi không chế đàn voi, chúng sẽ trở lại nơi này để kiểm tra những chiếc bẫy của chúng. Vì vậy Raani đoán sẽ có lúc chàng đối mặt với lũ kỵ binh hung hãn kia. Chàng tin mình đủ can đảm để đương đầu với chúng.

Chúa tể rừng xanh lúc này đã bớt hung bạo, sau khi nghe thấy tiếng của Thủ lĩnh hoang dã. Nó nhận ra bước chân chàng trai và từ rất xa Raani nghe nó gầm gừ nhỏ nhỏ khi chàng tiến đến bên miệng hố và cúi xuống nhìn nó thân thiện.

Sharka cũng biết rằng chàng trai Kiang đã đi săn để chia mồi cho nó và từ nay nó không còn lo thiếu thức ăn nữa.

Khi màn đêm buông xuống, cũng là lúc

Thủ lĩnh hoang dã lại cúi xuống hố, nói chuyện rất lâu với Sharka. Chàng dùng một chất giọng từ sâu trong cổ, từng làm Cheitane và Ispahir cảm mến. Con hổ cũng đáp lại chàng bằng những tiếng gầm âu yếm. Vậy là bước đầu Raani đã thành công. Chàng chỉ còn phải chờ giờ phút quyết định.

Hai ngày sau đó, Raani chỉ rời chiếc bẫy vào những lúc chàng vào rừng săn bắn và Sharka đã hiểu được điều đó.

Đến ngày thứ ba, Raani quyết định tiến lại gần chúa tể rừng xanh hơn. Chàng dùng sợi dây leo dài mà chàng lấy từ trong rừng ra và cuốn vào đầu một mũi lao cắm chặt xuống đất cạnh miệng bẫy. Rồi chàng tuột xuống hố theo vách đất. Miệng hố khá sâu.

Trong lúc Thủ lĩnh hoang dã còn đang treo lơ lửng giữa lòng hố, Sharka đã chồm dậy, nháy mắt đến, bấu vuốt vào vai chàng. Bị kẹp giữa móng vuốt dã thú, chàng không hề chống cự và cuối cùng lăn sâu vào hố cùng nó.

Trên vai vẫn còn đầm máu, Raani cảm nhận một sự âu yếm toát lên từ đôi mắt và cử chỉ của con hổ, nơi cái mồm nước dãi lòng thông và lởm chồm răng, chúa tể rừng xanh đang vuốt ve chàng bằng chiếc lưỡi nhám.

Đêm hôm đó, ngắm nhìn bầu trời qua miệng hố, Raani nhìn những ngôi sao và mong ước đến số phận của chàng. Con hổ ngủ cạnh, chàng gối đầu lên sườn nó và hai chân trước của con hổ ôm gọn chàng.

“Ngày mai, chúng ta sẽ cùng nhau đi săn Sharka ạ...” Nghe chàng nói, con hổ lại gầm gừ như không hiểu được.

Hôm sau, Raani giải thoát Sharka ra khỏi bẫy.

Chàng vào rừng, chặt cành cây, bó lại rồi đưa đến hố và thả xuống. Chàng miệt mài làm việc cho đến khi đồng gỗ cao dần đến nửa hố, chàng liền gọi Sharka. Con hổ nhảy lên từng nấc một và sau nhiều lần nhún thử, bằng một cú nhảy bản lĩnh nó đã thoát ra khỏi miệng hố.

Nỗi mừng vui được trở lại với núi rừng bao la khiến con hổ đùa giỡn cùng Raani, nó nhảy chồm lên, rồi thả rơi cả tấm thân nó xuống mình chàng, cả hai lăn lông lốc, va vào cả những thân cây bên cạnh.

- Sharka! - Raani kêu lên.

Con hổ nghe thấy tên mình, liền buông chàng ra, nhưng vẫn tựa vai vào người chàng và thu lại những móng vuốt.

Trong lúc đùa giỡn, Raani tỏ ra mềm dẻo không thua gì loài hổ báo. Khi con hổ

chồm lên chàng khéo léo né sang một bên, trông chàng giống như một con chuột nhắt dưới móng vuốt một con mèo khổng lồ. Và trò chơi cứ tiếp diễn đến khi cả hai cùng mệt nhoài, thở hổn hển và nằm lăn ra đất.

Cả hai cùng đi đến bên một con suối uống nước, rồi dưới sức nóng ban ngày họ ngồi bên nhau hàng giờ dưới bóng râm của những cây tre, chờ đêm tối mới đi săn.

Trước khi trăng lên, họ rình ở bìa rừng, phía trước là một vùng đất trống, có bãi cỏ xanh. Những con linh dương sẽ đi qua đó. Một làn gió nhẹ nổi lên từ đồng cỏ, mang theo cả những âm thanh xao động của khu rừng. Từ nơi xa, Thủ lĩnh hoang dã và con hổ nghe vọng lại những tiếng hú.

- Chigir! - Raani thì thầm. - Con hổ nhìn chàng như chờ đợi những lời giải thích.

Chàng nói cho Sharka những cái tên ma người Kiang đặt cho những con thú thuộc về bộ lạc của mình:

- Chigir!

Con hổ tạoát ra một tiếng gầm như muốn khẳng định cùng chàng là nó đã hiểu.

Trên những vùng đồng bằng dọc con sông Ganga loại báo đen thường tấn công những con trâu, và nó cũng có một cái tên như bao tên khác.

- Sika! - Một lúc sau Raani lên tiếng.

Con hổ hiểu ra rằng chàng trai muốn báo động cho những con nai bỏ chạy đi khi có một con thú lớn xuất hiện.

Con hổ nhảy chồm lên, Raani kinh ngạc khi thấy tam thân to lớn ấy lúc rình mỗi lại khong gây nên một tiếng động dù là nhỏ nhất. Một lát sau Sharka trở lại với một con mồi nhưng nó không muốn ăn thịt.

Kanga!

Con báo vừa bị giết.

Toàn khu rừng như ngừng hoạt động. Ngay khi lơ mờ nhận ra những chiếc bóng của những con linh dương. Raani tiến lại và đi vòng theo chúng. Khi còn cách chúng khoảng hai trăm bước chàng bắt đầu chậm chạp bò đến một cách nhẹ nhàng. Chàng muốn tách ra khỏi đàn một con linh dương có đốm lông trắng tuyệt đẹp. Nhưng con vật đã nhanh chân tẩu thoát trước sự săn đuổi của chàng, Raani nháy theo những dấu vết con vật, rồi vượt qua những khóm tre cao. Raani tìm được nó sát bìa rừng nơi mà con hổ đang đứng chờ. Chàng ném con linh dương xuống chân con hổ. Con hổ bồi thêm những cú tát để con linh dương chết hẳn. Rồi cả hai cùng ăn ngay khi thịt con vật đang còn nóng hổi.

Suốt những đêm tiếp theo, Raani cùng Sharka đi săn trong rừng cho đến tận sáng, và ban ngày chàng cùng Sharka ẩn trong những lùm cây rậm rạp.

Ngay khi trời sụp tối, họ lại bắt đầu công việc như cũ.

Trên những cây cổ thụ cao nhất, mỗi tối Thủ lĩnh hoang dã tìm thấy những con đại bàng đen. Tổ của chúng nằm trên những cành cây. Chúng dang những đôi cánh rộng trên bầu trời, chỉ sà xuống khi trông thấy con mồi. Rồi chúng lại bay trở về tổ trên ngọn cây mà loài thú ăn thịt khác không bao giờ với tới.

Raani mang tâm trạng rất vui, chưa bao giờ chàng được sống những giờ phút thú vị như thế này. Trên vùng đất bao la này, chàng được đi săn cùng một chúa tể như Sharka. Chàng lại nghĩ về già Nag, người đã nói với chàng rằng chàng sẽ có một số phận tươi sáng và chàng sẽ thành một nhân vật lẫy lừng hơn cả cha mình.

Thời gian trôi vùn vụt kể từ cái đêm với những ngọn đuốc bị dập tắt, các chàng trai treo những bộ quần áo trắng vào những lùm cây ở ngôi đền Nagas và đã để lại những cái tên của mình cho các vị thần rắn canh giữ, rồi đơn độc đi vào rừng xanh.

Đã lâu lắm rồi chàng sống xa thế giới loài người. Chàng nhớ lại vùng Galaad, ngôi nhà của cha chàng để lại cho chàng. Nơi có Tanit ngày đêm mong chờ chàng trở về với những vinh quang, chàng nhớ trại voi, cái cọc dưới gốc cây to nơi già Nag bị con Cheitane giẫm lên...

Đối với thủ lĩnh hoang dã rừng xanh đã không từ một thử thách nào. Nhưng chưa bao giờ Raani nản lòng. Chàng luôn mang trong mình niềm tin về ngôi sao định mệnh của mình. Nếu cuộc thử thách mỗi lúc một gay go hơn thì thủ lĩnh hoang dã vẫn tin sẽ có một ngày chàng gặp Sharka và chàng thương lượng với nó nhằm thay đổi hiệp ước được ký kết giữa rừng xanh và người Kiang đầu tiên.

Với niềm tự hào, vào giờ phút hiểm hoi, hay đúng hơn vào lúc bước ra khỏi rừng chàng thử nhắc lại tên của mình với những con rắn thần linh canh cửa ngôi đền: Raani Khan!

- Raani Khan, tù trưởng Raani Khan!
Tên chàng và là danh hiệu của người dẫn đầu bộ lạc Kiang.

Lần thứ ba, con trăng lại mọc, dấu hiệu kết thúc cuộc sống của chàng trong rừng. Chàng cảm thấy tiếc nuối khi nghĩ đến lúc

mà chàng phải từ già cuộc sống này. Sharka và Raani vượt qua những quả đồi dẫn đến con sông Ganga. Rồi vượt qua con sông và tiến về những dãy núi đầu tiên. Sau hai ba ngày con đường mà chàng cùng con Ispaphir đã đi thuở trước đã hiện ra trước mắt chàng. Sau khi cùng Sharka đi vòng quanh vương quốc của nó, thủ lĩnh hoang dã tách khỏi Sharka nhưng mục đích thì cùng nhau đi đến biên giới của người Kiang và người Kalanaie.

ĐOÀ

Một buổi sáng đi săn cùng Sharka, Raani đã phát hiện ra những dấu chân ngựa in trên mặt đất. Quân Kalanaie vừa qua đây không lâu. Không phải tất cả đều phi ngựa. Một số đi bộ theo sát đàn voi mà chúng bắt được, cứ hai con voi thì chúng dùng một chiếc ách đeo vào ngà. Raani đã nhận ra những dấu chân voi đi song song với nhau, quân Kalanaie làm như vậy để con này muốn bỏ trốn thì bị con kia hãm hại và giữ cứng nó.

Trước khi mùa mưa với những cơn mưa như trút nước kéo về thì quân Kalanaie săn bắt những con voi sẽ trở lại núi cao sau những trận chiến lớn với những chiến lợi phẩm cao giá.

Sharka và thủ lĩnh hoang dã nghỉ ngơi ở một trũng cỏ bên đường đi của những người thợ săn. Con hổ không chịu được sức nóng. Khi mặt trời lên cao, nó tìm những bóng mát dưới những bụi rậm um tùm nhất và ngủ cho đến tối. Thủ lĩnh hoang dã cũng đã trở thành một con thú săn mỗi ban đêm. Nhưng sáng nay, chàng không thể ngủ được. Chàng còn phải lần theo những dấu vết rất mới này, và chàng biết tai họa đang rình rập những chàng trai Kiang.

Để lại vũ khí cạnh Sharka, thủ lĩnh hoang dã men theo con đường mòn. Đi được khoảng một tiếng đồng hồ bỗng chàng nghe thấy tiếng ngựa phi thật nhanh. Có lẽ một tay thợ săn Kalanaie đang rượt đuổi theo một con heo rừng, hay một con linh dương. Chàng nghĩ vậy và quyết tâm hạ sát tên kia.

Núp vào một bụi cây, chàng chờ con ngựa phi ngang qua. Từ xa chàng thấy một kỵ sĩ cúi rạp mình trên cổ ngựa vừa thúc nó đi rất nhanh.

Nó đã phải dừng lại, nếu Raani có trong tay cung tên và những mũi tên.

Chẳng lẽ trèo lên cây rồi bò ra một nhánh cây vươn ngang qua đường? Tên kia hẳn đã đi qua phía dưới chàng. Thủ lĩnh

- Bọn nó mất dấu vết của chúng ta rồi.
- Rao nói. - Khi chúng tìm ra thì chúng ta đã đi quá xa, chúng chẳng làm gì được mình.

Buộc con ngựa vào một thân cây, Rao dẫn Raani đi ra một con suối đầy sỏi trong vạt. Hai chàng trai quỳ xuống vực nước lên rửa mặt và uống thỏa thuê.

- Tôi biết nơi dựng trại của chúng. - Chàng trai có mái tóc đỏ nói.

- Cậu từ đó trở về à?

- Ừ.

- Chúng có đông không? - Raani hỏi.

- Khoảng hai mươi đứa.

- Đã từ lâu tôi chưa một lần gặp lại bộ lạc Hanouman trên đường đi. - Raani nói.

- Họ tránh xa lộ trình của cậu, cậu biết vì sao rồi! - Rao nói.

- Đúng vậy!

- Cách đây hai ngày. - Rao nói. - Lúc tôi rời khỏi đàn khỉ xám, tôi đã trông thấy cậu đang đi săn.

- Cậu trông thấy tôi?

- Đúng vậy.

- Với “người”?

- Đúng. - Rao nói. - Với “người” mà cả khu rừng này đều biết và luôn lẩn tránh vì sợ hãi, Sharka đi săn cùng cậu.

- Quân Kalanaie cũng biết điều đó và chúng không dám tấn công tôi. - Thủ lĩnh hoang dã vừa nói vừa nhếch môi cười. Chúng đã bắt rất nhiều voi phải không?

- Năm hoặc sáu con voi nhỏ - Rao nói.
- Những con voi cái và hai con voi to, chúng cũng đã bắt...

Rao bỗng ngừng nói, nhìn bạn.

Thủ lĩnh hoang dã đoán biết:

- Rao... chúng bắt Yorik rồi ư?

- Đúng vậy.

- Chúng giết nó à?

- Không. - Rao nói. - Nhưng chắc chúng tra tấn nó đấy.

Quân Kalanaie đã bắt Yorik và rồi đây chàng sẽ có số phận chẳng khác gì già Nag lúc dẫn đầu đoàn quân của Cheitane. Yorik sẽ bị móc mắt, rồi bị ném vào ngục tối Najrabad. Nhưng chàng không đủ bản lĩnh và kinh nghiệm để trốn về và Tidji Khan cũng không còn sống để giải cứu những chiến binh của bộ lạc mình

- Đêm nay, cậu đưa mình đến trại của chúng nó được không? - Raani nói.

- Tôi sẽ đi cùng cậu. - Rao nói. - Chúng ta sẽ đối phó với bọn thợ săn Kalanaie.

Chàng trai đã đoán biết ý nghĩ của thủ lĩnh hoang dã. Từ khi đi cùng bộ lạc

Hanouman, Rao đã từ bỏ vũ khí vì những con khỉ không cho chàng giết chóc.

- Luật lệ bộ lạc Hanouman cấm tôi giết các con vật. - Chàng trai nói. - Tôi sẽ đi với cậu vì lần này tôi phải giết những con người.

Đêm đó Raani không đi săn cùng Sharka như mọi hôm, mà cùng bạn thực hiện một ý định.

Trời tối đen, khi hai chàng trai trông thấy ngọn lửa của quân Kalanaie, họ vạch kế hoạch hành động. Chúng đã dựng nên một doanh trại rộng lớn với tường bằng đất và cọc tre bao quanh bảo vệ.

Qua ánh lửa, Raani đếm được bốn con ngựa bị xích đang nhai cỏ.

- Chúng chỉ để lại vài đĩa canh gác. Còn chúng cấm được đi săn. Kìa, cậu nhìn đằng kia kìa. - Rao nói.

Từ rất xa, họ trông thấy những đốm lửa lơ lửng.

- Chúng đi xa rồi. - Rao nói. - Chúng rời trại cách đây không lâu, suýt nữa chúng ta rơi vào tay chúng đấy.

Hai chàng trai bò lên, họ bắt gặp những thân hình to lớn màu xám.

- Những con voi. - Rao nói.

Raani cũng đã trông thấy những con voi. Chúng bị buộc một chân sau vào những

gốc cây bằng những sợi dây thường làm từ những cây gai. Dù bị những tán lá cây tối om che khuất, hai chàng trai cũng đã trông thấy Yorik nằm dài trên đất cách đàn voi một trăm bước. Chàng trai nằm sấp bất động, phía trước miệng, có một vò nước đặt sẵn nhưng chàng không thể với được. Bọn Kalanaie đã dùng cực hình này để tra tấn Yorik. Chàng phải chịu khát đến cháy cổ họng.

Nhưng sao không thấy tên lính gác trại ngủ? - Raani tự hỏi. - Không có một ai trước ngọn lửa đã sắp tàn?

Trước tiên, cần phải cứu cho được Yorik. Nhưng làm thế nào để tiến lại gần khi mà chẳng ai phát hiện ra tên canh gác ẩn náu nơi đâu?

Hai chàng trai dừng lại khi đã bò đến sát một bụi rậm, phía trước mặt họ là một bãi đất trống trải, không một cây cỏ. Không thể mạo hiểm vượt qua được.

- Theo những cành cây! - Rao thì thầm.
- Chuyển từ cành này sang cành khác, theo đường đi của những con khỉ thì có lẽ chúng ta tiếp cận được Yorik.

- Để tôi làm việc ấy. - Raani nói. - Giữ cây lao của tôi, Rao.

Và thủ lĩnh hoang dã bắt đầu đu lên

theo những dây leo bám quanh gốc cây. Chàng leo lên cây sung to. Chàng trai cảm thấy dưới sức nặng của cơ thể những cành cây khô kêu răng rắc. Chàng tiến từng bước một, bò sát mình trên cành cây khô trong nỗi lo sợ cành cây bất ngờ gãy trước khi chàng nhảy xuống đất. Rao cũng hồi hộp theo dõi từng cử động của bạn, nhưng Raani đã trườn đi mềm dẻo như một con trăn cho đến khi đặt chân xuống đất một cách an toàn.

Yorik được đỡ dậy, đôi mắt đầy hốt hoảng, mồm còn dính đầy cỏ và đất. Đồng thời Raani dùng dao cắt dây trói cho chàng. Yorik chồm đến bình nước và dốc cạn với một hơi dài, chàng nhìn Raani như nhìn một thiên thần.

- Đi được chứ? - Thủ lĩnh hoang dã đỡ Yorik và hỏi.

- Được. - Yorik nói.

- Tên canh gác ở đâu thế?

- Lúc nãy tôi có trông thấy nó cạnh đàn ngựa. - Yorik nói. - Nó đi tuần còn những tên khác ngủ rồi.

- Những con voi sẽ nhận ra mày. - Raani nói. - Đừng làm chúng sợ. Mày cắt dây xích cho chúng với dao của tao đây. Còn tao, lúc này tao còn một số việc...

Nhưng Raani im bật khi Yorik kêu lên thất thanh:

- Raani!

Một mũi lao được phóng tới đồng thời cắm phập vào vai chàng.

- Raani cẩn thận đấy!

Thủ lĩnh hoang dã lăn tròn trên đất và dịch chuyển dần vào phía sau những tàng cây rừng, một tên Kalanaie lao theo chàng với dao găm trong tay. Raani chop giữ lấy tay kẻ thù. Nó chồm đến đè lên ngực chàng. Raani dùng hết sức mình để tránh lưỡi dao mà tên Kalanaie giương lên đâm vào chàng. Trong hơi thở nhẹ nhàng, chàng kêu lên:

- Yorik! Nhanh lên! Những con voi!

Những tên Kalanaie đang ngủ bất ngờ giật mình choàng dậy chúng vừa quơ vũ khí vừa hú lên, vừa lao ra bãi đất trống. Trại của chúng bị tấn công, nhưng chúng không biết được số lượng những thích khách là bao nhiêu. Raani trông thấy một tên chạy đến đồng lửa đốt lên một que củi. Rồi hắn đưa lên và giương cung bắn thẳng lên trời báo hiệu cho đồng bọn bằng những mũi tên lửa.

Lúc này thủ lĩnh hoang dã đã giành được thế chủ động, chàng lật được tên Kalanaie xuống đồng thời giành được con

dao của đối phương, chàng đâm liên tục vào nó rồi vùng hô xung phong theo kiểu người Kiang vẫn thường làm khi xung trận.

Trại voi bỗng chốc trở nên rối loạn.

Yorik đã cắt được dây xích và lừa chúng ra ngoài bằng những tiếng kêu lớn. Đoàn quân anh em của Cheitane lại quay về rừng xanh.

- Leo lên ngựa nhanh lên! - Raani kêu lên để khích lệ bạn sau cơn lúng túng.

Nhưng đã quá muộn.

Những tên đi săn đã túc tốc về đến nơi, đuốc sáng rực. Chúng chen lấn mở một lối đi trong đàn voi.

Những mũi tên rít qua đầu ba chàng trai. Trong lúc quân Kalanaie đang còn rối loạn chạy về công sự lấy vũ khí. Ba chàng trai đã nhanh chóng bò lên thành đất để chạy ra ngoài.

Lũ người hung bạo từ núi cao xuống đã có thể tóm lấy đối phương khi họ đến chỗ hàng rào bao bọc bởi những cọc tre bằng cung tên hay mũi giáo. Nhưng chúng muốn bắt sống họ nên đã phi ngựa lên trước chặn đầu đồng thời tung ra những chiếc thòng lọng.

Yorik cầm trong tay ngọn giáo.

Rao đã phóng ngọn lao của Raani về

phía quân thù. Có vài tên đang xông vào chàng trai tóc đỏ hung.

- Raani cứu tôi với!

Rao vừa túm lấy những chiếc cọc tre để rướn mình lên và chuẩn bị phóng ra ngoài, một chiếc thòng lọng được tung ra, trói gô lấy chàng. Raani chồm đến cắt dây thòng lọng, giải thoát cho bạn ngay tức thì.

Xung quanh ba chàng Kiang là đuốc sáng rực. Raani giận sôi lên, chàng lao vào đám quân Kalanaie chiến đấu một mất một còn với chúng, kẻ thù của chàng cũng thế. Bằng mọi cách chúng không để chàng thoát.

Dù biết khó thoát khỏi vòng vây, nhưng chàng quyết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

Trong lúc hỗn loạn bởi tiếng ngựa hí, tiếng kêu man dại của quân Kalanaie, Raani xông lên giật lấy giáo của một tên đâm thẳng vào cổ một trong hai tên đang cố chặn chàng lại. Máu hần tuôn ra xối xả, tên Kalanaie ngã vật xuống ngựa. Nhanh như cắt Raani nhảy lên cưỡi con ngựa của hắn. Con ngựa vừa giậm chân chuẩn bị làm một cú phóng nước đại, tên Kalanaie cố gượng đâm một nhát vào chân nó. Con vật chồm lên vì đau đớn, hất thủ lĩnh hoang dã xuống đất. Chàng lăn xuống

dưới con ngựa, vừa tránh những mũi giáo đâm tới tấp.

- Hê!

Lần cuối cùng thủ lĩnh hoang dã gào lên tiếng hô xung trận.

Bất thần, từ rừng xanh, một tiếng gầm rung chuyển cả cây cối. Những con ngựa hoảng loạn. Quân Kalanaie đã nhận ra chúa tể rừng xanh đang tiến đến từ phía trước. Đàn ngựa lồng lên khiến chúng không thể điều khiển được.

- Sharka! - Raani rú lên.

Con hổ tiếp tục gầm thét.

- Giết! - Chàng hét.

Chúa tể rừng xanh lao vào giữa đám ngựa. Chúng chen lấn, nhảy xổ, hất nhào và đập lên cả những kỵ binh.

- Hê! - Con hổ hoàn toàn hiểu những hiệu lệnh của Raani.

Quân Kalanaie vút tất cả vũ khí vào bụi rậm tìm đường thoát thân.

Lửa bốc lên từ những lùm cây khô và lan nhanh sang những cây thông. Ngọn lửa bốc cao ngàn ngút, từ gốc đến ngọn những cây thông trở thành những cây đuốc.

Thủ lĩnh hoang dã chạy vội đến giải thoát bốn con ngựa bị buộc vào những gốc cây vì chẳng mấy chốc chúng sẽ bị ngọn

lửa lan đến thiêu trụi nó. Còn Rao và Yorik cũng vội vã giải thoát cho những con ngựa bị xích gần nơi ngủ của quân Kalanaie.

Nhưng trước ngọn lửa mỗi lúc một lan rộng, họ đành cùng nhau đứng nhìn một phần tư số ngựa còn lại bị ngọn lửa nuốt chửng. Đó cũng là một đêm cuối cùng của họ trong rừng xanh.

Sau trận chiến cũng là lúc ngọn lửa từ những bó đuốc tàn lụi. Sharka đã biến mất. Từ sâu thẳm chốn rừng xanh, các chàng trai nghe thấy tiếng gầm vang dội lần cuối cùng của chúa tể rừng xanh như lời chào vĩnh biệt. Sharka đổi mới hiệp ước trên một người con trai của bộ lạc Kiang. Thủ lĩnh hoang dã từ nay mang trên mình dấu năm móng vuốt của chúa tể rừng xanh, và đó là dấu ấn của vinh quang.

Đêm trôi qua bình yên và thân thiện.

Raani, Yorik và Rao thúc ngựa theo bìa rừng đi về hướng làng Galaad.

Vừa tìm thấy dấu vết của vùng đất đỏ, họ đã nhận ra dấu chân ngựa và những bánh xe ngựa của quân Kalanaie còn in rõ trên mặt đường.

Xuống núi lần này, quân Kalanaie không nhằm săn bắn mà gây chiến. Suốt đêm

chúng mang binh đao và khói lửa đến lãnh thổ người Kiang, cùng những phương tiện chiến tranh và trên một nghìn con ngựa.

Chiều tối, thủ lĩnh hoang dã cùng hai người bạn đi đến gần ngôi đền Nagas. Từ chân cao nguyên nhìn về hướng trại voi, họ thấy làng Galaad đang bốc cháy.

Ngọn lửa cháy dữ dội lan ra cả những ruộng lúa. Trận chiến đang vào hồi khốc liệt, kẻ thù chiếm ưu thế. Trước sự tấn công của kỵ binh Kalanaie, bộ lạc Kiang mặc dù chống trả quyết liệt vẫn phải tan rã. Họ bị dồn vào vùng đầm lầy Ganga, bùn ngập đến bụng ngựa của họ.

Chỉ còn vùng cao nguyên là không bị kẻ thù bao vây. Raani đắm chìm trong những suy nghĩ.

- Đàn voi. - Raani hú lên, mừng rỡ bởi phát hiện của mình.

Đó là cơ may cuối cùng có thể giúp họ giành được thắng lợi. Những anh em của Cheitane sẽ phá tan kỵ binh Kalanaie.

Thủ lĩnh hoang dã cùng Yorik và Rao phi ngựa trèo lên cao nguyên qua những con dốc hiểm trở.

Chương 16

RAANI KHAN

Thêm một lần nữa, xứ sở Kiang lại bị chiến tranh gieo rắc khói lửa máu xương và chết chóc. Những ngôi nhà chỉ còn là những đống tro tàn. Những cánh đồng lúa đang độ chín vàng cũng trở thành mồi lửa của quân phá hoại.

Làng mạc cần được xây dựng lại cũng như phải bắt đầu gieo trồng lại từ những vạt ruộng trên những cánh đồng xác xơ.

Lúc này, dưới ánh nắng chói chang, trước ngôi đền Kali chỉ còn trơ trụi những cột đá, đám đông tụ tập để chờ nghe lời tuyên bố của vị hoàng tử của bộ tộc mình. Rồi đây sẽ trở thành tù trưởng.

Tiếng kèn trompette đã vang lên báo hiệu cho cuộc diễn hành.

Chim bồ câu được thả ra bay rợp cả một vùng trời phía trên đầu thủ lĩnh hoang dã. Giữa lúc trận chiến đang lên đến cực điểm, quân Kiang chỉ còn chờ đợi cái chết do ngọn lửa thiêu hủy của quân thù phóng vào đầm lầy thì bất thành linh xuất hiện

một chàng trai dẫn đầu dàn voi. Đoàn quân chiến tượng tấn công thẳng vào đoàn kỵ binh Kalanaie. Thật bất ngờ, khi mà chiến thắng đã gần như trong tầm tay, kẻ thù không kịp xoay sở trước sự ồ ạt như dòng thác khủng khiếp tiến đến từ rừng xanh của dàn voi đông đúc, hung hãn.

Đàn voi cuốn phăng cả người lẫn ngựa, rồi giẫm lên giày xéo tất cả, không chừa một vật gì gây nên sự hốt hoảng cực độ cho đám quân thù.

Trong hàng ngũ chiến binh Kiang, ngoài Yorik và Rao tiếp nối đoàn quân voi chiến, còn có cả những tướng lĩnh cùng thời với Tidji Khan. Họ đã nhiều lần theo người xung trận. Trong số đó có người dẫn ngựa Kong và Palkar Palal nhưng rồi họ bị chết dưới mũi giáo của quân Kalanaie.

Nhảy lên một con ngựa đã mất đi người cưỡi, Thủ lĩnh hoang dã tiến ra trong tiếng gào xung trận thay mặt cho những người con ưu tú của dân bộ lạc Kiang. Tất cả dân chúng cũng đã nhận ra tiếng hô tập hợp của vị hoàng tử trẻ. Raani phi ngựa qua từng đội quân, huy động đội xạ thủ nhanh chân, thúc giục các kỵ binh lên đường. Và tất cả đều được kêu gọi trở lại tấn công quân thù.

Trận chiến diễn ra ác liệt suốt đêm. Đến sáng hôm sau quân Kalanaie đành rời khỏi mảnh đất đầy chết chóc và thương tích để trở về bộ lạc mình đem theo nỗi sợ hãi và mối nhục thất trận.

Một tuần đã trôi qua sau trận chiến oai hùng.

Từ trên tiền sảnh ngôi nhà của Tidji Khan còn sót lại sau khói lửa binh đao. Thủ lĩnh hoang dã ngắm nhìn thành phố chỉ còn lại sự hoang tàn. Kể từ đây bên chàng luôn có hai người trung thành: Yorik, kẻ đã được chàng cứu từ sự cầm tù của quân Kalanaie và chàng Rao. Người mà chàng chọn làm tri kỷ và đã sống rất xứng đáng với niềm tin yêu của chàng.

Buổi lễ được tổ chức trên tro tàn, mất mát của những người con thuộc bộ lạc Kiang. Những con ngựa giậm chân nôn nóng chờ đợi cuộc diễu hành. Người từ khắp nơi đổ về đứng chật cả lối đi, chốc chốc những tiếng kêu vang lên thúc giục.

Đám đông im lặng chờ Raani.

Tanit vừa mang đến cho chàng một chiếc áo khoác bằng vàng của dòng họ Khan. Ngày xưa cha chàng đã khoác chiếc áo này khi nhận chức tù trưởng của bộ lạc Kiang. Nhưng thủ lĩnh hoang dã đã từ chối

khoác chiếc áo sang trọng này trong lễ đón rước. Chàng không muốn lộng lẫy trước những kẻ rách rưới sau bao điều linh lăm than bởi chiến tranh.

Chàng từ rừng xanh của Sharka trở về cũng như vị tù trưởng đầu tiên của người Kiang ký kết một hiệp ước với chúa tể Sharka! Dân chúng trong bộ lạc đang chờ đợi lời nói của người tù trưởng mới.

Họ còn chưa biết điều gì trong tương lai sẽ dành cho họ. Họ bị xua đuổi khỏi rừng xanh hay vẫn được sống bình yên như từ trước đến nay, hay họ phải chịu mất đi một số đặc quyền, đặc lợi.

Và vị tù trưởng đã lên tiếng: “Mảnh đất này thuộc về chúng ta. Chúng ta sẽ săn bắn, gieo trồng và sẽ xây dựng thành phố...”. Từ xa tiếng kèn trompette vọng lại lần thứ hai. Tiếng hoan hô vang dội khắp đất trời.

Raani đi giữa đoàn hộ tống. Tanit ngồi phía sau chàng. Rồi chàng sẽ giới thiệu nàng trước toàn thể dân chúng, đây là người vợ sắp cưới của mình. Thủ lĩnh rừng xanh từ nay sẽ cai quản bộ lạc Kiang.

- Raani Khan!

Như người tù trưởng dòng họ Khan đầu tiên cách đây cả nghìn năm, đã thực hiện

trước toàn thể nhân dân khi từ rừng xanh trở về. Chàng cùng mọi người đi đến bờ sông làm lễ rước bàn thờ các thần linh và gieo xuống lớp bùn của con sông Ganga, nắm lúa cho hạt gạo trắng đầu tiên.

MỤC LỤC

1. Con ngựa Ispahir.....	Trg. 3
2. Trại voi.....	19
3. Kẻ nổi nghiệp tù trưởng Khan.....	43
4. Thử thách rừng xanh.....	62
5. Lễ hội.....	73
6. Lá thư gửi chúa tể rừng xanh.....	86
7. Cheitane trả thù.....	102
8. Đêm quyết định.....	117
9. Theo dấu chân thú.....	124
10. Những con trâu.....	137
11. Cạm bẫy.....	149
12. Đình chiến.....	160
13. Những con voi.....	179
14. Cuộc gặp gỡ rừng xanh.....	193
15. Sharka.....	211
16. Raani Khan.....	234
Mục lục.....	239

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

62 Bà Triệu - Hà Nội - ĐT: (84.04) 9434044;

Fax: 04. 8229078

Chi nhánh: 270 Nguyễn Đình Chiểu - Q.3 - Tp.

HCM - ĐT: (08). 9303262

Tủ sách TRONG GIA ĐÌNH

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI VĂN NGỢI

Biên tập : THANH HẰNG

Trình bày : THIÊN THIÊN

Sửa bản in : BÍCH THỦY

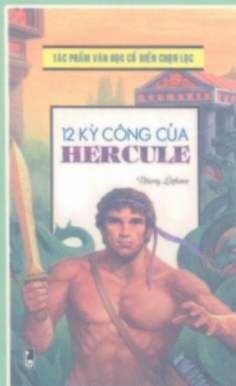
Bìa : HUY TIẾN

In 700 cuốn, khổ 10.5 cm x 17.5 cm. Tại Xí nghiệp in Gia Định, số 9D Nơ Trang Long, Q. Bình Thạnh, Thành phố Hồ Chí Minh. ,
Số đăng ký KHXB số 58/832 CXB. Do Cục Xuất Bản cấp ngày 18.06.2001. In xong và nộp lưu chiểu tháng 10.2001.

Mời các bạn đón đọc

TÁC PHẨM VĂN HỌC CỔ ĐIỂN CHỌN LỌC

Gồm những tác phẩm nổi tiếng chọn lọc của các tác giả lừng danh: Victor Hugo, Alexandre Dumas, Jules Verne, Jack London, Mark Twain, Daniel Defoe, A.R. Beljaev, H.G. Wells...

Nhà sách **TÂN BÌNH**
02 CỘNG HÒA, P.4, Q. TÂN BÌNH
Tel: 8441781 - 0903801535

Giá : 17.000 đ